

Boris Golić

**BLISKI
SUSRET S
TALIBANOM**

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

BLISKI SUSRET S TALIBANOM

2022. godine

**BLISKI SUSRET
S TALIBANOM**

Boris Golić

Pripremio:

Boris Golić

Uredio:

Nenad Grbac

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Ne postoji bolji pokazatelj
karaktera nekog društva od
historiografije koju to društvo
piše ili ne uspijeva napisati.*

Edwaes H Carr

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige "Bliski susret s Talibanom"

Zlo ne dolazi od Boga, nego od čovjekova grijeha.

Ne postoji bolji pokazatelj karaktera nekog društva od historiografije koju to društvo piše ili ne uspijeva napisati.

Edwaes H Carr

Meni još odzvanja: Caj, caj, cajka iz Novoga Sada, a već me sustižu nove neprilike. Naime, išao sam u Japan, ali sam morao sletjeti u Abu Dhabiju. I ne bi to bilo ništa loše, da se u Abu Dhabiju nije dogodio teroristički napad, a od nekud su došli talibani. I ne znam da li sam to samo sanjao ili se to stvarno dogodilo, da su me talibani oteli, opljačkali i odveli u Kabul. Tamo sam svašta doživio, ali sam se sjetio svog sindroma zvanog „Gorski vijenac" i sindroma „Smrt Smail age Čengića. Pitao sam se zašto su nama uskratili bajke, nego smo morali čitati baš ta djela koja su negativno djelovala na našu psihu. I s tim talibanima sam išao na hadž u Meku, pa sam im pobjegao i završio na nogometnom susretu Hrvatska i Maroko. Taj me nogometni susret razočarao, pa sam nakon njega odletio u Japan. Tamo sam se družio s Hanom, Ichiko i Akiko. Između Ichiko i Akiko, sam posjetio gejše.

Citat o našem trenutnom stanju:

Svaka zemlja ima svoje probleme i u svakoj zemlji nije baš bajno, a ni sigurno. Mi, u našoj zemlji, imamo HDZ, takozvanu zločinačku i kriminalnu organizaciju koja nam ne da se mi slobodno razvijamo i radimo, da ne nazadujemo, da ne stagniramo, da smo zaposleni i da napredujemo. Uz to oni se bave svojim kriminalom, nepotizmom i korupcijom i brige njih za nas. Nikako da nas izvuku iz kaosa koji su oni sami proizveli, nikako da nam donesu stabilnost, a nas sustiže ta velika inflacija i od toga se mi ne znamo obraniti. Nas sustižu vrtoglave cijene energenata i vrtoglave cijene osnovnih životnih potrepština, a ovi iz vlasti nemaju rješenja za to. Oni se bave

Ukrajinom i Rusijom, kako pomoći Ukrajini, a odmoći Rusiji, a mi smo prepušteni na milost i na nemilost lokalnih trgovaca. I uz to, naši političari maksimalno lažu, a meni je dosta mojih laži, ne moram slušati i tuđe laži. I što sam još primijetio? Nema kod nas kritičkog stava prema našoj vladi, jer naša vlada radi besprijekorno i nepogrešivo, po jednima, a po drugima pogrešivo. Po istima naša vlada ne griješi, nema afera, jer se afere otkrivaju, a ministri nam dolaze i odlaze.

Uz to imamo mi i našu nazadnu katoličku crkvu, a ona nas optužuje da smo mi krivi za tu našu krizu jer mi podržavamo krizu vjere u Boga. Jer mi smo ateisti, pa sve mrzimo i sukobljavamo se. Pa smo mi krivi zbog naše ranjene i bolesne zemlje, pa smo mi krivi što se srozava ugled Katoličke crkve. A kod nas Katolička crkva sa HDZ - om uvodi diktaturu i tiraniju. Donedavno smo imali diktaturu proletarijata, pa smo imali tranziciju, a od sada imamo diktaturu Katoličke crkve s tradicionalistima, Željkom Markić i HDZ- om. Iz mraka željezne zavjese vraćamo se u mrak Srednjeg vijeka, vraćamo se u 13 ili 14 stoljeće. Nikako da ugledamo naše svjetlo na kraju tunela. Stoga sam kriv što ne znam razliku između vjere, vjeroispovijesti i religije. I više se time ne bavim. Ne bavim se ni mojim seksom izvan braka. Jer meni je seks nasušna potreba, nije grijeh, ne osjećam grižnju savjesti, pa bio seks u braku ili izvan braka. Stoga i ne idem na mise, ni do naših svećenika. Jer tko zna što bi mi rekli, ako je naš kardinal Josip Bozanić mrzovoljan, kakvi su tek njegovi podanici?

A kažu da postoji teza o povezanosti katoličanstva i korupcije. Jer korupcija i lopovluk su se kod nas razmahali od kad smo postali katolici. Za vrijeme socijalizma ili nismo o tome ništa znali ili nije bilo lopovluka i korupcije. A ni u protestanskim zemljama nema toliko lopovluka i korupcije. Pa zaključujem da nešto ne valja u našim genima, ali i u katoličkoj vjeri. U katoličkoj vjeri nam se sve oprašta, treba da se ispovjedimo, ili se ni ne ispovjedimo, svećenik nam oprostí grijehé i mi krećemo dalje u svoj lopovluk i u svoju korupciju.

Jer naša Crkva je utvrdila svoje prioritete, pa je po njoj najveći grijeh seks izvan braka, pa je po njoj masturbacija još veći grijeh ili uzimanje tablete protiv začeca, ili odlazak na pobačaj, a protiv korupcije i lopovluka oni nemaju ništa protiv. Jer i njima se daju novci na crno, u obliku lemozine i milodara i tko zna što oni čine s njim, u koju ga svrhu troše. Jer oni se ne ponašaju transparentno, uzmu naš novac iz proračuna i ne zna se kako ga troše.

POGLAVLJE 1

Svaka zemlja ima svoje probleme i u svakoj zemlji nije baš bajno, a ni sigurno. Mi, u našoj zemlji, imamo HDZ, takozvanu zločinačku i kriminalnu organizaciju koja nam ne da se mi slobodno razvijamo i radimo, da ne nazadujemo, da ne stagniramo, da smo zaposleni i da napredujemo. Uz to oni se bave svojim kriminalom, nepotizmom i korupcijom i brige njih za nas. Nikako da nas izvuku iz kaosa koji su oni sami proizveli, nikako da nam donesu stabilnost, a nas sustiže ta velika inflacija i od toga se mi ne znamo obraniti. Nas sustižu vrtoglave cijene energenata i vrtoglave cijene osnovnih životnih potrepaština, a ovi iz vlasti nemaju rješenja za to. Oni se bave Ukrajinom i Rusijom, kako pomoći Ukrajini, a odmoći Rusiji, a mi smo prepušteni na milost i na nemilost lokalnih trgovaca. I uz to, naši političari maksimalno lažu, a meni je dosta mojih laži, ne moram slušati i tuđe laži. I što sam još primijetio? Nema kod nas kritičkog stava prema našoj vladi, jer naša vlada radi besprijekorno i nepogrešivo, po jednim, a po drugima pogrešivo. Po istima naša vlada ne griješi, nema afera, jer se afere otkrivaju, a ministri nam dolaze i odlaze.

Uz to imamo mi i našu nazadnu katoličku crkvu, a ona nas optužuje da smo mi krivi za tu našu krizu jer mi podržavamo krizu vjere u Boga. Jer mi smo ateisti, pa sve mrzimo i sukobljavamo se. Pa smo mi krivi zbog naše ranjene i bolesne zemlje, pa smo mi krivi što se srozava ugled Katoličke crkve. A kod nas Katolička crkva sa HDZ – om uvodi diktaturu i tiraniju. Donedavno smo imali diktaturu proletarijata, pa smo imali tranziciju, a od sada imamo diktaturu Katoličke crkve s tradicionalistima, Željkom Markić i HDZ- om. Iz mraka željezne zavjese vraćamo se u mrak Srednjeg vijeka, vraćamo se u 13 ili 14 stoljeće. Nikako da ugledamo naše svjetlo na kraju tunela. Stoga sam kriv što ne znam razliku između vjere, vjeroispovijesti i religije. I više se time ne bavim. Ne bavim se ni mojim seksom izvan braka. Jer meni je seks nasušna potreba, nije grijeh, ne osjećam grižnju savjesti, pa bio seks u braku ili izvan

braka. Stoga i ne idem na mise, ni do naših svećenika. Jer tko zna što bi mi rekli, ako je naš kardinal Josip Bozanić mrzovoljan, kakvi su tek njegovi podanici?

A kažu da postoji teza o povezanosti katoličanstva i korupcije. Jer korupcija i lopovluk su se kod nas razmahali od kad smo postali katolici. Za vrijeme socijalizma ili nismo o tome ništa znali ili nije bilo lopovluka i korupcije. A ni u protestanskim zemljama nema toliko lopovluka i korupcije. Pa zaključujem da nešto ne valja u našim genima, ali i u katoličkoj vjeri. U katoličkoj vjeri nam se sve oprašta, treba da se ispovjedimo, ili se ni ne ispovjedimo, svećenik nam oprostí grijehe i mi krećemo dalje u svoj lopovluk i u svoju korupciju. Jer naša Crkva je utvrdila svoje prioritete, pa je po njoj najveći grijeh seks izvan braka, pa je po njoj masturbacija još veći grijeh ili uzimanje tablete protiv začeca, ili odlazak na pobačaj, a protiv korupcije i lopovluka oni nemaju ništa protiv. Jer i njima se daju novci na crno, u obliku lemozine i milodara i tko zna što oni čine s njim, u koju ga svrhu troše. Jer oni se ne ponašaju transparentno, uzmu naš novac iz proračuna i ne zna se kako ga troše.

Kod nas je to tako, jer naš prvi predsjednik smatra da novac nije imovina. To mu navodno kaže Smiljko Sokol kako bi opravdao neprijavljenu ušteđevinu obitelji Tuđman. I od tada je kod nas je sve relativno, pa onda nema ni grijeha, pa onda nema ni grijeha struktura. I Crkva može raditi svoje brojne prekršaje i Crkva može raditi svoje brojne malverzacije. Može i žmiriti na brojne pljačke i osiromašivanje građana jer i ona to radi. Pa smo mi zemlja za korupciju epskih razmjera. Jedni smo od najkorumpiranijih u Europskoj uniji, valjda smo drugi, iza Italije. Pa su tako kod nas korumpirani ministri, župani, načelnici, gradonačelnici, suci, profesori, liječnici, poduzetnici, nogometaši, policajci i svi ostali. Kod nas je korupcija dio našeg života, bez kojeg se ne može. Svakodnevno su crne kronike pune raznih afera, a moral nam je pao u odnosu na socijalizam za 100 %. I nema argumenata za suprotno, pa naši političari svakodnevno lažu ili obmanjuju javnost. Pa je naše

društvo podijeljeno i konfliktno. Pa mi mrzimo onog drugog iz dna duše, pa eskaliraju sukobi. Pa malo – malo netko pukne, a netko je na ivici pucanja. Zato ja odlazim iz naše zemlje glavom bez obzira. I nadam se da ću u Japanu naći svoj mir i sreću.

Valjda zbog toga se ja osjećam loše, zbog naših političara i zbog naše Crkve. Jer nas oni ne hrane stvarnom hranom, nego nam pričaju nevjerojatne bajke i priče, a mi se snalazimo kako znamo i umijemo. A bilo bi nam puno lakše kad bi prihvatili tu stranačku podobnost i lojalnost, ali mi to ne prihvaćamo. Jer ne prihvaćamo kapacitet razvoja društva, jer ne prihvaćamo to naše zaostajanje za drugima. Pa sam ja sedam godina bio nezaposlen i bez primanja. Trošio sam nekakve svoje zalihe, pa sam sada siromašan, da ne mogu biti siromašniji. A oni na vlasti nam govore:

„Što hoćete, mnogi u Africi bi poželjeli taj naš standard.“

A ja kažem:

„Pa ne živimo mi u Africi, mi živimo u Europi. Od nas možda žive gore Albanci i Moldavci, drugi su nas odavno pretekli.“

Ali našeg premijera i HDZ baš brige, oni pričaju svoje priče i svoje bajke, oni se na ništa ne osvrću, oni krađu, a nama ne dadu.

A mi 30 godina čekamo reforme, koje ne dolaze. Reznirani smo i revoltirani smo, ali ništa ne činimo, ni naši političari ništa ne poduzimaju, a mi ne tražimo izlaz iz te katastrofe. Jer naš sustav je nefunkcionalan, naš sustav je glomazan, jer naš sustav je zastario, jer naš sustav je staromodan. Kod nas je sve staromodno i zastarjelo. I nitko se ne bavi ključnim problemima, nitko nije ni svjestan toga da je krajnje vrijeme da se nešto poduzme. Jer ne može ovako još dugo. Sustav treba poboljšati, sustav treba bolje organizirati. Čak sam i ja poduzeo nešto protiv moje cajkomanije ilicajkofobije, čak sam i ja pokušao otkriti o čemu se tu radi. Nije da

me je netko identificirao kao narodnjaka ili cajkera, nije moj identitet ugrožen, ali da imam problem s cajkama, imam. Pa sam razgovarao sa mojom bivšom ženom, pa sam razgovarao s mojom majkom, pa sam otkrio priču o ljutom ili gorkom mlijeku kojim me se dojilo. Pa sam otkrio da mi je zakržljao Jakobsonov ili vomerozalni organ za detektiranje ženskih feromona. Pa sam zbog toga otišao u Japan i tamo sam sreo ljutu Hanu ili moju ljutu japansku ljubav. Ona me je otjerala, pa sam sreo Ichiko, moju novu ljubav.

Iz toga sam zaključio da je u raznim zemljama svakojako. Jedni se bore za svoj narod, odgovorni su, a ima ih i onih koji su neodgovorni. Na primjer, Afganistan se bori sa svojim moralom i sa svojim šerijatskim zakonima. Naime, tamo su zavladao talibani, pa oni provode svoje rigidne zakone. Pa ženama zabranjuju raditi i školovati se. Pa moraju nositi burku, opravu za cijelo tijelo i lice. Ako žene ne nose burke, pravosudni organi ih osuđuju na smrt, a kazne se u pravilu obavljaju javno, na stadionima. I vjerojatno je kod njih gore nego kod nas. Imam ja i prijatelja koji je također razočaran ovim našim sustavom, pa je otišao u Rio de Janeiro. Tamo je pronašao posao, ali su ga već tri ili četiri puta opljačkali. I ne može se riješiti dilera droge. Ako ne želiš loš kokain, oni ti sutra donesu kvalitetu. I što ti preostaje, nego to kupiti. To je kao nekadašnja naša cigla. Moraš kupiti drogu, inače ti dileri nešto učine ili te ubiju. Uz to moraš se bojati kajmana, anakondi, otrovnih žaba, piranja, candiri ribica koje se zvlače u mjehur, raznih insekata i biljaka. Moraš se bojati i Brazilki koje su lude i napaljene u vrijeme karnevala. Stoga sam ja odabrao Japan.

Jer svi mi želimo biti sretni i smatramo da imamo pravo na svoju sreću i na prepoznatljiv miris sreće. Stoga ja proučavam svoju natalnu kartu, svoje horoskope i svoju astrologiju. Želim nešto doznati o svojoj sudbini, želim doznati je li ta sudbina u mojim rukama ili nije. Pa proučavam Sunce, jer to predstavlja identitet pojedinca. Pa proučavam Mjesec jer to predstavlja našu dušu. Proučavam Merkur jer on predstavlja naše misli i ideje. Proučavam

Veneru jer ona predstavlja našu ljubav. Pa proučavam Mars i Jupiter jer oni predstavljaju našu energiju i našu slobodnu volju. Pa proučavam Saturn i Uran jer oni predstavljaju naše dužnosti i našu duševnu svijest. Pa proučavam Neptun, Pluton i Kiron jer oni predstavljaju naše snove, naš seks i naše iskustvo. Stoga sam ja pristalica dva života, stoga sam ja pristalica Konfučija i te njegove ideje. Jer ja sam do nedavno živio u Hrvatskoj, pa sam se u nju razočarao, pa sad živim u Japanu, no ni tu mi nije bajno. Ali kako je sve u glavi, i meni se posrećilo, pa sad živim s Ichiko. A nju je baš briga je li naš seks bračni ili izvanbračni.

Meni sve to odgovara, jer ja nisam impotentan ili nisam erektilno disfunkcionalan. Sve je u redu s mojom nadbubrežnom žlijezdom i srčanim arterijama. Moja erektilna disfunkcionalnost je prošla bez kemije ili operacije kao prehlada ili kao gripa. I ne moram se ja predozirati viagrom. Nego ja koristim prirodne sastojke: ekstrakt bora, ekstrakt brusnice, ekstrakt kamilice i ekstrakt koprive. I to odmah ubrzava moj protok krvi u moju mlohavu čunu, obnavlja lučenje testosterona, jača moj nagon i moju erekciju. Ja sam od neuspjeha, od neuspjele veze, ponovo došao do uspjeha i uspjele veze, optimizma i radosti života. Ponovno sam uspostavio ravnotežu života i ponovno sam našao smisao u životu.

Ponovo sam našao Boginju u svom životu. Jer ne kaže li se uzalud:

„Sreća je udaljena samo jedan korak. Sve što trebate učiniti je zakoračiti.“

A ja kad sam došao iz Japana, poželio sam se našeg smrdljivog zraka, poželio sam se naših problema i poželio sam našu guzatu i sisatu ženu koja ne voli i ne pleše cajke i turbofolk. Nažalost, takvu ženu sam sreo, ali djevojka u crvenoj haljini je voljela cajke i turbofolk. Bila je vulgarna, neprimjereno se glasala, neprirodno se smijala i stalno je koketirala. I ne znam tko je njene slike poslao Hani, mojoj japanskoj ljubavi. I ne znam zašto mi Hana nije htjela to oprostiti. A

ta žena u crvenoj haljini nije bila nešto privlačna i atraktivna. I ne vjerujem da bi ona dahtala i stenjala da ubrza moje sladostrašće. Jer, bila je umišljena i glumila je nekakvu damu. A da sam ja upotrijebio svoje oružje, stenjala bi ona sve u šesnaest. I vrištala bi ona, ispuštala bi ona glasne zvukove, samo da je mogla i samo da se ona prilagodila na mene i na moju glazbu. Ali to nije, a potreban je bio samo mali kompromis i mi bi oboje uživali i bili na trenutak zadovoljni.

Pa me je valjda zbog toga Hana otjerala od sebe. Jer nju je u početku zbunilo to što je dobila na mobitel, pa ju je to razjarilo, pa je to kod nje izazvalo pobunu i promjenu seksualne orijentacije. Za nju sam ja postao muška svinja ili nečovjek, jer napravio sam nešto nepopravljivo. Po njoj sam ja bezobziran i sam sam kriv što me je ona otjerala od sebe. Bio joj je pun kufer svega, Bila je očajna i žrtva i naravno da je potražila rame za plakanje. I naravno da me je mrzila iz dna duše i naravno da je razmišljala kako da mi zagorča život. I naravno da je pozvala svoju prijateljicu na kavu ili čaj. I malo – pomalo su se one zblížile i postale intimne. Pa je tako Hana promijenila svoju spolnu orijentaciju. Ja sada ne znam što žene točno rade u tim intimnim trenucima, ali valjda nešto rade. Jer ja sam tradicionalan i konzervativan tip muškarca, znam za odnos muškarac i žena, a ne znam za odnose žena – žena, muškarac – muškarac, ali valjda mogu zamisliti što rade.

Ja mogu reći da sa djevojkom u crvenoj haljini nije bilo penetracije i ejakulacije, nije bilo seksa. Samim time po meni nije bilo ni nevjere, a ni prevare. Niti sam ja Hanu emocionalno, a ni seksualno prevario. Nisam je ni svjesno, ni podsvjesno, a ni u snovima prevario. U međuvremenu je promijenila i spolnu orijentaciju, naime ona sada više voli žene, pa joj ja nisam zanimljiv. Sve ima svoje kako i svoje zašto, barem tako to misle oni u Japanu i na Dalekom Istoku. A ja nisam lud da se tomu suprotstavljam, brige mene s kime će Hana živjeti, ja sam i tako došljak u taj kraj. Nekad sam zvao mog prijatelja Ašvanjia i on mi je ponudio svoju šogoricu. Međutim, od te veze

ništa, pa nitko tome ne pridaje pažnju i važnost. Briga koga tko se s kim mazi i ljubi, briga koga tko je s kim u ljubavnoj vezi. Nitko ne brine za nečiji identitet, nitko ne brine za nečiju monogamiju, poligamiju. Briga nekoga je li netko živi svjesno ili nesvjesno u ljubavnom zatvoru, živi li u konvencionalnoj ili nekonvencionalnoj vezi ili je slobodan. Svatko bira svoj put i svog partnera ili partnericu. Jer kažu da mi Slaveni preferiramo poligamne veze, da je to naš drevni slavonski običaj, ma što to značilo i što to bilo. Ali da volimo mijenjati žene, volimo.

Uostalom zar Hana nije ružno govorila o mojoj majci, što joj ja ne mogu oprostiti, iako me ona otjerala od svoje sise i dala seljančici sa gorkim mlijekom. No, unatoč i usprkos svemu ja volim svoju majku i jednostavno ne dozvoljavam da se ružno govori o njoj. A Hana govori svoje ružne riječi da sam ja sebičan i lijen, da nemam poštovanja prema njoj, da ne tražim posao, a ja bih joj odgovorio da sam u prijevremenoj mirovini i da ne moram tražiti posao i raditi. Da ja u svom životu nisam fizički radio. Pa ne mogu ja istovarivati cement ili nešto slično u njihovoj luci, jer bih bio umoran i slomljen i ne bih bio za seks. I shvatio sam da ne vrijedi inzistirati o tome tko je u pravu, jer ja to sigurno nisam. A ja sam shvatio da je Hana postala opasna za moje zdravlje jer nešto me je stezalo oko srca. I nije mi se više išlo na zumbu i tenis, nije mi se više jeo celer. Osjećao sam se slab i ranjiv.

A ja sam redefinirao svoje standarde ljepote, pa sam odabrao Ichiko za svoju novu družicu. I to je moja parabola o smislu ili besmislu života. Jer meni ništa ne znače navodne riječi Marylyn Monroe: „Van kontrole sam i ponekad je teško sa mnom. Ali ako se ne možeš nositi sa mnom kad sam najgora, onda me ne zaslužuješ ni kad sam najbolja.“

A mene baš briga za Haninu anksioznost, briga mene za njene probleme, briga mene što ona smatra da sam je prevario. Ja sada živim s drugom ženom, živim s Ichiko. S njom mi je sve u redu. Mi

smo sretni i zadovoljni. Jedino se ja još sjećam bijesa moje majke na partiju i na socijalizam. Kada sam joj ispričao posljedice toga svega na mene, bila je još bjesnija i ogorčenija. Pa sam je u takvom stanju i ostavio. Jer ona je očekivala nekakvu utjehu i nekakvu potporu, a ja na to nisam bio spreman.

Jer ja sam psihijatar samome sebi, a nisam psihijatar drugima. Štošta mi je neprihvatljivo i nepojmljivo, ali nisam ja zao, ne mogu i ne znam pomoći drugima. Nisam tako znao pomoći ni Hani, pa sam se udaljio od nje. Jer nisam ja psihički neubrojiva osoba, nemam ja smanjenu ubrojivost, ne činim nedjela, nemam ja poremećaj osobnosti i poremećaj ličnosti. Ja sam lucidan i svjestan svojih postupaka. Ali me izluđuju osobe iz moje bliske prošlosti, moja bivša žena i ljuta Mica. Pokušavam ih izbjeći, ali mjesto u kojem živim je malo, pa je to nekad nemoguća misija. Najradije bih ih ostavio ili bih pobjegao od njih. Jer nisam dovoljno dobar, jer ne pružam višestruka sladostrašća, jer ne podnosim ženske prigovore i kritiziranja. Jer s njima nisam dovoljno intiman. Pa sam tako sreo ljutu Micu, a ona kaže:

„Ti si me silovao, narušio si mi čast i poštenje, nanio si mi duševne boli i to bi te, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Zašto bježiš od isplate navedenog?“ „Tvoja korumpirana sutkinja Jagoda nije više na funkciji, a njene slučajeve su stornirali. Nikuda ja ne bježim, ne idem ja u Zimbabve uzalud. Briga mene za tantru, tantričku ljubav, tvoje višestruke orgazme i neću ti ništa platiti.“ I želim pobjeći od ljute Mice, no to mi ne uspijeva, pa kažem:

„Zvat ću policiju i reći ću im da me progoniš.“

„Samo ih zovi, ja ću im reći da me nisi isplatio.“

Stoga, sjedam u auto i odlazim u Baranju na sladoled i izgleda da sam se riješio ljute Mice. Dok jedem sladoled, na miru razmišljam, pa mi je u potpunosti jasan strah od nasrtljivih žene i kod mene, ali i

kod Pere. Izgleda da smo mi slični, jedino što se ja još borim, a Pero se prestao boriti.

Stoga mu ja ne zamjeram što se on boji žena, što je on sramežljiv, što on bježi od njih. Ni ne pitam ga je li on seksualno funkcionalan ili to nije? Da li ga prisutnost žene paralizira ili ne paralizira? Izgleda da ja ipak moram bježati od sebe i od drugih, jer se sa svima nemilosrdno sukobljavam. I iz tih sukoba ne izlazim s pobjedom, nego s porazom. Stoga bih to želio prekinuti, stoga bih želio prekinuti s Micom. I nemam si ja što predbacivati, nemam si ja što opraštati, nemam ja za čim žaliti. Za mene je to s Micom jedna od mojih propalih veza i ništa više i ništa manje. Mislim da kontroliram situacijom i mislim da neću podleći bilo čemu. Ali ja se ipak ne mogu riješiti Mice i Mice Trofrtaljke, ne mogu se riješiti nekakvog utjerivača dugova, nekakvog Micinog odvjetnika, egzorcista i poštara. Jednih se ne mogu riješiti danju, a drugih noću, a ni ovih ostalih se baš ne mogu riješiti. Najavljuju mi crnu apokalipsu i armagedon, a Mica kaže:

„Boj se Martovskih ida jer one su i Cezara došle glave!“

A ja želim pobjeći od svega toga i prije Martovskih ida, jer ne mogu podnijeti te njene prijetnje. Ne mogu podnijeti ni simboliku tih njenih postupaka. Valjda sam zbog toga turoban i neurotičan.

Valjda zato živim u nekakvim košmarima i noćnim morama. Valjda sam zato otuđen, nesiguran i izgubljen. Sve mi je nelogično i nejasno i uopće nisam ni znao da su donijeli taj nakaradni zakon o silovanju. Još čujem da naš ministar zdravstva želi uvesti novi zakon o nama dijabetičarima, on bi da se donese zakon da smo mi dijabetičari krivi za svoju bolest i da mi snosimo puni iznos liječenja. Ja ne znam koliko je to moguće, koliko je to racionalno ili iracionalno, ali za mene bi to bila nemoguća misija. Pa se ja svega bojim i plašim. Posebno se plašim Mice, zvane Mica Trofrtaljka, jer ona misli da je obučena za specijalne tantričke seks treninge, a ona ništa ne zna.

Ona ne zna da ima anatomske nedostatke, da joj je vagina preduboka i preširoka i da su joj dražica i uretra udaljenije i više nego što bi trebale. Pa ona ne doživljava višekratna, turbo i tantrička sladostrašća. I nije to moj jedini problem. Moj problem je što mi se u snovima ukazuje Mica Trofirtaljka, a ja ne volim cajke i tu istočnjačku kulturu ili nekulturu. Jer rijetko sam ja u pijanom stanju, rijetko sam ja naroljan. Jednostavno, nemam materijalnih uvjeta za to, dobivam prijevremenu mirovinu od 2.700 kuna i ništa sa strane ja ne zarađujem. Nestala su moja zlatna vremena, nestalo je vrijeme kada se švercalo i kada se imalo.

Mi smo od nekadašnjih kraljeva, spali na prosjački štap. Dobro da još imam za kavu s Perom. I ne bavim se ja jesu li cajke smeće i je li ih je sramota slušati. Jednostavno ih ne slušam i nemam uvjete za slušati ih. I baš me briga za staru latinsku poslovicu koja kaže da se o ukusima ne raspravlja. Tko voli, neka izvoli, a tko mrzi, neka to ne sluša. Najgori su mi oni licemjerni koji tvrde da to mrze, a znaju sve riječi tih pjesama. Stoga ja kažem, da cajke nisu problematične za mene, ali ih zbog mog siromaštva i bijede ne slušam. Znam za Indiru Radić i njenog „Zmaja“, znam za Cecinu „Kukavicu“, ali ih ne slušam. Jer odbija me neugodno zavijanje u takvim pjesama, jer ne volim kad žene pjevaju, to mi je nalik na nenajavljeno seksualno zavijanje. Ja ipak preferiram i volim blues, blues rock ili samo rock. Uz to, ja slijedim svoje snove. Jer netko kaže da se snovi ne smiju ignorirati, to je ipak nastavak našeg svakodnevnog življenja i preslika naših stvarnih događaja. To je nešto što smo mi gurnuli duboko u našu podsvijest i sada to polako izlazi iz nje. Pa tako netko leti, nekoga se progoni, netko se pojavljuje gol, a netko sanja životinje. Kažu da postoje i razlozi zašto bi mi trebali slijediti svoje snove. Jer možeš upoznati druge ljude koji također nešto traže, jer traženje nečega može te usrećiti.

POGLAVLJE 2

Nad nama vlada toksičan sustav, nad nama vlada neoliberalni ljudožderski kapitalizam, nad nama vlada naša korupcija, klijentelizam i nepotizam i kažu da nad nama vlada manjak ljubavi. No, ja se više ne borim protiv toksičnog sustava, više se ne borim ni protiv neoliberalnog ljudožderskog kapitalizma, više se ne borim protiv korupcije, klijentelizma i nepotizma, nego se borim protiv manjka ljubavi. Želim se riješiti emocionalne prtljage, nedostatka ljubavi i emocionalnih rana iz djetinjstva. Jer nisam ja odbačeno dijete, bez podrške roditelja, ali sam blizu toga. Jer i ja sam toksičan i previše kritičan. Jer možda su moja bivša žena i Mica posve u redu? Možda su one ispravne, a ja kriv i neispravan? Ali dobro je da ja nisam nikakav ovisnik, da ja nisam zastranio u korupciji i kriminalu. Istina je da ja nisam razriješio unutarne dijete u sebi, ali nisu to ni drugi. Ni drugi nisu iscijelili rane iz djetinjstva, a sve to upravlja našim današnjim postupcima. Jedan svećenik mi je rekao da nedostatak ljubavi u djetinjstvu rađa krivom slikom o Bogu i nedostatkom ljubavi za Boga.

I nije da mu ja ne vjerujem, vjerujem mu ja, ali ne vjerujem u Boga. Jer meni se konstantno nešto ružno događa, vjerovao ja u Boga ili ne vjerovao. Stoga ja sumnjam da Bog postoji, u mom mozgu se nešto dogodilo i ja sam prestao vjerovati u Boga. Kažu da je to kao skidanje narkomana s droge, ali ja nisam bio narkoman, pa ne znam što se kod njih događa. Jednostavno sam ja odlučio više na vjerovati u Boga, jednostavno sam ja odlučio isključiti vjeru iz svog života. Jer ja nisam poročan i grješan, jer se ja ne želim ispovijedati, niti želim da mi netko nešto oprašta. Jer mi se čini da je Bog nepravedan i monstrozozan. Zašto jedne ljude kažnjava, najčešće one siromašne, a bogate nagrađuje? Zašto Crkva pruža utjehu bogatima, a ne siromašnima? Zašto Crkva ne pomaže siromašne, nego samo bogate? Zašto je Crkva konzervativna u svojim stavovima, i zašto nam želi podvaliti te konzervativne stavove? Sto je pitanja, a odgovora nema, pa se ja bavim sobom i svojim problemima.

Izgleda da ja imam problema s hormonom ljubavi ili oksitocinom. Da ja imam problem s mojim hipotalamusom, da on ne luči oksitocin kako treba. Pa ja tako se tužim na moj hipotalamus i moj oksitocin za sve ljubavne brodolome mom životu. Jer ja sam ljubomoran, posesivan i nesiguran, a sve je to rezultat mog života bez ljubavi. Sve je to rezultat toga što ne mogu pronaći pravu ljubav. Jer sam rob svojih poroka, jer sam sklon avanturama, jer vjerujem u bajke sa sretnim završetkom. Pa sam ja tako nakon Hane, odmah otišao do Ichiko, rekao sam da Pero neće doći, da se on boji živjeti s njom i zamijenio sam ga. Jer ja se ne bojim žena, ja znam s njima i s njima se družim. Dok nešto ide, onda ide. Jer za početak sa svakom ženom potrebno je pronaći njenu dražicu, njenu g – točku, aktivirati živčana vlakna u njevoj erogenoj zoni, aktivirati ženski centar zadovoljstva, otkriti njihovu najbolju seksualnu pozu, a onda je sve lakše. Jer ako to žena nije radila, svaka bi nakon određenog vremena htjela uživati i htjela da im se to sve aktivira.

Jer teško je sa ženom koja je ili nije religiozna, Jer teško je sa ženom kojoj Bog misaono nije važan. Takva žena ili misli apokaliptički ili misli obično i svakodnevno, a ja ne znam je li Ichiko budistkinja, pobornica šintoizma ili je pobornica taoizma. To je kao u onoj priči o Goranu Bregoviću. Naime, on ima četiri kćerke: jedna je muslimanka, druga je budistkinja, treća je pravoslavka, a četvrta je ili katolkinja ili ateistica. On širi više vjera po svijetu. No, za žene se zna da su u principu sve nesretne, a ja u taj svijet nesreće donosim sreću. Jer Ichiko je bila nezadovoljna i ogorčena na svoju sudbinu i bila je ljuta. Možda je bila i malo histerična, tiho je patila, skinula je svoj grudnjak i htjela ga spaliti, a onda sam došao ja i rekao sam joj da to ne čini. Jer ja smatram da su: „Propovijed na gori“, Budin Dhamapadu, Lao Tsuov: Tao- te- Tching, Konfuchijevo Anale, Bagavad Gitu, Solomonove poslovice i Platonovi Dijalozi slični. Stoga ja više ne postavljam vjerska pitanja, sve je to stvar odabira i vlastitog izbora, a netko kaže: što god odabereš, odabrao si pravo ili krivo.

A ja znam da je u budizmu važna karma i samsara za ponovno rođenje. Ali da je po budizmu bitno i važno kako siješ, tako ćeš i žeti. I nema oprostjenja naslijeđenih grijeha, to je valjda jedino u katolicizmu, ali i u šintoizmu. U šintoizmu grijeh se zove tsumi i za njega valja obaviti obred čišćenja, pa sam valjda i ja nadahnut time išao na obred čišćenja na Karašicu. Jer još papa Pio XII, u vezi iščezavajućeg koncepta grijeha je rekao:

„Grijeh našeg stoljeća sastoji se u tome da smo izgubili svaki osjećaj za grijeh.“

Stoga ja moram Ichiko osloboditi kao pticu iz kaveza, moram je osloboditi otrovnih veza, moram je osloboditi sramežljivosti, jer kad ju je suprug napustio ona nije našla nikog drugog. Trebam je naučiti flertu i trebam je osloboditi od svega neprirodnog. Zato je nestrpljivo pitam:

„Jesi li ti sretna sa mnom?“

„Naravno da sam sretna s tobom. Vjerna sam ti i obožavam te.“

„Želiš li ti da se ja vratim u Hrvatsku?“

„Ne želim.“

„Želiš li da ostanem s tobom?“

„Želim.“

„Dokle to želiš?“

„Do kraja.“

„Možda te ja neću moći uvijek zadovoljiti.“

„Nema veze.“

„Godinama si bila bez seksa, a sada ne možeš bez njega.“

„Takva sam, kakva sam. Godinama sam apstinirala, a sada bez toga nikako ne mogu. S tobom sam otkrila da imam libido, da sam živa i da imam puls.“

„Ponekad između partnera dođe do seksualne neusklađenosti, ponekad žena kaže: „Ne večeras, dragi!“ Možda će ti se smanjiti razina spolne želje, možda neće uvijek između nas frcati iskre.“

„Nadam se da kod nas neće doći do toga.“

Pa tako i ja sada imam Ichiko i red je da se brinem o njoj, njenom mentalnom zdravlju i našoj seksualnoj kompatibilnosti. Pa ću se ja brinuti o sebi, o njoj, a mogu i pobjeći od stvarnosti. Jer mi, ne znam kako, smo utvrdili da se jedno drugome sviđamo. A ja se pitam: kako smo mi to utvrdili? Nismo o tome razgovarali, jednostavno moje ruke su krenule na Ichikino tijelo, a moje usne su se spojile s njenima. I to je bilo to. Ichiko se smijala mojim šalama i vicevima: Pažljivo me je slušala i sve mi je odobravala. I naravno da nije imala dlačice ispod pazuha, previše šminke i nije psovala. Nije bila sponzoruša i tražila novce i nije pretjerala s alkoholom. Držala je do svoje oralne higijene, nije pušila, imala je ugodan miris iz usta i odavala je dojam kulturne i obrazovane žene. A ja sam zbog žene u crvenoj haljini bio na podu i gledao sam smrti u oči. No, ipak sam mislio da sam dostojan ljubavi moje japanske ljubavnice. I da nije tako, i da nisam pronašao novu ljubav s Ichiko, možda bih i ja bio ovisnik o alkoholu.

Sa Ichiko sam se digao iz mrtvih. Barem tako kažem ili tako mislim. Ona je moja svjetlost na kraju mračnog tunela, ona je moj oporavak od moje bolesti. Inače, kažem, bih bio ili bih postao ovisnik o alkoholu, kocki ili drogi. I ne znam kada bi mi svakodnevno netko

nudio drogu, bih li mu odolio i bih li odolio tom poroku. I iako još tražim svoj identitet, izgleda da sam ga našao i izgleda da sam se mentalno restartao, da sam mentalno, tjelesno, duhovno i duševno ozdravio i iscijelio se. Da sam postao ljubavno i seksualno ovisan o Ichiko, o njenu humoru i o njenom ponašanju. I kada ona poželi seks, a ja osjetim njene feromone, ja se odmah predajem seksu s njom. Tada me je brige za sve ostalo, odnekud dobivam seksualnu energiju i zadovoljavam zadatke koje mi ona daje. Jer ne smije ona biti utučena i depresivna, mora biti sretna i raspoložena. I ja joj to ne mogu uskratiti. Stoga se ja ne pitam zašto sam se zaljubio u tu osobu. To je za mene nepotrebno pitanje. Pa valjda sam se zaljubio što mi Ichiko odgovara, što me je prihvatila i što želi živjeti sa mnom.

I dobro je da nitko u toj vezi nije opsesivan, nego je razuman, nego je prihvatio tu drugu osobu iz pragmatičnih razloga, što mu ona treba, što imamo mnogo zajedničkog, što mu treba seks s njom. I dobro je što nitko nikoga ne tjera od sebe. Meni je Ichiko dovoljno ženstvena da je nemam srca tjerati od sebe. A i kuda da je tjeram iz njenog stana? Meni je ona čak i smiješna, najede se riže, pa pita:

„Prejela sam se. Izgledam li debelo?“

„Izgledaš debelo kao japanska svinja.“

A japanske svinje nisu deblje od 60 kilograma. Barem ja nisam vidio deblje. A to kažem jer i nada mnom, a i nad Ichiko vladaju hormoni, vladaju endorfini. I mi sve to činimo zbog svojih endorfina. Nekad sam ja brinuo zbog drugih, ali sada me briga za druge. Briga me je za moje endorfine. I što je u svemu tome dobro? Dobro je što sa Ichiko nisam erektilno disfunkcionalan, volim njene feromone, a ona ne voli i ne pleše cajke. Oboje smo se prilagodili jedno na drugo.

A ja živim sa svojom ovisnošću ili neovisnošću o cajkama, sa svojom cajkofobijom ili sa svojom cajkomanijom. Kedžo kaže, a to i zvanične statistike kažu da svaki deseti Hrvat, izravno ili neizravno, ima

problem sa cajkama ili sa turbofolkom, pa je to gotovo 400.000 ljudi. I što je tu problem? Za našu medicinsku struku, to i nije problem, briga njih što su ti ljudi erektilno disfunkcionalni, što su nemoćni i impotentni. Ali što to ima veze sa našim natalitetom, to ih nije briga. To nije briga ni naših političara, oni se bore za vlast i kad je se jednom dočepaju, ne ispuštaju to lako iz ruke. A što mi gubimo kontrolu pred ženama koje vole i plešu cajke, što ih zanemarujemo, to nikoga nije briga. Uz to mi, oštećujemo krvne žile, mali mozak i amigdalnu, oštećujemo endokrini sustav, oštećujemo libido, testostosterone i svoju neplodnost. I kada bih ja to nekom pričao, taj bi me odmah kritizirao i rekao bi da mi treba psihološka podrška. A psihijatri su ljudi koji su specijalizirali psihijatriju, no naša psihijatrija ne zna ništa o cajkofobiji, pa im se ja ne obračam. Jer oni se ne žele baviti glazbom za duševne bolesnike, tim toksičnim glazbenim žanrom i onima kojima je bol u duši.

Briga njih što ginu i naši, al' ginu i cajkaši. Ne znaju oni ništa o Kedži, o HSP i o njihovim zabranama cajki. Ne znaju oni ništa o mojim problemima s cajkama, ne znaju ništa o Jakobsonovom ili vomerozalnemu organu. A taj organ ili ti senzori služe za detektiranje ženskih feromona. No te naše žene pleše cajke i turbofolk i proizvode ljute ili gorke feromone, pa to nama ne odgovara. Pa imamo problema s erektilnom funkcionalnošću. A moja intuicija kaže da sam ja ipak Ichiko zanimljiv. Pa meni ne trebaju znakovi upozorenja. Možda nekom drugome to treba, ali meni ne treba. Ja sam ipak za Ichiko onaj pravi, mi nismo zajedno zato što se osjećamo usamljeno i osjećamo se sigurno jedno pored drugoga. I nismo više depresivni i tužni. I nemamo više problema sa svojim libidom. Kod nas sve funkcionira u najboljem redu. Mi to radimo nekoliko puta na dan. Mi smo jedno drugom zanimljivi više puta na dan i nema nam oko toga pomoći.

A ti naši psihijatri to nisu uočili, jer mnogi muškarci uopće to nisu otkrili. Možda bi se i ja trebao odlučiti da dijagnosticiram, utvrđujem terapije i liječim te ljude. Da utvrđujem uzroke tih duševnih i

tjelesnih nevolja, da liječim te emocionalne nevolje i mentalno zdravlje. Prvo bih trebao otvoriti svoj ured, pa bi se trebao reklamirati, a onda primati ljude s poteškoćama. Nekome bih pomogao razgovorom, nekome placebom, a za nekoga bih morao pronaći lijekove. Ali naše farmaceutske tvrtke također nemaju razumijevanje za nas i naše potrebe. Uz to bi me netko mogao prijaviti za šarlatanstvo ili za nadriliječništvo. Pa od svega toga odustajem i odlazim u Japan, a tamo žene ne vole i ne slušaju cajke i turbofolk. I nemam ja grižnju savjesti, jer nitko ne drži do mene, pa neću ja ni do nekog drugog. A ovdje u Japanu se ja uspješno liječim od svog sindroma cajkofobije. Ništa neće smanjiti moje prosudbe i neću ja učiniti ništa glupo. Ovdje u Japanu ću ja oporaviti svoj mozak. Neće meni cajkofobija više ništa nauditi i neće ona meni kognitivno oštećivati mozak.

Mislim da je moja dobra odluka otići u Japan. To me neće umoriti i iscrpiti, neće iscrpiti ni moje energetske baterije, a ujedno ću pobjeći od svega ovog ovdje. Kažem dobro je što sam donio odluku za ići u Japan jer mi se mogla dogoditi blokada mozga, jer mi se moglo dogoditi da se ne sjetim Ašvanjija. A kad spomenem Ašvanjija, ljudi me pitaju: „To je nekakav Mađar?“

A ja im odgovaram:

„Pa što ako je podrijetlom Mađar i Mađari su ljudi?“

Ali da je Ašvanji kompliciran, je kompliciran je. Ali da sam riješio njegovu kompliciranost, riješio sam. Da sam ga slomio, slomio sam ga i on me je pozvao u Japan i upoznao me sa svojom šogoricom. I to sam uspio prije blokade mozga, prije mog zamrzavanja mozga, prije Alzheimera i prije drugih bolesti. To se dogodilo prije mog neuspjeha s Hanom, Ašvanjijevom šogoricom.

POGLAVLJE 3

Izgleda da se ja bojim filma „Bliski susreti treće vrste“, to mi se događa u posljednje vrijeme. Ili je to valjda od te cajnofobije, jer gledao sam ja taj film i ne da se bojim cajnki, nego se više bojim otmice vanzemaljaca. Takav sam, takvog me moja majka rodila i nisam se promijenio. Pa se ja ne bojim susreta s cajnka, nego se bojim i susreta s neidentificiranim letjelicama koje noću lete ili ne lete iznad moje kuće. Jer ja ne želim otkrivati nepoznato, ne želim poticati svoju maštu i ne želim doticaj s vanzemalcima. U Japanu nemam te probleme, tamo to jednostavno ne funkcionira. Tamo nemam problema ni sa cajnka, ni sa vanzemalcima. Tamo se bavim seksom s tim mojim Japankama. Pa zato idem u Japan. Tako ja rješavam i svoju bivšu ženu, i svoju bivšu ljubavnicu Micu. Tako ja bježim od raznih tužbi, od raznih obaveza i od svojih vjerovnika.

Jedino me muči to što presjedam u Abu Dhabiju, a ja ne želim ići u Abu Dhabi, iako je on grad iz Aladinove čarobne lampe i iako se u njemu isprepliću prošlost, sadašnjost i budućnost. Netko kaže da je Abu Dhabi kolijevka civilizacije, za mene je to opasno i negostoljubivo mjesto za življenje. Temperature su preko 40 stupnjeva, pa mi se i zbog toga tamo ne ide. To je mjesto gdje vladaju jemenski teroristi i oni koji će ti odrubiti glavu ukoliko ti hidžab padne s glave, a ja ni ne nosim hidžab i nemam ga namjeru nositi. Što mogu kad su moje predrasude i stereotipovi takvi, a kažu da je čovjek sazdan od predrasuda i stereotipova. Uz sve to, ako želite izaći iz zrakoplovne čekaonice, odmah plaćate 60 eura, naime toliko košta viza. Stoga, ja ne želim izaći iz zrakoplovne čekaonice, ne želim ništa čuti, a ni vidjeti. Ne želim reći:

„Tko preživi, pričat će.“

Neću ići nigdje ništa jesti, a ni piti. Uostalom, nigdje nema piva u ponudi.

Ja se bojim jemenskih pobunjenika, terorista i talibana koji podmeću eksplozije po gradu. Što sam stariji, to se više plašim, jer znam posljedice toga svega. Jer želim mir, a ne rat. Dosta mi je našeg rata i našeg poraća. Jer sam ja stari hipi, hipi sam u srcu i duši. Jer volim stabilnost, a ne nered i nestabilnost. Jer ne želim neugodnosti i neprijatnosti. Jer bih morao skinuti traperice i obući muslimanske tradicionalne odore i dimije. Inače, briga mene što talibani uvode nova pravila, pa se muškarci i žene ne mogu zajedno školovati. Jer je to navodno neislamski, jer je to u neskladu s islamskim običajima i tradicijama. Jer kažu da nitko nije nevin za stanje u Afganistanu. A ja proučavam talibanski šerijat i tako doznajem da:

1.Svaki čovjek ima pravo na život

2. Svaki čovjek ima pravo na vjeru

3.Svaki čovjek ima pravo na slobodu

4. Svaki čovjek ima pravo na privatno vlasništvo

5.Svaki čovjek ima pravo na svoju čast

Znajući to, nemam se ja što brinuti. To je gotovo kao povelja o ljudskim pravima. Ali briga mene za to, ja nemam ništa s tim. Briga mene za šerijatske zakone i šerijatsko pravo. Zar afganistanski glasnogovornik Zabihulah Mudžahid ne kaže:

„Garantiramo sva prava u sklopu šerijatskog zakona. Primjenu i tumačenje šerijatskog zakona provodit će lokalni hodža. Tko poštuje šerijatski zakon njemu se neće ništa zlo dogoditi jer to je moralni kodeks islama. Neće kod nas više biti preljuba, nezakonitog spolnog odnosa, huljenja Boga i Allaha, konzumiranja alkohola, korupcije i krađa. Sve ćemo mi bičevati, premlaćivati, kamenovati, amputirati udove i pogubiti.“

Ma što to bilo i ma što značilo, a meni ne znači ništa. Ili mi ne znači ništa dobro. Jer ja želim što prije otići iz tog arapskog svijeta, iz Abu Dhabija. Jednostavno se nisam pripremio na taj svijet. Jednostavno mi taj svijet ne odgovara.

A Nemanja Kusturica na sve to kaže:

„Bakir Izetbegović vodi šerijatsku politiku svoga oca u BiH.“

Pa su po tom šerijatskom zakonu islamski ekstremisti zabranili glazbu u Afganistanu. Gdje god dođeš, nema glazbe. A gitaristima se prijeti odsijecanjem prstiju ili ruke s kojom sviraju. Jer svaka glazba je djelo sotone. Jer i kipovi, sfinge i piramide su djelo sotone. Jer sve je to protiv Islama i vjere. Jer treba uništiti sve kulturne znamenitosti koje su protiv Islama. Pa nekakav Gohari kaže:

„Treba ukloniti sve idole koji su u suprotnosti s našom vjerom. Treba uništiti statue Budhe. Bog je proroku Muhamedu naredio da uništi idole.“

A ja ne znam što bih na to rekao. Naravno da se sa tim ne slažem.

Pa ću ja mirno sjediti u zračnoj luci i čekat ću nastavak leta za Japan. Jedino što moram ići po informacije kada nastavljam let. I kada sam išao po informacije, iza mene je stao čovjek sličan Sandokanu, bio je čak i obučen kao Sandokan. Ja sam se okrenuo, a on mi se nasmijao. Rekao sam u sebi:

„Samo me je to još moralo snaći.“

Jer nekako sam predosjećao da ću imati problema s njim. Inače, mene moj predosjećaj ili šesto čulo nikad ne vara. Ja znam kada ću sa čovjekom imati neprilike. Valjda to znam po obliku njegove lubanje, po nekakvoj intuiciji ili po nekom predosjećaju. Jer pitam se

ja koliko je on ektovertan, koliko je on religiozan, koliko se on drži bilo kojeg zakona, koliko je on ekstreman.

A ja se pitam mogu li ja vjerovati svojoj intuiciji, da li se možda varam ili se ne varam? Pa pokušavam sve racionalno proanalizirati i ne dolazim ni do kakvog zaključka nego da mi se taj čovjek obučen u tradicionalnu paštunsku nošnju i nekakve dimije, ne sviđa. Jednostavno nismo kliknuli, moje i njegove moždane stanice nisu kliknule, moji i njegovi magneti se nisu privukli, moje i njegovo magnetsko polje se nisu podudarali, jer nije mi se svidjela njegova telepatija. Ušao sam mu u mozak i otkrio sam opći nered i opći kaos. Otkrio sam da neće dobro završiti to moje poznanstvo s njim jer ne osjećam se s njim dobro, jer mi on izgleda opasno. Jer nakon Zdravka i njegove tantre, jer nakon Mice i njene fantomske optužbe, jer nakon djevojke u crvenoj haljini koja je voljela plesati cajke, samo mi je još to trebalo snaći da se susretнем s talibanom. Moj otac je svojevremeno imao pijetla, pa je taj pijetao odlazio k susjedu, namlatio je susjedovog pijetla i obavio što se radi s susjedovim kokoškama. Susjed ga je uhvatio i zavrnuo mu je vrat. Nakon toga moj otac je rekao:

„Taj čovjek je taliban. On je ekstremni fundamentalist. Ne može se tako necivilizirano postupati s mojim pijetlom.“

Od tada ja znam za taj pojam taliban, radikal i ekstremni fundamentalist. To je netko zadržt, zatucan i netolerantan. Znam za njihove barbarske običaje i tradicije. Znam za njihovu vjeru u čednost, znam za njihovu moralnu policiju, znam za njihovu vjeru u Majku Božju, znam za njihovo oblačenje u duge haljine. I znam da oni imaju pobratime u hrvatskom saboru. Ne treba se s njima inatiti i prkositi im. Jer oni imaju politički i represivni aparat iza njih. Jer oni nam žele utjerati strah u nevjerničke kosti i u naše mozgove. Jer oni se mole za nas, jer oni nam sugeriraju da to i mi činimo. Zato ja bježim iz Hrvatske, ali ne želim sići u Abu Dhabiju, ali ni u Afganistanu. Ja znam da je ovo područje ovdje bilo jedno od

najsiromašnijih krajeva na svijetu. Da je jedini prihod bio od hodočašća iz islamskog svijeta, a onda je otkrivena nafta, pa su svi postali bogataši. Pa je puno njih u ime svoje vjere postalo ekstremni fundamentalisti i talibani. Od tada se ja bojim talibana i ekstremnih fundamentalista u našim redovima i u svijetu. Od tada se ja bojim kriminalnih klanova povezanih obiteljskim vezama i zajedničkim etničkim identitetom. Od tada se bojim gangstera i kriminalnih bandi. Od tada se ja bojim Tuđmana i Šuška, jer oni su postali i očevi zagrebačke mafije. Oni su štitili naše ratne zločince, mafijaše i kriminalce.

A ti naši mafijaši kažu da su u socijalizmu politički, egzistencijalno i društveno bili zakinuti, pa su time pobrali simpatije kod Tuđmana i Šuška. Pa im je omogućeno da rade što hoće, pa su im davane tvrtke, pa im je omogućena korupcija i kriminal, pa im je omogućeno neplaćanje, pa im je omogućen uvoz roba koje nedostaju Hrvatskoj. A ja kažem da mi imamo vlast i kriminalce kakve zaslužujemo. Pa je time stvorena gospodarska kriza, pa je time stvorena moralna kriza. Time zakon nije bio jednak za sve. Na jednoj strani tajkuni, političari, kriminalci i mafijaši, a na drugoj strani mi sirotinja. Na jednoj strani neznanje i nekompetentnost, ljudi koji pojma nemaju ni o čemu, a na drugoj strani ti ne možeš doći do izražaja imao ti bilo kakva znanja i kompetentnosti. Moraš se snaći, ali se ne snalaziš. Valjda zato smo mi u krizi i valjda zato ne možemo izaći iz krize dok ne zbacimo te parazite. A te parazite možemo zbaciti s vlasti samo nekakvom revolucijom ili s nekakvim preokretom ili prevratom. Jer treba zbaciti s vlasti one koji konstantno lažu.

Ali nema tko učiniti. Mladi su otišli, a ostali smo mi umirovljenici. I sada se mi zlopatimo po bijelome svijetu. I moramo biti sa svakakvima. U biti tu u Abu Dhabiju su svi vjerski i moralni talibani, ali da su opasni prilikom pravljenja svog reda, opasni su, pa bili oni muslimanski ili katolički talibani. Još ih zovu i katoliban jer su konzervativni i tradicionalisti, jer su klerofašisti, zaostali primitivci jer žele nametnuti suvremenom društvu srednjovjekovnivrijednosni

sustav i način života. A naš pijetao je išao kod susjedovih kokoši da podijeli s njima ljubav. Nema on veze s talibanima, nema on veze s Afganistanom, s njihovim Paštunima, s njihovim Tadžicima, Hazarima, Uzbekima i Balučima. Nema on veze s šerijatskim ili islamskim zakonima.

Kada sam išao do informacija da doznam kada imam let za Japan, iza mene je stao taliban, čovjek s dreadlocksima, s grivom lava ili navodni indijski Sandokan ili netko sličan i pitao me:

„I vi pitate za vaš daljnji i krajnji let?“

„Da. Želim odavde otići. Čuo sam za eksploziju u gradu i htio bih što prije otići. Ne želim nikakve neugodnosti.“

„To naša jemenska ćelija nešto radi.“

„Ne vodim ja brigu o politici, ne znam od kuda Jemenci ovdje.“

„Idete daleko?“

„U Japan.“

„A da dođete nama u Afganistan? To je sada obećana zemlja. Mi propovijedamo mir i nenasilje. Oslobodili smo se Babylona. Tamo kod nas svega ima i puši se gandža. Možda pronađete svog Mesiju, a tamo se možete osloboditi od kapitalizma i bijelog čovjeka. Možete da ne jedete meso, ne koristite alkohol i duhan.“

„Što ću ja u Afganistanu, gandža me ne zanima, vegetarijanstvo me ne zanima, a ne zanima me ni Mesija.“

Jer ne zanima me talibanska utopija života, a taliban mi odgovara:.

„Da kažete da kod nas i nije tako loše.“

„Zar vas taj svijet nije proglasio najnesretnijom zemljom?“

„Somalija i Etiopija su puno nesretnije od nas. Kod nas i nije tako loše. Pozivam vas da dođete kod nas. Ne možete mi to odbiti.“

Ja to želim izbjeći, pa kažem:

„Imam neki hitan posao u Japanu, a uskoro će i svjetsko prvenstvo u nogometu. Moram mu prisustvovati. Naši kažu da ćemo biti svjetski prvaci, a ja baš puno ne vjerujem u to.“

„A da prije toga navratite do nas? Morate probati našu gandžu, našu marihuanu i naš kanabis.“
„Možda neki drugi puta. Nisam ja baš ljubitelj gandže, marihuane i kanabisa. Ne treba meni nadahnuće iznutra, nisam ja za takvu meditaciju.“

Jer ja sam ipak trezveni Europljanin, ponekad se napijem, ali vrlo rijetko. Nisam sklon takvim porocima, bez obzira što su to Kanađani i Amerikanci legalizirali.

Bojim se svega onog što nam donosi i naša i tuđa vjera i ne želim mijenjati svoja uvjerenja. Ja sam paničar blizu drugačijih. Kratak sam na svojim okidačima i ne treba mi puno pa da puknem. Odjednom osjetim da nemam zraka, pa se počinjem gušiti, pa padam u nesvijest, a prije toga činim štošta nerazumno. Meni bi mogao doći i Mojsije, ja se ne bih promijenio. Ja ne bih s njim krenuo preko vode, iako se ja pridržavam ili ne pridržavam Deset božjih zapovijedi. Međutim, ja i dalje čitam te četiri knjige Biblije: čitam Knjigu izlaska, Levitski zakonik, Knjigu brojeva i Ponovljeni zakon, i nešto mi je u njima jasno, a nešto mi je nejasno. Stoga, može meni pristupiti i Buda, ja se ničega svojeg neću odreći, neću se prosvjetliti, neću pronaći svoj duhovni mir, neću pronaći svoje životne zakone i kotač dharmae, neću meditirati, neću napustiti svoj dosadašnji život i neću

se odreći Japana i njegovih blagoslovljenih žena. Može meni pristupiti i Isus Krist, a kad mi kaže:

„Slijedi me!“

Ja ga neću slijediti. Jer ja nikoga ne slijedim. Briga mene što naše časne sestre uzgajaju kanabis i od njega proizvode pripravke za rak. Briga mene što je Afganistan najveći proizvođač droga na svijetu. Ne mogu ja nekog takvog slijediti, bez obzira što je on utjelovljeni sin Božji, rođen od djevice i što je on ustao ili uskrsnuo od mrtvih. Ne treba meni vjerovanje da postoji život nakon smrti. Ne treba meni da me on blagosilja kao siromašnog i krotkog. Ne treba mi ni Martin Luther da mi on unosi novi nemir. Svijet mi je i tako dovoljno pokvaren, a da su se svećenici slizali s našim bogatašima i vladajućom klasom, nepopravljivo su se slizali. Stoga ja ne znam što ću, bježim od ljute Mice, i ne koristim psihijatrijsku pomoć. Ne držim ja ništa od promicatelja mentalne higijene i kognitivno – bihevioralnu psihijatriju i bježim u Japan. Ne želim ja osude ili odobravanje okoline, ne želim ja nikoga razočarati ili oduševljavati. Ne želim ni sebe inkomodirati i zlostavljati. Želim živjeti normalnu, želim stvoriti privid normalnosti i ne želim susretati čudovišta u mom životu. Jednostavno, želim biti sretan.

Briga mene što su talibani u ime islama i svog džihada uništili golemi kip Bude u Bamijanu. Briga mene što talibani postavljaju eksploziv gdje stignu i što stradavaju nedužni ljudi. Briga mene što je Afganistan zemlja bez budućnosti, s mnoštvom siromašnih i obespravljenih. Pa zar to nije i Hrvatska? I kod nas ljudi kopaju po kontejnerima i traže boce. Zar i kod ne vlada tuga, pustoš i siromaštvo, ne razlikujemo se mi puno od Afganistana. Kuće su nam prazne, živi se tek u svakoj petoj kući. „Netko kaže:

„To što je HDZ učinio hrvatskom narodu u zadnjih 30 –etak godina, to nam nije učinio ni jedan neprijatelj.“

Pa sam i ja dospio u skupinu onih koji se žale. Istina je da ja nisam apsolutno siromašan, imam više od 2 dolara dnevno, ali sam relativno siromašan. I što još mogu reći, nego da nam je to donio taj naš neoliberalni kapitalizam, on nam je donio tu sveopću nesigurnost, on nam je donio taj nedostatak strategija i vizija.

Više ne znam je li naš neoliberalni kapitalizam suroviji, sablasniji, više divalji, više izrabljivački, više kaubojski od drugih? Uvečer smo legli u socijalizmu, nismo se ni na išta pripremili, a ujutro smo se probudili u divljačkom kapitalizmu. Uvečer smo još vjerovali u marksizam, a ujutro smo morali vjerovati u nešto sasvim drugačije. I onda nam se dogodila pretvorba i privatizacija, odjednom je nestalo naše društveno vlasništvo i sve je postalo privatno za jednu ili bez te jedne kune. Odjednom je 200 obitelji postalo bogato, a svi mi ostali siromašni. Svi smo živjeli gore nego što smo do sada živjeli. Odjednom se u nama stvorio antikapitalistički mentalitet i otpor neoliberalizmu. A kada nismo ništa dobili s tim svojim antikapitalističkim mentalitetom i otporom neoliberalizmu, morali smo otići ili bježati glavom bez obzira. Jer nismo imali hrabrosti boriti se protiv nepravde i protiv sila mraka. Pa sam sada i ja krenuo u Japan. Ustvari sam ja pobjegao od našeg korumpiranog pravosuđa i od lude Mice. I ne znam ja jeli naše pravosuđe više neučinkovito ili je više korumpirano. Još će mi netko iz tog pravosuđa narediti da moram voditi ljubav ili sa mojom bivšom ženom ili sa Micom. A ja zbog anatomije tih žena nisam ni za što. Ja im ne mogu donijeti zadovoljstvo i sladostrašće. One su suhe i nezainteresirane za mene. Pa valjda zbog toga bježim u Japan, jer ne mogu ja dočekati reforme našeg pravosuđa i promjene na bolje. Ako ih budem čekao, možda i umrem.

POGLAVLJE 4

Nakon što sam doznao da imam minimalno 3 do 4 sata do polijetanja za Japan, sjeo sam u stolicu na zrakoplovnoj luci i čeka sam dolazak zrakoplova. Najgore je čekanje, a ja nisam ni znao da moj zrakoplov ima presjedanje. Znao sam da će biti problema, da će biti jake turbulencije, ali da će nas netko mrcvariti i da ćemo presjedati, to nisam znao. Nisam znao da će me ovdje u Abu Dhabiju bez razloga i neopravdano držati satima, to nisam znao. Jer takva je moja sudbina, jer mora da sam nekome za to skrivio. To je moja karma, rekli bi budisti i hindusi. Stoga, malo sam se meškoltio u stolici, a onda sam zaspao. I što sam sanjao? Sanjao sam da su me talibani opljačkali, uzeli mi putovnicu, oteli me i odveli u Kabul. Tako oni regrutiraju svoje vojnike, a onda ih uplaše ili im govore: „Pridruži nam se, nudimo ti dobru zabavu.“

Ja znam da je to navlakuša za naivne, da se neki ljudi navuku. Uskoro ti ljudi postanu lojalni, profesionalni i zloglasni super ubojice i teroristi. Postanu džihadisti, muđahedini i talibani.

Meni su rekli da su talibani naoružani i opasni, da drže do muslimanske vjere i Alaha, da su laki na okidaču i da se s njima ne valja igrati. Da ih valja slušati i ne suprotstavljati im se, pa sam se ja njima prepustio. Pa sam im dozvolio da rade sa mnom što hoće. Rekao sam im da za Afganistan trebam vizu, a oni su se nasmijali. Pa sam shvatio da ću u Kabul doći ilegalno. Pa sam letio za Islamabad, a u Afganistan i u Kabul smo išli preko zloglasnog planinskog lanca Khyber Pass. I čini mi se da smo još posjetili Jalabaad i nacionalni park Band – e – Amir. Jer vidio sam meni nepoznate životinje. I nismo sreli ni žene, a ni strance, nego samo bradate talibane. I stalno smo se susretali s ograničenjima koja su uveli talibani i stalno smo jeli bamiju bez mesa. Ta mi se bamija ogadila za cijeli život, pa ih pitam:

„Što to jedem? Svaki dan isto, nije li to jednolično?“

A oni odgovaraju:

„Jedeš bamiju. Budi sretan da i to dobivaš.“

„Dodaj mi malo bibera, da to začinim. Ovako ne mogu jesti.“

Kako su oni bili primitivni, bez problema su mi dodali biber, jer ja kad dodam biber mogu pojesti i bamiju. A onda se čula eksplozija, pitam što je to, a oni kažu:

„To mi ratujemo. Mi imamo mnoštvo neprijatelja.“

„Pa tko su vam neprijatelji?“

„Šijiti, Sikhi, Kršćani, budisti, hindusi i Husari.“

Meni su najviše smetali njihova nehigijena, njihovi paraziti i njihove visoke cijene. Što god ja kupovao bilo je deset puta skuplje. Još su mi ti talibani rekli:

„Budi tu dok ti ne naraste brada, bez brade ne možeš nikuda. Uzmi taj kalašnjikov, iz njega ćeš pucati. Uzmi Kuran i čitaj ga, on će ti biti vodič kroz život. Bit ćeš naš, mi imamo mnogo neprijatelja, svi nas mrze. Mi se borimo protiv Amerikanaca i planiramo napad na SAD-e.“

A ja se nikako nisam htio boriti protiv Amerikanaca, oni ubijaju talibane bez pitanja, pa ću ja radije trpjeti talibanski horor. Jer puno je tu vojnika i krvnika. Jer malo je tu ičega što liči na Kuran i islam. Jer malo je tu ičega što sličići na sevdah. Jer ja se bojim da ću proći kao James Foley, američki novinar kojem su talibani odrubili glavu.

A ja od mojih tamničara čujem za strašna krvoprolića i eksplozije u Kabulu i okolici.

Na jednom mjestu je ubijeno 11 ljudi, na drugom 20, a na trećem 24 ljudi. I to nikoga ne brine i ne zabrinjava. Nikoga ne uznemiravaju masakri, masovna ubijanja, otmice, pljačke i silovanja. Nikoga ne uznemirava potpuni kaos i anarhija. Nikoga ne uznemirava što je Kabul podijeljen na zelenu, žuti i crvenu zonu. Zeleno znači loše, žuto gore od toga, a crveno najgore i zabranjeno područje bez kontrole. I kažu da je 60 % grada baš takvo. A kažu da je Kabul sastavio potres, kuga i kolera, a lijekova nema. I ne izlazi se van kad padne mrak, jer to može biti posljednje u životu. Jer u grad je stigao ološ sa sela, primitivci i bivši zatvorenici koji odsijecaju glave i vješaju ljude o mostove. Ujutro se probudiš i vidiš zločine od kojih ti se ledi krv u žilama. I tako iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec.

Time je cilj postignut, civili su se zastrašili ili ja ne znam što je cilj tim teroristima. Puca se na sve strane i podmeću se eksplozije na sve strane. Za oružje i eksploziv se ima, motiv za to ne postoji, a za hranu se nema. Pa više od 30 % stanovništva gladije. Vlada bezakonje i korupcija. Gotovo kao kod nas. Jedino što u Afganistanu nema Srba da svojataju tuđi teritorij i baštinu. Sumrak pameti je odavno ovdje nastupio. Pogotovo je on prisutan prema ženama, njih se prezire, njima se zabranjuju škole, njima se zabranjuje da rade, imaju pravo da nose burke i to u pratnji muškarca, inače ih se kažnjava smrću i to javnim smaknućima na javnim mjestima. Meni je nekakav, lokalni talibanski vođa poželio dobrodošlicu i dodijeljen mi je stražar koji će paziti da se meni nešto ne dogodi i da ja nešto ne učinim. Odmah sam se sjetio socijalizma, i vremena kada su nama dolazili Rusi i Albanci. Odmah me je nazvao naš partijski komesar i rekao mi da pazim što radim, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer on zna da su u zemlju ušli Rusi i Albanci i da on zna kada oni napuštaju zemlju. I sve je to pojačavalo nervozu, pa smo jedne godine dobili tovariša Kalašnjikova koji je sve kvario i svemu se suprotstavljao.

Kad sam shvatio gdje sam, kad sam shvatio svoju bezizlaznu situaciju, htio sam se njoj prilagoditi, pa sam se odlučio baviti

astrologijom i crnom magijom. Naime, muslimani imaju hodže ili vidovnjake koji ljude liječe od sihira, a ja sam pun sihira. Moj posljednji sibir su cajke, pa sam odlučio se izliječiti od tog zla. Pa tako idem ja do hodže. Usput čujem da se on devet puta ženio, a htio se ženiti barem još toliko puta, ali mu to vjera nije dala. Kažu da što se toga tiče rekorder je neki nigerijski hodža, on se ženio 107 puta, a te žene su mu izrodile preko 185 djece. Pa što je onda devet brakova ovog hodže? Jedna žena više ili manje. On kaže da su sve te žene s njim dragovoljno i da su bile u velikim problemima, valjda su imale histeriju, bolnu mjesečnicu ili PMS, pa ih on iscjeljuje. Inače, muslimani, po šerijatskom zakonu, mogu imati najviše četiri žene, a tko te pita za zakon kada hodži prigusti i kada to žene žele. On kaže:

„Bog mi je dao snage da im svima dam seksualnu porciju koju traže. Da ih ne uspijevam zadovoljiti, otišle bi.“

„Ali čujem da vaša osma žena stalno nešto zanovijeta?“

Inače, on je čovjek od iskustva s ženama. No nikako ga ne nalazim jer se on sakrio. Kad sam ga našao, pitam ga:

„Od koga se to skrivaš?“

„Od svoje osme žene. Ona je ovdje strah i trepet.“

„Morate tu ženu dovesti u red. Opaliti joj šamar – dva. Ona je divljakuša. Ona je đavolja žena. Trebate unijeti blagoslov i mir u vaš dom.“

„Ja se ne zgražam nad tim scenama. Svatko živi kako zna i umije.“

Svatko ima svoje probleme, pa tako i taj hodža. Što ako on ima više žena i djece. Bitno je da on održava mir, red i zakone. A to što on ne održava celibat, to je njegovo pravo. Kažu da papa Grgur VII 1073. godine zabranio svećenicima da se žene i naredio im da poštuju

celibat i tako to traje gotovo tisuću godina. A naši svećenici su u stvari napredni, pa vole žene i djecu.

No, tu se nazire i drugi hodžin problem, naime da se provodi nekakav test na droge, da se radi nekakvo forenzičko vještačenje, nepobitno bi se dokazalo da bi hodža na njemu pao i morao bi ići na odvikavanje. No, neki kažu da je maleni budistički hram ostao bez redovnika jer su ovi pali na testovima na droge. I sada nema tko obavljati vjerske dužnosti. A hodža ne da samo obavlja vjerske dužnosti, on otklanja uroke, skida magiju molitvom, rješava najteže nevolje, otklanja prokletstva, čisti aure, skida crnu i bijelu magiju. Uz to on se bavi kriminalom, pravdom ili krivdom, nego se on bavi i nacionalnom politikom. On drži do svog talibanstva i Paštunstva. Sve je to isprepletano, pa on ne zna na čemu on više da radi. Previše je to obaveza i dužnosti, a on ima problema i sa svojom osmom ženom. Jer on više ne može držati pod kontrolom ta talibanska vjerovanja i praznovjerja, ne može on kontrolirati razbojnike, ali ni napredne, neposlušne i konzervativne talibane. Ne može on govoriti protiv viagre i pornografije kad to i on konzumira.

Stoga kažem: to je nama naša borba dala, a talibanima je to dala njihova borba, pa stoga dodajem talibanima:

„Vodite me do hodže, želim izliječiti svoje sihire.“

„Kakve sihire?“

„Razne sihire.“

Pa me tako oni vode do svog hodže, on mi maše svojom šejtanskom amajlijom i kuranom pred nosom, ali ja ga se ne bojim, mislim u sebi: sve to ide u vojni staž. Ja ću njima udarati ritam života, a ne oni meni, a ako izliječe cajke u meni i oko mene to mi samo može pomoći. Pa tako hodža kaže:

„Uzvišeni Allah daje izlječenje. Najbolji lijek protiv sihira je život po načelima Islama.“ „Pustite sada to. Možete li me izliječiti ili ne možete?“

„Mogu.“

„Kako?“

„ Pčela je izišla iz dženetu. Njen vosak štiti amajliju, ali štiti i od loše energije. Cajke su tvoja loša energija, pa trebaš jesti vosak.“

„Znate li vi što su cajke?“

„Ne znam.“

„Cajke su vrsta glazbe.“

Odlazim od hodže i shvaćam da mi on ne može pomoći.

U tom arapskom svijetu ja se bojim sunećenja, bojim se obrezivanja, jer sam čuo da je nekoliko dječaka umrlo od infekcija ili srčanih problema. A meni moj domaćin kaže: „Obrezivanje je korisno jer sprječava nakupljanje prljavštine i urina ispod kože.“ „Ipak ja to ne bih.“

„Ako želiš biti naš, onda moraš nešto i podnijeti. I ne smiješ vrijeđati našeg proroka Muhameda.“

A ja ne želim biti njihov i ne želim se obrezivati. I ne želim postavljati mine pod šijitske vjerske objekte i ne želim ja preuzimati odgovornost za eksplozije. Neka to okrutno i barbarsko djelo preuzme Islamska država. Jer oni druge na to potiču i kažu:

„Nije kod nas kaos, nije kod nas loše, loše je Somaliji. Tamo vlada glad, mi imamo barem bamije za jesti.“

A ja se sjetim našeg premijera Andreja Plenkovića koji kaže da je kod nas fantastično, istina je da nema bamija, ali da je kod nas bolje nego u Africi. I da ćemo mi regrutirati borce za Ukrajinu. I ne znam jesu i ga talibani čuli pa su raspisali natječaj za regrutaciju za specijalnu postrojbu bombaša samoubojica. Mene su odmah regrutirali i namijenili da budem bombaš samoubojica u Americi, ili negdje drugdje u svijetu. Da budem mula s eksplozivom. Meni se to nije dalo, pa sam tražio vezu kako doći preko zloglasnog planinskog lanca Khyber Passa do Islamabada. U međuvremenu do nas stiže naredba iz Ministarstva za propagiranje kreposti i prevenciju poroka za akciju. Domaćin mi izloži što moramo raditi, u ruku mi daje sablju i mi krećemo u akciju. Ja se žalim i kažem da me nisu obučili, a on kaže:

„Nema veze.“

I mi dolazimo do prve trgovine s ženskim lutkama. Moj domaćin kaže:

„Sjeci!“

„Što da siječem?“

„Ne gledaj u njih, to je grijeh i odrubljuj glave ženskim lutkama.“

„Ne mogu ja to.“

„Sjeci!“

Previše toga sam ja rekao da neću, više nisam imao kuda, a ovo mi je bilo zanimljivo, pa sam odrubljavao glave ženskim lutkama. Trgovac se je hvatao za svoju glavu i rekao je: „Što ste to uradili nesretnici?“

Moj domaćin je odgovorio:

„Zapovijed Ministarstva za propagiranje kreposti i prevenciju poroka. Te ženske glave su idoli i islam ih zabranjuje. Znae da se to mora slušati.“

Bio sam sretan da nisam morao odsijecati žive glave. Jer to je turski običaj, barem sam za njega čuo iz naše lektire „Smrt Smail age Čengijića i iz „Osmana“. A ja sam bivši hipi. Moja je parola: „Vodite ljubav, a ne rat.“ Nemam ja ništa barbarsko, banditsko i gangstersko u sebi. Nisam ja ni navijač – huligan, iako bih nekad povikao na nekog. Ali da su mi ti talibani povećali šećer, krvni tlak i aktivirali hormon stresa, izazvali mi psihosomatske i srčane bolesti, jesu. Meni jednostavno smetaju njihove strašne izjave:

„Naša misija je ubijati, naša misija je izazvati terorističke napade. Svi koji niste s nama, ćete umrijeti.“

Radije ćemo umrijeti nego da prestupimo zakone svojih otaca.“

A ja ne želim u ime ikakvih zakona, u ime ikakve Islamske države, u ime njihove ideologije, u ime džihada, svetog rata ili Mudžahedinskog savjetodavnog vijeća odsijecati glave i postavljati eksploziv i obavljati terorističke napade.

No, za mene je najbitnije da ne kritiziram vlast i podupirem prosvjede protiv te vlasti. To bi mi se moglo obiti o glavu, pa sam zavezao jezik i kažem ono što kažem, ali ništa protiv te talibanske vlasti. Jer me mogu optužiti za protudržavnu propagandu i nepoštovanja njihovih pravila ponašanja. Stoga ja ne vrijeđam i ne blatim ugled te talibanske države. Jer meni je svega dosta, ja sanjam bijeg i raspitujem se kako ga mogu ostvariti. Bojim se talibanskog uhićenja, talibanskog mućenja i mog priznanja, jer kad nešto priznaš onda si zatočenik do kraja života bez obzira bilo to istinsko ili lažno suđenje i optuživanje. Bio ti istinski ili lažno kriv. Jer koliko je bilo naših lažnih suđenja, pa su ljudi završavali na Golom otoku. Naravno

da ja to ne želim, naravno da ja nisam ništa kriv i ne osjećam se krivim.

Stoga, kažem da tražim vezu koja će me odvesti preko zloglasnog planinskog lanca Khyber Pass do Islamabada, a od njega bih išao za Abu Dhabi. I baš me briga za vize, to je nepotrebno, jer i tako prelazim granice ilegalno. A mene briga za zlostavljanje njihovih žena i djevojčica, imam ja i svojih problema. A sada je li ta država korisna ili beskorisna, ja ne znam. Jer kažu da Afganistanke prodaju vlastitu djecu kako bi kupile kruh. A nedavno ih je pogodio i potres i ne zna se koliko je ljudi poginulo jer su neki zatrpani u ruševinama, a nitko ih ne otrpava. Najblaže rečeno to je katastrofa nesagledivih razmjera. A bitno je to, da Afganistanci čitaju Kur'an ili ga ne čitaju kako se uzme jer oni koji ga čitaju, krivo ga čitaju i tumače.

Jer Afganistanci se drže i šerijata:

- *ono što je Alah naredio*

- *ono što je Alah preporučio, ali nije propisao kao obavezno*

- *ono što je Alah izričito zabranio*

Ne želim se ja ritualno čistiti, ne želim se ja moliti, ne želim postiti i ne želim ići na hadž u Meku. I jedva sam to izgovorio kada stiže naredba iz Ministarstva za propagiranje kreposti i prevenciju poroka za akciju. Naime, ide se u Meku. A hadž u Meku je obaveza i dužnost svakog Muslimana. Samo ja ne znam za sebe, niti sam Musliman, a niti sam se dao obrezati. Pa se pitam zašto mene vode? Pitam se što mi još ovdje slijedi? Hoće li mi udijeliti harem žena? Jer ja sam naučio na jednu ženu, ne treba meni više njih. Ja se jedva snalazim s jednom ženom, a ne mogu podnijeti više njih. Nisam ja za poligamiju, ja sam za monogamiju. Briga mene što talibani stalno ratuju, a u ratovima stradavaju muškarci, pa ima više žena nego muškaraca. A ja se još bojim da će mi ti talibani udijeliti nekoliko

Amoranti, nekoliko žena – slonica, pa što ću onda? Jednostavno, ja to ne želim.

Jer sjećam se ja razgovora s mojim prijateljem Pedrom Gonzalesom u vezi Amorante: „Uopće me ne zanima ta žena. Ne želim je.“

„Zašto ju ne želiš?“

„Neugodno miriše ili smrdi.“

„Reći ću joj da nabaci parfem.“

„Ne može se to riješiti parfemom. Mora da ona ima bakterijsku vaginozu.“

„Onda ću joj reći da ode k ginekologu.“

„A da joj ništa ne kažeš i da me ostaviš na miru. Možda ima gljivičnu infekciju ili neku spolnu bolest?“

„Možda ima i picajzle.“

Pedro Gonzales se smije i nastavlja:

„Ne budi lud. Žena nije radila to sa muškarcima i nije obraćala pažnju na higijenu. Reći ću joj da se opere, dotjera, našminka i nabaci parfem.“

„A da joj ništa ne govoriš. Umoran sam od žena. Imao sam ženu u Buenos Airesu. Želim se od žena odmoriti.“

„Onda ću joj reći da koristi kreme, sprejeve, maramice i pomade.“

„Ima i zadah iz usta.“

„Reći ću joj da opere zube. Uzmi ženu koju si osvojio.“

„Ali ja ju je želim i nisam je osvajao.“

„Ali ona je žena – slonica. Nismo ni po Kama Sutri kompatibilni jedno s drugim. Pa ona je visoka gotovo dva metra.“

„Sve je to za ljude, pa i žene od dva metra i sto kila. Uopće ne moraš zbog toga osjećati strah i nesigurnost. Uopće ne moraš zbog toga paničariti. Vidiš li ovdje nekoga da paničari, ne vidiš. Nema takvoga. Sve je pod najboljom kontrolom.“

Pa će se i ti talibani truditi da me nagovore da živim s njihovim uzornim ženama, a ja sam se pripremio za Japan. Briga mene što i talibanske žene imaju dva X kromosoma, što su one sposobne za trudnoću i rađanje, što i one imaju šire zdjelice i kukove od nas muških i što su im grudi veće od nas muških. Briga mene što te žene izvrsno rade u polju i što uzgajaju domaće životinje. Jednostavno, meni se ne živi s njima.

Meni je dosta jedne ženske hysterije, a ako je tu više žena, onda je tu i više ženskih hysterija. Uz to, ja sam jedan od muškaraca koji ne razumijem što mi žena govori, a kada više žena govori, to posebno ne razumijem. Pa sam ja u problemu s tim višeženstvom. Jer ako je žena normalna i poslušna, onda je to u redu, ali što ako su te žene nenormalne i neposlušne. Kažu da su afganistanske žene nevidljive, njih se niti vidi, a niti čuje, međutim ako ih ja oženim, vidjet ću ih i čut ću za njih. Znat ću kad će koja htjeti piti, kad koja ima mjesečnicu, kad koja psuje i kad bi koja htjela voditi ljubav. Ali najgore je kada bi više žena istovremeno htjelo voditi ljubav. Pa budu ljute, bijesne i vulgarne, jer je to neostvarivo. Najviše se bojim da mi one neće reći:

„Poznaješ li ti Anne Sexton ili Silviu Plath?“

„Slabo.“

„Pročitaj o njima da možeš razgovarati s nama.“

„Hoću.“

Jer meni nije teško nešto obećati i ne izvršiti. Ja samo želim pobjeći od svega toga. To mi je upisano u mom genetskom kodu. Ja ne želim svoj harem i živjeti u njemu. Želim pobjeći od svega toga da ne bih puknuo. Jer sve to je nepromjenljivo, jer s tim nikada neću doći na svoje. Stalno ću trpjeti nepravdu i svoju sramotu da me te žene ne zanimaju i da me ne uzbuđuju. Puno toga me smeta, puno toga me frustrira. Previše toga mi je neugodno. Kad nisam mogao živjeti u svojoj domovini, onda ne mogu ni ovdje. Ovo je tamnica nad tamnicama.

POGLAVLJE 5

Valjda mi je do tog mog sna o talibanima došlo zbog moje prave ili krive predodžbe o Turcima, valjda je zato nastao moj praiskonski strah od njih. Valjda sam ja zato postao islamofob, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer mene su hranili balkanskim mitovima, jer ja sam opterećen tim balkanskim mitovima. Za razliku od ljudi iz našeg kraja, koji vole turske sapunice, ja volim perzijsku i arapsku poeziju i književnost. Volim njihove misli o životu i svijetu koji ih okružuje i volim njihove duhovite ironije. Volim i „Tisuću i jednu noć“ i priče o Šeherezadi i kralju Šahrijahu, Aladinu i Sindbadu Moreplovcu. Drage su mi pjesme Omara Hajjama, njegove himne Bogu, ali i njegove ljubavne pjesme. Još volim Hafiza, Rumija i Maaria. I radije ću svoje vrijeme utrošiti na tu arapsku i perzijsku poeziju, nego na te turske serije i sapunice. Međutim, danas čujem da tamo pjesnike brutalno vješaju i udjeljuje im se smrtna kazna. Možeš govoriti što se smije, a ne ono što ti želiš. Najlakše te je optužiti za neprijateljstvo prema Bogu i širenje propagande protiv sustava i ondašnjeg svjetonazora.

Kada se tako obračunavaš s pjesnicima, normalno da ih više i nemaš. I nema Hajjamovih, Rumijevih i Hafizovih nasljednika. Ima pjesnika, ali samo onih koji su odani sustavu i onome što sustav od njih traži i očekuje. Nema više ni Zaratustre u tim krajevima. A ja se više ni ne sjećam Kosovske bitke, koliko se sjećam Krbavske bitke. Sjećam se riječi bana Emerika Derenčina:

„Nema mira sa Turcima.“

„Ali oni su spremni dati novce da ih propustimo.“

„Ne želim Turke propuštati, oni su naši krvni i vjerski neprijatelji.“

„Ali oni će nam platiti prolaz.“

„Neka oslobode sve robove i neka predaju cijeli ratni plijen.“

„Znate i sami da to oni neće učiniti.“

„Onda ništa. Neka ljuti boj počne!“

Znao sam da je ban Emerik Derenčin naš čovjek, Homo Balcanicus ili Homo Dinaricus, i da je nedokazan i bahat, ali da je toliko nedokazan i bahat, to nisam znao. Nije slušao ni druge savjete:

„Ne može se na Turke frontalno. Za njih treba smisliti drugu taktiku ratovanja.“

No on nije slušao, pa je frontalni rat bio naš veliki poraz, naša apokalipsa i katastrofa. A Turke je samo trebalo čekati u klancima i gudurama i u zasjedi. I naravno da je sve završilo kako je završilo, našim velikim porazom. Utvrdilo se da je ban Derenčin bio mali, tvrdoglavi, lažno principijelni, arogantni, egocentrični, frustrirani, šizofreni i iskompleksirani čovjek, pun nekontrolirane mržnje prema svojim dušmanima i vjekovnim neprijateljima, a nije bio nikakav heroj ili junak. Barem ga naša povijest nije takvim upamtila. Jurio se osvetiti Turcima, pa nije u ni čemu uspio i sada je za sve kasno. Sami smo si krivi za svoj poraz.

Valjda sam ja zato pun poganskih vjerovanja, predrasuda i praznovjerja. Valjda ja zato vjerujem vračevima, vračarama, proricateljima sudbine, iscjeliteljima i čarobnicama. Jer imam ili mi je ostao duh i mentalitet bana Smerika Derenčina. Jer i meni su kroz moje školovanje nametnute krive srpske prosudbe i predodžbe o Turcima, o raznim odmazdama, danku u krvi, klanju, odsijecanju glava, nabijanju na kolac, viktimizaciji i oživljavanju junačkog poretka. To je taj naš balkanski mozak ili mozaik i ti balkanski mitovi. Ja sam očekivao da sam se toga riješio, ali izgleda nisam. To mi je i dalje na pameti, to mi je i dalje u podsvijesti. Nada mnom i dalje vladaju pučka praznovjerja, nikako da se prosvjetlim. I ne znam imam li potrebe za istinom ili nemam? Jesam li ja neuk i naivan ili

nisam? To su ti moji paradoksi i nedoumice. Aktivirale su mi se obične traume iz Drugog svjetskog rata i traume predaka.

Aktivirale su nam se priče o ustašama, četnicima i partizanima. Jer nitko nije nevin dok mu se nešto ne dokaže, a za dokazivanje ima puno toga. Jer kod nas na Balkanu su se akumulirale mnoge traume. Jer mi ne možemo bez ratova i ratnih posljedica. Jer nama je potreban PTSP, postratne traume, antidepresivi, samoubojstva i siromaštvo. Bez toga mi izgleda ne možemo. To je taj naš balkanski sindrom. Valjda zato smo mi očajni i bijesni. Valjda zato stalno oživljavamo slike iz našeg Domovinskog rata, ali i slike iz Drugog svjetskog rata. Valjda zato smo mi okruženi ljudima izvan kontrole. Jer i nas je pogodila stara židovska kletva:

„Dabogda imao, pa nema.“

Jer smo mi izgubili nekadašnji sređeni život, i ušli smo u neizvjesnost i siromaštvo.

Još kad dodam našu svakodnevnu korupciju, naše namještanje javnih natječaja, naš klijentelizam i nepotizam, kad dodam pretvorbenu pljačku i pljačkašku privatizaciju, još treba dodati gospodarsku krizu, nezaposlenost i ratno huškanje, i slika je kompletna. Još samo nedostaju Slobodan Milošević i patrijarh Pavle koji je znao govoriti:

„Pobijte ih sve! Zatucite ih i istrijebite ih kao lutajuće kerove. S njima se valja obračunati jednom za svagda. To je manje zlo, nego trpjeti njihov neviđeni bezobrazluk. Nego ih trpjeti na životu. Tamo gdje srpska džukela zapiša banderu, tamo je Srbija. I to nije naš radikalni zahtjev, to je istina. I uništite njihove pse, svinje, ovce, krave, koze, mačke, štakore i miševе. Uništite njihovu kulturu, njihove tradicije, njihovu povijest i prošlost. Neka nas ništa na njih ne podsjeća. Neka sve njihovo izumre i odumre. Treba sve njihovo odstraniti i ukloniti, da nas ništa na njih ne podsjeća. Jer oni su genocidni, jer oni su ubili

milijun i po naših ljudi u Jasenovcu. To je novo raspeće Kristovo. To je grijeh grijehova. Potrebna je naša minimalna volja i biti će tako kako ja kažem.“

I kažu da je sve to zbog srpskog nacionalizma i rasizma, zbog proglašavanjem Srba nebeskim narodom. Meni ta kosovska bajka, taj kosovski mit ili kult, je stvorio taj san da me talibani otimaju i odvođe u Kabul. Jer ne mogu ja pronaći neki drugi razlog zašto se sve to meni dogodilo. Jer ne mogu ja pronaći svoj mir u tom našem kaosu. Jer briga mene za srpski nacionalni identitet i to što Srbi žele postati nebeski narod. Jer ja sam suvremen, ne vjerujem u bajke, mitove i kultove. Ja nisam zarobljen niti u mitove, niti u bajke, a niti u kultove. Jer ja nisam opterećen antibosanskim, antibošnjačkim i antimuslimanskim djelovanjem. Ja se ne bavim velikodržavnim srpskim ekspanzionizmom, ja nemam namjeru dijeliti Bosnu i Hercegovinu.

Stoga, baš me briga za „Gorski vijenac“ Petra Petrovića Njegoša. Briga mene za njegov osvetnički zanos, odmazdu nad muslimanima i podmetanje krivice zbog izdaje pradjedovske vjere. Briga mene za njegove romantičarske podjele svijeta na dobar kršćanski svijet i loš muslimanski svijet. Jer mi u Slavoniji smo prognali i iskorijenili muslimane iz naših krajeva. Pa nam ne trebaju ni Ivo Andrić, a ni Dobrica Ćosić da nam išta objašnjavaju. Da nam Srbi vode svoj osvajačko - obrambeni i oslobodilački rat u ime kršćanske vjere. I mogu reći da mi se više ne čita Ivan Mažuranić i njegovo djelo „Smrt Smail age Čengića“. Ne vjerujem ja da su se Crnogorci hrabro borili protiv tuđinske vlasti. Da su se oni borili za svoje prirodno pravo za pravdu i slobodu. Da je postojao Smail aga Čengić i da je on bolestan um koji uživa u mučenjima nedužnih ljudi. Da je njegova vladavina morala pasti, jer je on bio tiranin. Jer prvo su Turci obavljali genocid i nasilje, a nakon toga smo mi obavljali genocid i nasilje nad muslimanskim stanovništvom. Kažu da je ondašnja Kraljevina Jugoslavija protjerala 5 milijuna ljudi iz ondašnje Jugoslavije. A ja bih pitao Turke za Armence i Kurde?

Ustvari ravna mi je Bosna za njih. Navodno su oni protjerani u Tursku negdje 1920. godine i valjda su se tamo snašli. A mi smo proslavili 300 i više godina od pobjede nad Turcima. Mi smatramo da smo oduvijek bili i ostali graničari stari i čuvali smo granicu na Dunavu, Dravi i Savi. I djedovi svoju krv su lili, čuvajući naš zavičaj, mili. Međutim, valjda smo to do sada revno činili, pa u našem kraju nema stranih investitora i investicija ili one nikako ne dolaze. Zar nije uzalud 1522. godine sjedobradi starac i naš knez Bernardin Frankopan danima jahao u Njemačku i tražio od njih pomoć od Turaka:

„Ja dođoh pred vas, svijetli knezovi i slavna gospodo, da vam živom riječi kažem kolika pogibelj prijeti od Turčina, najprije Hrvatskoj, a preko nje i vašim zemljama u susjedstvu Hrvatske, i da vas osobito sjetim da je Hrvatska štit i vrata kršćanstva. Zato vas molim da u ime sve Hrvatske, dapače u ime sveg kršćanstva, već jednom date pomoć, toj zemlji koja, čemu nema drugdje primjera, sama odbija turske navale sve od onog dana kada je Contantinopolis pao. Pomislite koliki bi jadi nastali u kršćanskom svijetu da Hrvatska po nesreći padne.“

Mi sada od Turske zazivamo novce i investicije, nemamo obzira prema ostacima ostataka, predziđu kršćanstva i danku u krvi, a oni nadgledaju našu zemlju i odlučuju ili ne odlučuju hoće li u nešto investirati ili neće. Posao investitora je da traži nova tržišta, a navodno smo mi nekome zanimljivi ili nam to naši političari govore. Neće reći uzdaj se u se i u svoje kljuse, nego nam govore, Turci su naša posljednja šansa i naša zadnja nada, bez obzira na njihovo nekadašnje nasilništvo, što su bili uzročnici našeg zaostajanja, što su bili fanatični borci za svoju vjeru i što imamo nekakvu našu negativnu sliku o njima. Za druge osvajače ćemo reći i govoriti da su miroljubivo došli, ali za Turke ćemo reći da su nasilno i nemilosrdno provalili i prodrli u naše krajeve, da su nasilno uzimali kršćansku djecu i odvodili ih u ropstvo, da su palili sela, ljude nabijali na kolac i pljačkali njihovu stoku. I to je dovoljno, a ne da se govori o

gospodarskom i kulturnom zastoju koji su nam oni uvjetovali svojim ponašanjem.

Za Turke se nekad govorilo: kud prođoše, nesreću posijaše. Pa su stoga naše majke, bake i prabake plakale kad su im odvodili sinove i kćeri i govorile:

„Sine ili kćeri moja, nemoj majku zaboravit!“

I tko mi je kriv što mi se nešto takvo urezalo u pamćenje i imam animozitet naspram Turaka? Što Turke samo i jedino doživljam u kontekstu i naslijeđu iz prošlosti, a ne iz sadašnjosti i svijetle nam budućnosti. Mora da je to produkt i rezultat mog nacionalnog samoodređenja i naše tragične prošlosti. Jer ne mogu ja reći da sam ja u socijalizmu imao nesretno djetinjstvo. Jer kod nas je bilo jogurta u dovoljnim količinama, jer mi nismo osjećali da živimo iza željezne zavjese. Jer nas nije smetala Pčelica Maja i kult druga Tita. Jer, barem ja, nisam puno patio u socijalizmu. Putovao sam kud sam htio i živio sam gdje sam htio. A kad bi mi sve to dosadilo, išao sam u Trst, kupovao bih farmerke, kavu, deterđžent, kod nas bih još kupio rum punč i onda bih išao u Istočnu Europu. I onda bih to prodavao i kad bi to prodao, bio bih kao mali kralj. Ili bih se osjećao kao mali kralj. Jer imao bih dovoljno forinti, zlota, kruna ili istočnih marki. A onda bih išao u Partizanske, u moj raj na zemlji.

A da nastavim o Turcima, pitam ja jednog mog profesora povijesti:

„Zašto mi imamo negativne predodžbe o Turcima? Nisu li nam to nametnuli Srbi? Nisu li to relikti iz naše povijesti?“

„Pa bili su nam ratni i ljuti neprijatelji. Bili su fanatični osvajači i nasilnici. Oni su ratovali s nama i bili su okrutni i beskrupulozni prema nama. Oni su mačem širili svoju vjeru. Bili su uzročnici našeg zaostajanja za razvijenim svijetom. Valjda nam je utjeha da su

izgubili velike snage u borbi s nama i da nisu napredovali u srce Europe.“

„Valjda zato naš čovjek osjeća animozitet naspram Turaka?“

„Baš takvima ih prikazuju naši udžbenici povijesti. Naš čovjek je bježao od Turaka i napuštao vjekovna ognjišta. Govorilo se o tragediji hrvatskog naroda.“

„A što kažete za danak u krvi. Odvodili su djecu. Žene su vodili u sultanov harem, a muškarce u vojsku?“

„Turci su rušili sve civilizacijske vrijednosti, pa tako i te. Zvali smo ih barbarima i vandalima.“

A sada ovi novi barbari i vandali dovezu automobil bombu, ostave ga na nekom prometnom mjestu, aktiviraju bombu i sve dignu u zrak. Brige njih tko je poginuo, brige njih tko su žrtve, bitno je da Islamska država preuzme odgovornost. A neki kažu da su nama Turci znali katapultirati kugu ili koleru, bez obzira što su se i oni mogli zaraziti. Oni bi katapultirali zaražene, crknutog i zaraženog glodavca, oni bi nama katapultirali tu pošast i virus i to je bio njihov vid specijalnog rata. A to se nikog nije ticalo, ni vlastelina, a ni Crkve. Valjda ja zbog toga sanjam košmare, užasne snove i noćne more. A u moje vrijeme, netko je uporno predlagao čitanje baš tih zavičajnih pisaca, iako ti pisci nisu bili iz mog zavičaja, nego iz Dalmatinske Zagore, nego iz Hercegovine i nekako bliski tom svjetonazoru. Pa se tako sjećam da sam morao čitati Božića, Šimunovića, Budaka ili Aralicu. A ja sam im govorio:

„Gospodo, dajte mi Hašeka, Kishona, Kunderu, Hornbya, Beigdebera ili Houllebecqa! Dajte mi europske i američke pisce. Njih ću rado čitati i analizirati. Ne volim pisce koji previše ozbiljno pišu o povijesti, politici, o bilo čemu. Volim one koji me nasmiju, lakše mi je kad se, umjesto muke i patnje, smijem. Također lakše sve podnosim

uz duhovitost i ironiju. Loše sam volje, tuku me testosteroni, mogu si nešto loše učiniti, dajte mi smijeh i malo erotike, umjesto suza i plača.

Osjećam se kao dijabetičar, pao mi je šećer i treba mi ta doza humora i erotike u životu. Dajte mi samo malu dozu beta stanica, jer moja gušterača ne radi kako treba.“

Jer meni se nije čitala zavičajna književnost. Nije mi to bilo blisko i nisam se s tim mogao poistovjetiti. Da su mi dali neke suvremenije i modernije pisce možda bih to i čitao, ali to što mi se nudilo i što me se prisiljavalo na čitanje, nije mi se nekako dalo čitati. Jednostavno je to za mene bilo omraženo, jednostavno je to za mene bilo nerazumljivo, nisam to volio i doživljavao sam to kao noćnu moru. Jer izgleda da me previše ne privlači zavičajnost, naša tradicionalnost, naše legende i naši običaji.

Zato krećem u akciju otkrivanja svega. Želim zaviriti u dubinu moje duše. Neću se ja ničega plašiti i strašiti. Moram otkriti uzroke mojih noćnih mora. Jer ne osjećam stres, jer ne koristim lijekove, jer ne koristim antidepresive, jer ne doživljavam životne neuspjehe, jer nisam tjeskoban i depresivan, jer ne bježim ni od čega, nisam u ničemu zarobljen, jer ne večeram kasno i obilno. Jer mi metabolizam sasvim dobro funkcionira, jer nisam bolestan, jer nemam PTSP smetnje, jer pijem samo jutarnju kavu, jer sasvim dobro spavam, ali sanjam sve ružno i gore ne može biti. Jer imam nasilne snove, jer mi kortizol ili hormon stresa radi kako treba ili ne radi, jer valjda imam nekakav poremećaj na mozgu, jer valjda sanjam muške snove i seks. I u mojim snovima nikad ne zakazujem, a prilaze mi svakakve žene. I onda se budim znojnan, uplašen i prestravljen i nikako da se od toga oporavim. A ja bih u snovima želio doživjeti raj i blaženstvo. I htio bih doživljavati susrete s normalnim ženama.

Htio bih kontrolirati svoje snove, htio bih lucidno sanjati i astralno putovati. A ja doživljavam te svoje košmare i noćne more. I sve je to

za mene zagonetka i sve je to za mene nelogično. I ja tražim logiku u tom svom nelogičnom svijetu i okruženju. Pa ću ja lucidno krenuti u ta moja svjesna ili nesvjesna stanja, probat ću kontrolirati te moje snove. Probat ću doći do moje mentalne jasnoće. Probat ću biti Salvador Dali i probat ću lucidno sanjati. Probat ću se sjećati svog sna, probat ću ga bilježiti, namjestit ću svoj alarm i probat ću sve zapisati koliko god to bilo neugodno. Dovedt ću ja u red moje noćne more. Neću se ja buditi ubrzanog pulsa, znojan, tjeskoban i sa mučninama. Neću se buditi nag, s nekakvom lutkom za napuhivanje, u gustoj šumi i sa nekakvim neprikladnim ženama. Neće mene ništa uznemiravati. Pronaći ću ja smisao u svom beznađu i besmislu. Neću imati veze i dodira sa Sotonom i demonima. I ako treba molit ću se svom Bogu. Jer odmah se ja sjetim Thomasa Eliota Stearnsa i njegove: „Puste zemlje“. Odmah se sjetim: „Pokopa mrtvac“:

*„Travanj je najokrutniji mjesec koji
rađa jorgovane iz mrtve zemlje,
i miješa sjećanja i želju, uznemiruje z
amrlo korijenje proljetnom kišom.
Kakvo se korijenje uhvatilo, koje
grane rastu iz ovog ruševnog kamenjara?
Sine čovječji, ne znaš, i ne naslućuješ,
jer znaš tek gomilu smrskanih idola,
u koju sunce bliješti, gdje mrtvo drvo
ne daje sjene, cvrčak olakšanje,
ni suhi kamen kлокot vode.
Što sada da radim? Što da radim?
Istrčat ću van ovakav kakav jesam,
i šetat ću ulicama, raspuštene kose, ovako.
Što da radim sutra? Što da uopće radim?
Oni koji su živjeli sada su mrtvi, mi koji
živimo sada umiremo s malo strpljenja.“*

Stoga ja kažem tom povjesničaru:

„Do nedavno sam imao neizlječivi sindrom „Gorskog vijenca“ i „Smrti Smail age Čengića“. Više bih volio da sam volio najljepše dječje bajke. Više bih volio da sam čitao: „Uspavanu ljepoticu“, „Ružno pače“, „Pepeljugu“ ili „Trnoružicu.“

„Meni je draži „Gorski vijenac i „Smrt Smail age Čengića“.

„Tu se radi o dvije različite kulture, o dvije različite psihologije, jedna je nježna ili suptilna, a druga je balkanska i okrutna. Ja ipak pripadam ovoj drugoj kulturi.“

„Sve je tu do gena, a ne do odgoja. Kažu da od roditelja nasljeđujemo: psihičke bolesti, boju očiju i šećernu bolest. Ja sam naslijedio gene kamene, pa sam takav kakav jesam – originalni i neponovljivi Balkanac.“

„Gotovo svi ljudi s ovih prostora su takvi.“

„Ti misliš da si drugačiji?“

„Nije tako. Ima nas još takvih. Koji su imali slabu, ranjivu i nedoraslu psihu. Koji su bili mladi i nepripremljeni da čitaju i slušaju o nabijanju na kolac, odrubljivanju nečijih glava, raznim mučenjima i raznom nasilju. Pa, mene je sve to duhovno slomilo. Znam da me je to trebalo razjačati, i da postoji princip: što me ne slomi, to mi pomaže i to me razjača. Meni to nije pomoglo, uopće me nije razjačalo, nego me je slomilo, od toga imam noćne more i košmare i sve me je to duhovno i duševno slomilo. I želim se od svega toga uravnotežiti i zaliječiti. Želim pronaći u sebi i u drugima svoje holističko zdravlje i svoju stvarnu prirodu.“

Želim izbrisati našu poznatu kletvu ili zakletvu:

*„Djeco moja, hrabri zatočnici,
Vas je ova zemlja porodila,*

*Kršovita, ali vama zlatna.
Djedi vaši rodiše se tudijer,
I vi isti rodiste se tudijer,
Za vas ljepše u svijetu neima.
Djedi vaši za nj lijevahu krvcu,
Oci vaši za nju lijevahu krvcu,
Za nj vi isti krvcu prolijevate;
Za vas draže u svijetu neima,
Oro gnijezdo vrh timora vije,
jer slobode u ravnici nije."*

I briga mene tko će određivati harač, koliki će on biti, tko će ga kupiti, a tko će izvikivati:

„Harač, harač, rajo, treba!"

I tko će tome odgovarati:

„Hljeba, hljeba, gospodaru! Ne vidjesmo davno hljeba!"

Uzged pitam tog povjesničara je li čitao Mažuranićev ep „Smrt Smail age Čengića“ i Njegošev „Gorski vijenac“, a ovaj mi odgovara:

„Meni se to sviđjelo i smatram ih vrlo poučnim. Ta djela prikazuju narod i pojedince koji se bore protiv tuđinske vlasti, mučitelja i tlačitelja. Svaka sila za svog vremena, pa tako i to.“
„Za mene je to previše nasilno. Ja još uvijek sanjam noćne more.“

„Nema promjene vlasti bez nasilja. Ako postoje s jedne strane bolesni umovi koji zvjerski muče ljude i ljudi kao što je Smail aga, onda postoje i oni koji ga teže zbaciti s njegovog trona. To je vječna čovjekova težnja za slobodom. Zar nije tako bilo i u pariškoj komuni i u svakoj nadolazećoj revoluciji?“

„Zar nije i Haški tribunal za ratne zločine i slavljenje istih, uzeo u razmatranje „Gorski vijenac“. Zar nije isto to djelo ideološki temelj za zločine nad nama i Bošnjacima i zar to nije uzeto kao olakotna ili otegotna okolnost tijekom suđenja Radovanu Karadžiću? Sličan ili isti problem je imao i ima Radovan Karadžić. On ne može razlikovati književnu fikciju od zbilje. Meni te književne fikcije ulaze u snove i ne daju mi mirno spavati i sanjati. Prvo nas muče i zlostavljaju, a onda se mi osvećujemo.“

„Po meni je sve to u redu i ništa mi nije sporno.“

I možda je sve to u redu. Možda tu nije ništa sporno. Možda sam ja preosjetljiv. Srbi imaju kosovski mit, i moraju se obračunati s Šiptarima, balijama i ustašama. Mi imamo Krbavsku bitku, ali ne želimo se ni sa kime obračunavati. Mi pokušavamo potisnuti naše predodžbe o Turcima potisnuti u podsvijest, ali to nekad iz nje izađe.

Meni je dosta naše turbulentne povijesti, meni je dosta i profesora koji su mi to tumačili. Ja želim pravilno razumijevati prošlost. Jer sve to je ostavilo ožiljke na mojoj psihi, a svakog dana osjećam nekakve boleštine. I trebalo bi me biti baš brige za Turke, zar ih se nismo oslobodili krajem 17 stoljeća? Od tada je prošlo više od tristo godina. Stoga, ja ne mitologiziram našu prošlost, stoga ja ne mitologiziram našu historigrafiju, stoga ja ne mitologiziram naše odnose s Turcima. Stoga, ja ne govorim kao naši Bošnjaci, da su Turci oslobodili naše krajeve, oni su srušili srednjovjekovno Bosansko Kraljevstvo. Stoga, ja neću slušati narodne usmene predaje, stoga ja neću čitati našu usmenu književnost. Ne želim ja čitati o nekakvom pravu prve bračne noći, koje su imali age ili paše, ne želim slušati o danku u krvi, o odvođenju djevojaka u hareme, a mladiće u janjičare. Ne želim slušati o turskom krvoproliću, turskim zločinima i turskim nemilosrdnim haračima. Jer ne želim ja slušati o našoj usmenoj književnosti i o našim tradicijama. Jer po jednim smo mi miroljubiv narod, a po drugima smo krvoločan narod. Mora

da smo krvoločan narod kad od svega poludimo, inače smo mi u redu, inače smo mi miroljubiv narod.

POGLAVLJE 6

Valjda sam se u svojim snovima bavio kršćanskom duhovnošću ili sam bavio buđenjem svijesti ili sam se bavio razmišljanjem o budizmu, ili sam se bavio hinduističkim vježbama disanja, ali sigurno se nisam bavio razmišljanjem o Alahu i muslimanskoj vjeri. Jer sve drugo mi je bilo preče, nego razmišljati o talibanima, šerijatskom zakonu, o njihovim životnim pravilima i o njihovim životnim nazorima. Naime, ja se bavim onim što me snašlo, a snašao me sukob i sraz dvaju svjetova, onog istočnog i onog zapadnog, snašao me sukob dvaju kultura, dvaju ideologija i dvaju pogleda na svijet. A mene baš briga tko je u tome u pravu, mene baš briga tko je u krivu. Nekad sa simpatizirao zapadni svijet, zapadnu kulturu i zapadna vjerovanja, ali sada kad sam postao bijedan i siromašan, moje simpatije su se ugasile. Pa sada ne znam što ću i kuda ću? Ne sviđa mi se naša demokracija, ne sviđa mi se naša korupcija, jednostavno mi se ništa ne sviđa. I jednostavno mi se ne da istraživati korijenje Zapada, Antičku Grčku i Antički Rim. Ne da mi se ni istraživati ni zapadno, ali ni istočno kršćanstvo, a ni Islam.

Planiram mirno sletjeti iz Meke u Katar. Planiram ići na svjetsko prvenstvo u nogometu. Što mi je još preostalo kad sam već tu? Usput ću to obaviti i otići u Japan.

Ne da mi se istraživati ni slučaj korumpirane sutkinje Jagode. Baš me brige tko joj je dao mito i zbog čega je ona suspendirana i zbog čega su suspendirani njeni posljednji slučajevi. Meni je jasno da to neće izazvati domino efekt i da se neće ispitati rad njenih kolega. Mene brine to što me Mica i dalje tuži da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Stoga se ja ne želim pojavljivati na našem sudu. Jer suci su nepovjerljivi, oni nikome ne vjeruju, pa neće ni meni. Bolje je ovako: ja sam odsutan i do mene se može. Možda me se zaboravi ili sve padne u zaborav. To je najjednostavniji moj način ponašanja. To je najjednostavniji način

ponašanja u ovoj našoj koruptivnoj državi. Sakriješ se negdje i čekaš nekakve rezultate ili čekaš da se nešto zaboravi. A što se mene tiče, nema se tu što zaboraviti. Nisam kriv, nisam nikoga silovao, nisam nikome nanio duševne boli i nisam nikome narušio čast i poštenje.

Baš me briga što je nekad, zbog katoličke crkve, u srednjem vijeku zapadna Europa zaostajala za islamskim svijetom i dalekoistočnim civilizacijama. Briga mene za taj feudalni svijet i briga mene što nas netko želi vratiti baš u taj svijet, gdje imaš 200 bogatih obitelji, gdje imaš bogatu crkvu, koja ne brine o sirotinji, a svi ostali oko te crkve su ubogi sirotani. I uz sve to imamo istočne i zapadne fundamentaliste. Oni su neprijateljski orijentirani prema nama, oni nam prijete i slijepo slijede svoje tradicionalne zakone. A ja razmišljam kako pobjeći od talibana. Razmišljam kako pobjeći iz njihovog zagrljaja i od njihovog harema. Prijavio sam se za odlazak na hadž ili hodočašće u Mekku, pa će to biti najbolja prilika za bijeg. Iako svaki musliman treba barem jednom hodočastiti u Mekki, ja to nisam, pa smišljam drugačije planove, pa smišljam svoj bijeg. Piti ću vodu sa Zemzema, prinijet će nekakvu žrtvu, kamenovat ću vruga, a onda kada svima otkáže pažnja, pobjeći ću od svega toga.

Moram pobjeći od talibana, da ne bih pukao. Pa ovdje nema posla, nema hrane i nema novaca. A glavni tajnik NATO- a, Jens Stoltenberg kaže:

„Nećemo napustiti one koji žele pobjeći od talibana.“

A ja ne znam, jeli to on rekao, pa porekao, jer meni nitko ne pomaže. Jer mene taj etničko paštunski pokret drži kao taoca. Jer oni meni nameću da se pridržavam šerijatskih zakona i čitam Kuran na engleskom jeziku. Da postanem bombaš samoubojica i terorista. Briga mene što mi je u genetskom kodu suprotstavljanje represivnim režimima i što se ne slažem s talibanskom ideologijom. Jer su mi se bamije ogadile za sva vremena. Jer mi se ogadila talibanska ideologija. Želim razabrati svoje misli, osjećaje i uvjerenja.

Želim doći na svoje. Ne želim trpjeti sramotu, da ja kao nemusliman živim sa muslimanima. Nitko neće uništavati moje snove, gušiti moje nade i rušiti moj svijet. Kakav sam, takav sam. Takvog me je moja majka rodila i odgojila. I ako je to moj eskapizam, ili bijeg od stvarnosti, to je moj eskapizam ili bijeg od stvarnosti. Ako se moram pokrenuti, onda ću se pokrenuti.

Ako sam čudak, onda sam čudak. Moram pobjeći od te talibanske monotonije i rutine. Želim pobjeći od talibanskog terora i njihovog šerijatskog zakona. Želim se zabaviti i to sa ženama iz Japana. Želim pjevati pjesmu Josipe Lisac:

*„Sanjam bijeg, bijeg od svega, u crni oblak iznad brijega,
u zemlju iznad svih oluja, u svijet sna, u zaborav sna.
Pobjeći želim od sebe same, olovna kiša, dodir tame.
I gdje je kraj, kraj te boli, za jedno srce što još uvijek voli.”*

Još moram razmišljati hoću li se probuditi za let u Japan jer tijelo mi je umorno da ne može biti umornije. Unio sam dovoljno hrane u svoj organizam, ali na ovoj temperaturi, tijelo mi baš ne funkcionira najbolje. Pa stvara kortizol, pa stvara hormon stresa jer u blizini je taliban, a oni su na sve spremni. Oni su spremni opljačkati čovjeka, oteti ga i odvesti ga sa sobom u Afganistan. A ja bih se i tako trebao probuditi, jer se približava vrijeme mog polaska u Japan. Pa bih trebao razmišljati pozitivno, pa bih trebao krenuti u akciju, ali ja nemam balansirani mozak, nego zbog te vrućine imam, usporeni, reducirani mozak. Pa mi on ne da misliti, pa spavam. Samo mogu prespavati moj polazak u Japan. Moj mozak je u nekakvoj moždanoj magli, smušen sam i dezorijentiran. Za mene je noćna mora to što sanjam da su me opljačkali i oteli talibani, što se ja ne budim i što moj san još traje. Za mene je to strašno i traumatično. To mi izaziva traume, anksioznost i stres. Pa imam problema i sa svojim mentalnim zdravljem.

Pa mi taj taliban kaže:

„Sad će doći i vaš zrakoplov, probudite se!“

„Hoću, hoću. Nego ne vidim da stiže vaš zrakoplov za Kabul?“

„ Ja letim za Islamabad, a u Afganistan i u Kabul idem preko zloglasnog planinskog lanca Khyber Pass.“

A ja ne znam kako mi je to odnekud poznato. To je nekakav moj deja vu. Mora da mi je to rekla afganistanska moralna policija. Oni svojim protivnicima kažu kako je najlakše pobjeći iz zemlje. Ali sada me briga za to. Želim ići na nogometni susret između nas i Maroka. Pa me baš briga za Al Kaidino upozorenje za muslimane da ne dolaze na Svjetsko prvenstvo u nogometu u Kataru jer se tu nalaze nemoralni ljudi, homoseksualci, širitelji korupcije i ateizma.

A ja se sjećam Al Kaide po njihovom terorizmu 11. rujna u Americi. No, Amerikanci im poručuju da nisu uništili zapadne vrijednosti i demokraciju. A ja sanjam božanstvene trbušne plesačice, sanjam i gejše, to mi je prioritet, a onda ću ići za Japan. Ne želim više sabotirati sebe i svoje snove. Moram nekako izići iz te komatozne situacije i tog komatoznog stanja. Moram se nekako osloboditi te talibanske represije. Samo bojim se leta, bojim se da se zrakoplov ne pokvari. Jer kažu da je zadnji zrakoplov iz Abu Dabhija poskakivao, da je ušao u pješćanu očuju, a ljudi su udarali glavom po stropu. Pa je taj let bio kao let iz noćne more jer su bile jake turbulencije. A ljudi su se počeli moliti, drugi su plakali, a treći su nešto neartikulirano vikali. Stoga je uprava za putnički promet naredila istragu tog incidenta.

Stoga da imam vremena, ja bih obišao Bistrince i posjetio bih vidovnjakinju Leonidu. Želim da mi ona ukloni te Micine kletve ili kletve drugih žena. Želim da me ona oslobodi talibana, želim da me ona oslobodi Mice i drugih žena. Znam da bi ona na sve to rekla:

„Netko je na vaše pretke vršio ogroman pritisak. Netko je htio da tvoja obitelj postane muslimanska, ali se oni nisu dali. Kad su muslimani bježali iz Slavonije, i vi bi morali bježati. Sad vi trpite posljedice toga svega.“

„Mislite da ste detektirali moj problem?“

„Mislim.“

„Imate li rješenje za moj problem?“

„Trebaš se smiriti i sve zaboraviti.“

„Muči me moja nečista podsvijest i ono što je pohranjeno u njoj. To stvara kod mene komatozno stanje.“

„Moraš to nekako zaboraviti. Moraš misliti na nešto drugo.“

„Ja uopće nisam htio sletjeti u Abi Dhabiju i uopće nisam htio sresti tog talibana Sandokana.“

„Takva ti je sudbina. Nešto ne želiš, a to ti se dogodi. Ne možeš ništa protiv sudbine, takav je život.“

„Ja sam kod vas došao da me izliječite.“

„Neke ljude se ne može izliječiti. Oni su takvi i nikakvi drugačiji. Oni se ne mogu izliječiti.“

Pa sam takvo mišljenje i sam donio zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ne treba meni vidovnjakinja Leonida, iz Bistrinaca, da zaključim da sam ja oštećena roba i neizlječiv. Ne trebaju meni ni talibani, ni njihova ideologija, njihovi običaji i šerijat. Neće oni meni nametnuti muslimansku vjeru i njihov šerijat. Pobjeći ću ja od njih. Prvo ću s njima ići u Meku na hadž, a onda ću pobjeći od njih u Katar. To mi je

plan, jer drugačije ne ide. Jer drugačije ih se ne mogu riješiti. A idem u Katar na utakmicu Hrvatske i Maroka. Jer mi smo sportska nacija, jer mi smo talentirani, a Marokanci to nisu. Nadam se da ćemo to dokazati i da ćemo ih pobijediti. Za ostanak u Kataru nemam novaca, pa neću gledati naše susrete s Kanadom, Belgijom, Japanom i Brazilom. Jednostavno za to nemam novaca i gledat ću to u Japanu.

Inače, ja znam da su neki ljudi imuni na korona virus, a neki nisu. Neki su nas odavno napustili, kao moj prijatelj Bambi, jer više nisu mogli podnijeti ovu društvenu represiju. Jer više nisu mogli izdržati važeće stanje. Jer su se predali, jer se više nisu htjeli boriti. Neki imaju takve gene koji stvaraju imunitet, a drugi to nemaju, pa nas svakodnevno umire 6 – 10 ljudi od korona virusa. Kažu da je i tu u pitanju vitamin B6, netko ga ima, a netko ga nema. Oni koji ga nemaju imaju problema sa srcem, sa svojim kognitivnim funkcijama, sa svojom hormonalnom ravnotežom, sa svojim tumorima i sa svojim imunološkim sustavom. A kada nešto od navedenog zakaže, i ako korona virus dođe, onda si prepušten na njegovu milost ili nemilost. Ja kupujem vitamin B6 i redovito ga pijem. Time se borim protiv svega toga.

POGLAVLJE 7

Živim ja ovdje u Afganistanu kako živim. Nije mi tu ništa gore od života u Hrvatskoj, ali nije mi ni bolje. Dobro je dok ne tuku, jer talibani vole opravdano i neopravdano bičevati. Nema ovdje neke druge zabava, jer nitko nije raspoložen za zabavu. Stoga se Afganistanci lako odlučuju postati bombaši samoubojice. Jer život je jednoličan, jer svaki dan jedem bamije i nisam gladan. Mesa nema, brašna nema i riže nema. Neka žena priča:

„Kćerke sam prodala, sada je na redu bubreg. Jesti se mora. Ovdje u Afganistanu lakše je doći do hašiša, nego do hrane. Ovdje nitko ne poštuje zakone, ni one vjerske, ni one šerijatske. Svi se bave islamskim fundamentalizmom, nasiljem i terorizmom. Svi bi rado postali bombaš samoubojica, da se već riješe tog siromaštva i tog zla.“

Nema ovdje neke druge zabava, jer nitko nije raspoložen za zabavu. Život je jednoličan jer svaki dan jedem bamije i nisam gladan. Mesa nema, brašna nema i riže nema. Kad sam htio otputovati iz Hrvatske, nazvao sam Cocu i pitao ga kako je u Botsvani, a on mi kaže:

„Ako možeš izdržati temperaturu višu od 40 stupnjeva, ako možeš na toj temperaturi nešto raditi, ti dođi.“

„Ali ja sam u mirovini?“

„I ja sam u mirovini, ali uvijek nešto radim.“

“Ne hvala. Onda ništa.“

Pa sam ja odustao od Coce i Botsvane, a možda nisam trebao.

Inače, svega mi je dosta ovdje ovoga u Afganistanu, pa kažem ovim talibanima u Afganistanu:

„Idem pratiti svjetsko prvenstvo u nogometu. Ja sam vjerni nogometni navijač, ma što to bilo i ma što to značilo. Igra naša nogometna reprezentacija.“

„Gdje se igra?“

„U Kataru.“

„To je nama prijateljska zemlja.“

„Mogu li onda ići?“

„Možeš, ali prije toga ćeš ići na kriket ili buzkashi s nama.“

Kriket mi je poznat, on mi je dosadan da ne može biti dosadniji, ali taj buzakashi ne znam, pa pitam:

„Što je to buzkashi?“

„To je naš tradicionalni sport.“

„O čemu se radi?“

„Igrači na konjima pokušavaju staviti lešinu koze u gol.“

„Gdje se to još igra?“

„U Kirgistanu i Kazahstanu.“

Mislim u sebi da su sve to velike sportske nacije, samo mi nismo čuli za njih, pa ja jednostavno ne razumijem zašto treba ugrabiti kozu i zašto njenu lešinu treba pospremiti u gol. Ali tko sam ja da sudim o bilo čemu, jer bojim se da neće mene suditi i osuditi, pa neću moći ići na nogometno prvenstvo.

Pa sam tako išao na buzkashi. I učinilo mi se da je to iznimno komplicirana igra koju ja uopće nisam shvatio, ali mislio sam da je i to bolje od dosadnog kriketa. Naime, nisam zavolio ni buzkashi jer nisam shvatio zašto su gledatelji tako ozbiljni, zašto igrači jedni druge ruše s konja, zašto jedni druge ozljeđuju i zašto se navijači međusobno obračunavaju. Još su me talibani pitali bi li igrao buzkashi, jer to je sport za svakog pravog muškarca. Kažem im:

„Ali ja ne znam jahati konja?“

„Onda ništa, javi se kad naučiš jahati.“

A ja sam odlučio da nikad neću jahati konja i nikad neću igrati buzkashi jer je to surov i nasilan sport, jer je jedan igrač za vrijeme igre preminuo.

Pa sam se je usredotočio na nogomet, iako za njega Borghes kaže:

„Nogomet je popularan, zato što je glupost popularna.“

„Nogomet je populistički politički pokret, nerazjašnivo je povezan s nacionalizmom i masovna je kultura.“

„Nogomet je estetski ružna igra.“

„Jedanaest igrača protiv drugih jedanaest igrača koji trče za jednom loptom. Ne vidim u tome nikakav smisao.“

Isto tako George Orwell kaže:

„Na internacionalnoj razini sport je otvoreno oponašanje ratovanja.“

„Vrhunski sport nema nikakve veze s poštenom igrom. On je usko povezan s mržnjom, zavišću, hvastanjem, nepoštivanjem pravila i

sadističkim uživanjem u nasilju: drugim riječima to je rat bez pucanja.“

A ja bih htio povikati:

„U boj, u boj, za narod svoj!“

„Neka pati koga smeta, Hrvatska je prvak svijeta.“

Pa ću, ako treba obići cijeli svijet. Pa ću ići i u Katar. Mene zanima nogomet, a ne zanimaju me turske sapunice i politika. I baš me briga za one koji pjevaju:

„Za dom spremni!“

Njih se ja, niti sramim, a niti zgražam nad njihovim ponašanjem. Jednostavno ću ih ignorirati. Briga me što neki kažu da katarski stadioni liče na goleme vagine. To me odmah podsjeti na Argentinu i na Amorantu, Guajira Indijanku. Iako je i ona nekakva polu Pocahontas, ona je ipak divovska, debela i gojazna Pocahontas ili žena – slonica, a ja sam za nju mali miš ili zec. Njena vagina je bila preduboka i preširoka za mene. Ona mene jednostavno nije osjećala, pa sam ja bio zabrinut i svega sam se bojao. Jednostavno mi nismo bili kompatibilni i nismo jedno drugom odgovarali. Pa sam znao govoriti mom bivšem prijatelju Pedru Gonzalesu:

„Ali ona je žena – slonica. Nismo ni po Kama Sutri kompatibilni jedno s drugim. Pa ona je visoka gotovo dva metra.“

„Sve je to za ljude, pa i žene od dva metra i sto kila. Uopće ne moraš zbog toga osjećati strah i nesigurnost. Uopće ne moraš zbog toga paničariti. Vidiš li ovdje nekoga da paničari, ne vidiš. Nema takvoga. Sve je pod najboljom kontrolom.“

„Ne želim ništa kontrolirati. Sa većinom žena se ne slažem u mišljenju i razmišljanju.“

„S ovom ćeš se sigurno složiti. U početku ti se možda to sve ne da. U početku si možda bunovan i uznojen, ali onda sve dođe na svoje mjesto. Možda će ti se od svega toga i povraćati, ali s vremenom ćeš

se na sve naviknuti. Pogotovo ako ponešto popiješ, nećeš ni vidjeti razliku između ljubavi i mržnje. Sve će ti biti isto i svejedno.“

„Bojim se da ću zakazati, da je neću zadovoljiti i da će me ona, iz osvete, onako velika, udariti u moje međunožje.“

„Sve ću joj ja objasniti. Neće te ona udariti u međunožje.“

„Što ćeš joj objasniti?“

„Da imaš maloga, da nisi baš ni nekakav tehničar, da imaš problema sa erekcijom, sa preranom ejakulacijom, da se bojiš svoje loše izvedbe i da se bojiš da je nećeš zadovoljiti.“

„Tamo u Buenos Airesu sam imao ženu kakva mi se sviđa.“

„Ali si od nje pobjegao.“

„Došla joj je kćerka, a ona se pred kćerkom ne želi seksati.“

„Vidiš da si imao problema i sa tom ženom u Buenos Airesu.“

„A da ti jednostavno kažeš da nisam zainteresiran. I ne zanimaju me te tvoje granice između ljubavi mržnje. Jednostavno si ne odgovaramo ni po veličini, ni po obrazovanju, ni po godinama, a ni po kilaži.“

„Ajde sada ne pretjeruj. Možda ona ima metar i osamdeset.“

„Ima sto kila.“

„Nemoj pretjerivati. Možda ima 90 kila.“

„Ne zanima me. I ne zanima me ples s njom. Sigurno pleše kao medvjedica.“

„Ni ne znaš koliko je ta žena spretna. Ni ne znaš kakve ta žena kolače peče. Za prste polizati i oblizati.“

„A ponekad u njih stavi i malo trave. Njen otac i njena majka mi izgledaju napušeno i drogirano.“

„I meni se to ponekad čini, ali ja ne prigovaram i nikoga ne osuđujem.“

„Ipak ona ima preveliku i mesnatu guzicu.“

„Ali joj je zato ostali dio tijela normalan.“

„Sigurno se bavi vudu magijom.“

„Možda malo.“

„Reci joj da ja nisam nikakvo čudovište. Na terapiji sam odvikavanja od seksa. Živimo u društvu opsjednutom, užitkom, seksom i materijalnim. Važan nam je promiskuitet, masturbacija i preljub. Ja sam također nekad tako živio, ali se želim toga odreći i živjeti moralno i u skladu sa vjerskim zakonima.“

„Ako nešto nećeš, ne mogu te ja na nešto natjerati.“

„Onda smo se dogovorili.“

„Amoranta je mješanka. Kod nje se miješa stara civilizacija Guajiro Indijanaca sa kršćanskom, katoličkom civilizacijom, sa španjolskom tradicijom i uljudbom i ti bi joj u svemu tome pomogao. Ali što joj ja mogu, ako ti to nećeš.“

„Nije tu u pitanju nikakav moral, nego je tu u pitanju naša nepodudarnost i naša nekompatibilnost. Ja sam po Kama Sutri miš ili

zec, a ona je slonica visoka dva metra i teška 100 kila i uz sve to se bavi i vudu magijom.“

„Ja ti nudim zabavu svojstvenu dobrom ukusu i otmjenom odgoju, a ti to odbijaš. Ne mogu ti ništa pomoći oko učenja tog tvog argentinskog tanga.“

„Ti letiš kroz život kao muha bez glave, ali ja nisam takav. Uništio bih si život i dovukao nekakvu psihološku i mentalnu bolest.“

„Ali te to ne opravdava.“

„Reci joj da sam ovisan o nastranom seksu. Ja sam u udruzi anonimnih ovisnika o seksu. Ovisnik sam kao alkoholičari ili narkomani, ali namjeravam se skinuti s toga. Moram vratiti nadzor nad svojom spolnošću. Nisam čudovište. Na terapiji sam odvikavanja od seksa. Reci joj da živimo u društvu opsjednutom, užitkom, promiskuitetom, seksom i materijalnim, a ja to želim promijeniti. U fazi sam nekakve promijene.“

„Reci ti meni što ti zamjeraš Amoranti?“

„Ima preveliku i mesnatu guzicu, visoka je dva metra i ima 100 kila. Bavi se vudu magijom i vjerojatno se nekad i drogira. Uopće ne znam kakve odnose ima sa indijanskim šamanima, ali ako ima bilo kakav, meni to jednostavno nije primjereno, a ni prikladno.“

„I ti je ne želiš?“

„Morao bi biti slijep, gluhi, glupi i mutavi ili bi se morao takvim praviti.“

„Što onda da kažem njenim roditeljima?“

„Reci im da sam u fazi odvikavanja od seksa. Kaži im što hoćeš. A zašto joj se ti ne priključiš? Sam si i treba ti žena.“

„Ja sam još manji miš ili zec od tebe. I ja je se bojim i plašim.“

„I onda je meni nudiš?“

„Mislio sam da ćeš ti to već nekako riješiti. Da ti nemaš te unutarnje borbe i strahove u sebi.“

„Krivo si mislio.“

„Sad to vidim i sam, ali imam problema sa Amorantinim roditeljima. Obećao sam im mladoženju, a sada ništa od toga.“

Ona kaže:

„Izjele ga pirane. Nije nikakav u krevetu.“

Pa neka me i pojedju pirane ili krokodili, ili već neke druge opasne zvijeri, kad je Amoranta postala nezasićna i pohotna. Uz to ona ispušta vaginalne vjetrove, a to prilično i neugodno smrdi. Ali sa mnom je problem što ne dosežem ni njenu g – točku, a ni njenu dražicu. Pa koristim doggy style. Ali ni od njega baš nema velike koristi. Naime, ni njime ne dosežem ni dražicu, a ni g – točku. . Mogu zadovoljiti srne i kobile, ali ne mogu slonice. Moja je erotika samo za određene žene. Nemam ja iskrivljenu sliku o seksu i uopće ne izmišljam. Ja sam svjestan oružja kojim raspolazem, ali drugi nisu. I nadam se da je tako neslavno ili slavno završila moja veza sa tom Indijankom Amorantom, sa tom golemom Pocahontas i sa tom ogromnom Qoriankom Kilcher.

Kaže se da je bolje kad ljulja, nego kad žulja, ali ovdje se previše ljulja, a ja bih ipak htio da me ponešto i zažulja. Ne volim kad mi žena nakon seksa kaže da je ogladnjela. I nedugo zatim počne jesti

vola pečenoga. Kod nas se kaže da netko jede vola pečenoga, kada ima dobar apetit i kad može puno toga jesti. Ona me gleda, ne prekida svoje jelo nego jede iznova, pa iznova. Od svega toga ima nekakav kiselkast tjelesni vonj, nešto kao vonj smrdljivih čarapa ili patika, nešto kao smrad loše probave i prdca. Nešto grozno, nešto između znojne i neoprane puti. Ali brige nju za to, ona ne prekida svoje jelo, dok ima što jesti. Na kraju uzme grickalice, sladoled, slatkiše, torte i kolače. I dok sve ne pojede, ne smiruje se. A stomak joj se od svega toga nadima u neslućene veličine. Ja jednostavno ne prepoznajem uzroke tog kompulzivnog ili emocionalnog prejedanja. Jesu li to njene loše navike, emocionalna praznina ili psihička nestabilnost, ja ne znam. Ona bi trebala uravnotežiti svoju prehranu, redovito vježbati i zdravo se hraniti i živjeti. Samo tko će redovito vježbati na plus četrdeset? Amoranta to sigurno neće i što joj onda preostaje, nego prejedanje. A za nekontrolirano prejedanje kažu da je nasilje prema samome sebi, ali i prema drugima. I naravno da takvu osobu hrabrim da odustane od hrane, ali njen organizam baš to traži. Što slađe, što masnije, tim bolje.

Mogu reći da se ja bojim žena, ustvari bojim se žena s golemim vaginama. A izgleda da ih se i Putin boji, jer u njihovoj blizini on počne mucati, nervozan je i strah ga je. Jer mnoge te žene su postale udovice ili su izgubile sinove, pa bi one nešto Putinu priopćile, samo ne zna se što. Njemu je lako s nezasitnim ženama, on im podari sladostrašće i napravi dijete, emocionalno se on s njima ne povezuje, ali s ovim majkama i udovicama on ne zna što da radi. Lako je reći:

„Moj me penis sluša.“

I onda obaviš to što se sa ženama radi. Usredotočiš se na vlastiti užitak, baš te briga za partnericu. Jer žene i tako razmišljaju je li to bilo to, ili nije. Je li tako bilo prije poroda, poslije poroda ili sada. Je li ona usklađena sa svojim muškarcem ili nije? A ja ne znam zašto ne

naletim baš na takve žene, zašto naletim na žene koje od mene zahtijevaju višestruka sladostrašća.

A ja se uz to bojim i stadiona koji izgledaju na divovske vagine. Pa zato idem u Japan, tamo su žene kulturnije, imaju manje vagine, vagine im mirišu na lotos, a ne na izlučevine slonice - ženke. I pored svega toga, pored toga što su svoje stadione izgradili kao goleme vagine, Katarci više od nogometa vole utrke deva. To je nekako primjerenije njihovom mentalitetu pustinjских ratnika. Uz to, oni su skloni predrasudama, šerijatskom zakonu, raznim čudnim vjerovanjima i praznovjerjima i kad smo mi odigrali 0:0 s Marokom, ja sam se htio napiti. Kad sam naručio piće i htio ga platiti, umalo me nije strefio srčani udar. Naime, pivo sam platio gotovo 100 dolara. Rekao sam samom sebi:

„Sad je dosta ovog zla! Neka bude, što biti mora. Bog mi pomogao. Idem ja u Japan, kod moje ljubljene žene.“

POGLAVLJE 8

Hrvati gaje mit da su izuzetno uspješni sportaši, da su oni genetski mutirani nadljudi, da ih je Bog blagoslovio sportskim talentom, da im nema premca u sportu i da smo sportska nacija. Pa smo tako slušali da nam Marokanci, prvi protivnici na Svjetskom nogometnom prvenstvu, jednostavno nisu dorasli. Pa smo slušali da ćemo se lako obračunati s njima. Pa su se stari nogometaši natjecali u tome tko će pozitivnije govoriti o tome. I stvorila se domoljubno motivirana klima da ćemo se mi lako obračunati s nama nedoraslim Marokancima. Jer mi smo sportska i talentirana nacija, nitko nam nije ravan. Jedino su možda Srbi u tome svemu više pretjerivali od nas, pa su se daleko više razočarali od nas. Jer mi smo srebrni sa prošlog Svjetskog prvenstva, jer nas su pobijedili Francuzi iz dvije velike greške sudaca.

Nisu mene razočarali samo naši nogometaši u susretu s Marokom, mene je razočarao i nedolazak naše bivše predsjednice, Kolinde Grabar – Kitarević. Zašto ona nije došla, pa ona se razumije u nogomet, kao Mara u krivi štap, ili krivu čunu. Ona je totalno nestručna za bilo koji posao koji obavlja. Ali ona glumi svoj seksizam ili svoj mačizam u skladu s našim patrijarhatom, s našom socijalno – darvinističkom slikom svijeta. I to joj neki odobravaju, neki joj se dive, a neki joj se cinično smiju. A mi živimo u krivim uvjerenjima da smo velika nogometna nacija, da je naš izbornik veliki strateg i da možemo biti prvaci svijeta. Možemo, ako izbjegnemo najbolje nogometne reprezentacije. Jer mi nemamo ubojitog centarfora, a ni krila, nemamo ni napadačku iskru, a mislim da su naši nogometni igrači precijenjeni. A kažu da naša nacija čezne za uspjehom, pobjedom, samopoštovanjem, optimizmom i nadom.

Ako sam ja silom prilika, išao na utakmicu s Marokom, tada je mogla ići i naša bivša predsjednica Kolinda Grabar – Kitarević u narodnoj nošnji iz sisačkog kraja. Budući da ona puno više zarađuje i budući da se ona voli slikati. Nije ona osjetljiva kao papa Franjo, pa da on

Katarcima zamjera kršenje ljudskih prava. A ona ima nove dužnosti, ona mora izmiriti odbjegle Srbe iz Krajine i Knina, s nama. Ali to baš i nije lak posao. Malo – malo pa izbije nekakav verbalni ili neverbalni sukob. Jer Srbi i dan – danas slušaju svog patrijarha Pavla, jer Srbi i dan – danas smatraju da je Dalmacija njihova. Pa je takav i vratar Kanade Milan Borjan, pa je takav i igrač australske reprezentacije, Miloš Degenek. Oni smatraju da su Knin i Dalmacija dijelovi Srbije, a to ljuti naše navijače. Jedni su pod utjecajem patrijarha Pavla, a drugi su pod utjecajem naše dnevne politike.

A zna se što je srpski patrijarh Pavle govorio:

„Oprostiti moramo, zaboraviti ne smijemo! Moramo oprostiti jer smo kršćani. Spasitelj kaže: „Ako oprostimo ljudima sagrješenja njihova, oprostit će i vama Otac vaš nebeski.“ Zaista nije lako u sebi ugušiti glas ljudske krvi, kada su u pitanju neviđeni zločini i mučeništva, koja su na pravdi Boga pretrpjeli naši djedovi, naši očevi, majke, braća, sestre i djeca. Ako bi se Srbi svetili ravnom mjerom za sve zločine koji su im u ovom vijeku učinjeni, što bi morali da rade? Morali bi da žive ljude sahranjuju, da žive peku na ognju, da živima skidaju kožu, da djecu sijeku na komade, pred očima roditelja. To Srbi nikada nisu činili, ni zvijerima, a kamoli ljudima. No zločin je zaboraviti zločin, i novo zlodjelo. Zaborav je veliki grijeh i suučesništvo sa neljudima koji su obavljali genocid nad našim nedužnim narodom. Samo u Jasenovcu, za četiri godine umoreno je 700.000 ljudi i to je najveće srpsko grobište, gubilište i mučilište. To je novo raspeće Kristovo. To je grijeh grijehova!“

Pa u skladu s tim kontroverzni, neuki i zadojeni srpstvom, vratar Kanade Milan Borjan, nakon što je pokazao tri prsta našim navijačima i nakon što je rekao da je Dalmacija Srpska, još jednom kaže:

„Dalmacija je dio Srbije.“

A to govori zato što je rođen u jednoj državi, odrastao u drugoj državi, a iz nje pobjegao u treću državu, a igra za četvrtu državu. Tko bi se u svemu tome snašao? Pa su za njega svi Hrvati frustrirani primitivci. Sličnu transformaciju je prošao nekad omiljeni dječji voditelj emisije „Kocka, kocka, kockica“, Branko Miličević, zvani Branko Kockica. Još se sjećam da je on pjevao: „U svijetu postoji jedno carstvo, u njemu caruje drugarstvo. U njemu je sve lijepo, u njemu je sve nježno. U njemu se sve raduje.“

A onda smo čuli priču:

„Branko Kocka u venu se bocka.“

Pa smo tako čuli da je Branko Kocka bio jedan od prvih narkomana na Balkanu. Valjda smo se od toga oporavili, pa smo čuli da je Branko Kocka četnik i simpatizer Aleksandra Vučića. I valjda je to sve od našeg junaka iz djetinjstva. Doživio je jedan sunovrat ili više njih. I na tragu toga, čujem da je umro Rudi Aljinović, još zvani i Lastan. On je odgovarao na nekadašnja naša pitanja iz seksualnog ili zdravstvenog odgoja. Pa mu je tako jedna djevojka pisala:

„Primijetila sam da na reklamama za uloške uvijek bude neka plava tekućina, a meni curi crveno. Jesam li normalna?“

Druga ga je pitala mora li koristiti dvije pilule za kontracepciju jer ima dva dečka?

A treća pita:

„Imam 15 godina i idem u prvi razred srednje škole. Ostala sam trudna s kojim se zabavljam par mjeseci. Da li da rodim sad ili kad završim školu?“

Četvrta je pitala:

„Gurnuo mi je prst dolje, jesam li još nevinna?“

Peta je pitala:

„Imam redovan seks s dečkom bez kondoma. Primijetila sam da mi rastu grudi, stomak mi se povećao, a mjesečnica mi kasni četiri mjeseca. Znači li to da sam trudna?“

A šesta je pitala:

„Prijateljica mi je rekla da, ako se istuširam nakon seksa, neću ostati trudna. Je li to istina?“

Slično sa Brankom Kockom, je bilo i sa pjevačem Bora Čorbom. Možda sam nekad volio njegove pjesme: „Volim, volim žene“, „Ostani đubre do kraja“, ali nikako ne volim to što je postao četnički vojvoda. Nikako ne volim što je pjevao:

*„E, moj družo zagrebački, eto nas kod vas u pljački.
Mi ćemo vas opljačkati, a vi ćete svi plakati.“*

I sada kažu da je on podnio zahtjev za hrvatsko državljanstvo. A ja mislim da će on dobiti hrvatsko državljanstvo na Sveto Nikdarjevo, neslužbeni praznik svih čekača, svih naivaca svijeta koji žive u nadi.

Ići će ona u Katar ili neće, unatoč i usprkos svemu. Ona će tamo rušiti omrznuti socijalizam i bivšu tvorevinu Jugoslaviju. Jer ona je naš simbol otpora ondašnje represije i ondašnje ideologije. I možda to ona neće činiti direktno, nego će to ona činiti umotano u eufemizme i metafore. Jer ona mora podržati naše patrijarhalne vrijednosti, naše domoljublje i našu nogometnu reprezentaciju. A meni je dosta svega toga, ja razmišljam o mojoj japanskoj ljubavi. Zamišljam jutarnji, podnevni ili noćni seks. Želim biti svjež i pun energije, želim otpustiti oksitocin i dopamin, a to mi taj seks daje. Želim biti pun samopouzdanja i želim biti raspoložen. A igra naše

nogometne reprezentacije mi nije zanimljiva. Ona mi je jednostavno dosadna i nemam ja strpljenja za promjene. Dobro je u svemu što sam talibane nagovorio da me puste, ali sada je krajnje vrijeme, da se posvetim sebi i svojim potrebama.

Pa ću ja tako probuditi moju japansku partnericu i vodit ću s njom ljubav. Jer ja znam da seks smanjuje stres, opušta me, da je seks dobar za zdravlje, da je blagotvoran za mentalno zdravlje, a hoću li ja u njemu uživati, to ne znam. Uz sve to, više neću morati piti tablete za smirenje, smirit ću svoj um i sredit ću svoje mentalno zdravlje. I više neću biti tužan i depresivan, nego veseo i sretan. I više neću biti disident i talibanski neistomišljenik, više se neću morati boriti protiv nepravdi i za vladavinu prava. Zbog toga sam pobjegao iz Hrvatske, jer moja prijevremena mirovina je mala i nedostatna za bilo što. Dobro da sam otkrio Japan, jer kod nas su poskupjeli i starački domovi. Kod nas nema staračkog doma bez 4.500 kuna, to je valjda tako zbog inflacije, a ja primam prosječnu hrvatsku mirovinu od 2.700 kuna. I pitam se tko će platiti tu razliku i zašto novinari pišu da naši umirovljenici najbolje na svijetu žive.

MOJ ŽIVOT U JAPANU

POGLAVLJE 1

Ja sam doživio neuspjeh s Hanom, mojom japanskom ljubavi. Ostvario sam s njom neuspjelu vezu, kažu da je sve u glavi, pa ja tome ne pridajem neku pažnju, ali moje japanske partnerice tome pridaju veliku pažnju. No, ono što me vrijeđa je Hanina izjava da sam joj lagao, da sam je prevario i da sam je razočarao. A ja joj nisam lagao, nisam je ni prevario, pa je ne bih trebao ni razočarati. Ja uopće nisam sposoban za koncept prevare, možda sam htio tu djevojku u crvenoj haljini i to je sve. Ništa nije bilo između nas. Nikoga ja nisam prevario, nikoga ja nisam izdao. Hana je mene izdala s tom drugom ženom. To je činjenica, to je istina. Ali mene to ne zanima, mene više ni Hana ne zanima. Što će mi žena koja prema meni nije nježna i privržena? Koja će se svađati, koja će se prepirati, koja će od mene tražiti da priznam prijevaru i koja će me okrutno osuđivati. Koja će mi od života napraviti pakao. Meni to ne treba. Ne želim ja spašavati, ono što se ne da spasiti. Sustav se raspao i nema ga tko spasiti.

Jer Japanke su tvrdoglavo uporne u tome, kod njih izgleda nema cile – mile i trte - mrte, kod njih nema svađa i pomirbenog seksa, one sve rješavaju po kratkom postupku. I što je najgore one ti provjeravaju mobitel i mailove, pa ako nešto otkriju one su nepovratno bijesne, a može se reći da i one snose dio krivnje jer ne nose seksi donje rublje. Naime, ja sam Hani kupio seksi donje rublje, ali ona se ustručavala nositi ga. Ona ga se stidjela, jer to navodno nose prostitutke, pa kud će to ona nositi, ona je poštena djevojka ili žena. Ona će nositi udobno i uobičajeno donje rublje. Eto ti sada, sada imaš to što imaš. A ja sam se šokirao kad sam saznao da je Hana promijenila seksualnu orijentaciju, kad je postala lezbijka. Mora da je to dugo tinjalo u njoj i sada ona organizira sado mazo seanse s prijateljicom. Kad sam došao iz Japana, ja sam se zaželio djevojke u crvenoj haljini s velikom stražnjicom. A ja sam samo htio

da ona obuće crno, crveno, ljubičasto, bijelo, svileni ili čipkasto donje rublje. Jer ja sam htio s njom doživjeti nevinost, čistoću i djevičanstvo, a ona mi to nije htjela pružiti i tko zna što se s njom dogodilo. Za mene će to ostati vječna nepoznanica.

Stoga, sam ja bio sretan kada mi je rekla da se odselim jer nisam ja mogao trpjeti samovoljnu ženu koja nosi bakine gaće i padobranke i koja govori da sam smeće i govno. Kontaktirao sam i nekog japanskog astrologa i on mi je rekao da su se naše zvijezde narušile, pa je Hana postala ljuta, neugodna i nezadovoljna. Još mi je rekao da mi Hana nikada neće oprostiti prevaru, dogodila se ona ili nije. I da ću s njom živjeti u lošim odnosima ili prilikama. Da ću živjeti u neprilikama. Stoga ja ne mogu reći da je bolje da nisam upoznao Hanu, nije bolje. Jer ja sam bježao iz Hrvatske, bježao sam od ljute Mice i negdje sam se morao skloniti. Pa sam se sklonio kod Hane u Japanu. Stoga, nije to sa Hanom bio promašaj, s njom sam bio funkcionalan, ali jednostavno nije išlo, a u međuvremenu je ona promijenila seksualnu orijentaciju. Mene muči to sa djevojkom u crvenoj haljini, kod nje sam seksualno zakazao. Ali da sam polučio neuspjeh i u vezi sa Hanom i sa djevojkom u crvenoj haljini, polučio sam. Nije mi s njima uspjelo ostvariti sretnu vezu. Imao sam ja i vremena za vezu, nisam osjećao stres, nisam bio u teškoj financijskoj situaciji, postojala je iskra i kemija, nismo se ni svađali, a ni prepirali, ali nešto nije išlo kako treba. Jer kako objasniti da me je Hana optužila za nevjeru, koje ustvari nije ni bilo. Netko traži nešto, a onda te otpiše. I ja se sada oporavljam od toga svega. I ne mogu sebi priznati nešto čega nije ni bilo.

Sagledao sam cjelokupnu situaciju i ne osjećam se krivim i nemam što učiti na greškama i nemam što misliti ni pozitivno, a ni negativno. Jedino što mi je ostao strah od seksa i slučajnog seksualnog neuspjeha. Bojim se da neću prepoznati Ichikine feromone, bojim se da će mi zakazati Jakobsonov ili vomerozalni organ, da će doći do izražaja posljedice cajki i gorkog mlijeka, da ću seksualno zakazati. Da će doći do sveopće blokade mojih nagona i

mog libida. Mora da mi nisu funkcionirali receptori u hipofizi, jer i oni su bitni za libido i seksualne odnose. Jer kaže se da hrđavoj čuni, svaka dlaka smeta. Pa tako i meni smetaju cajke, pa sam ja cajkofon. Jer kad meni zasviraju ti istočnjački ritmovi, nešto se u meni dogodi i više nisam funkcionalan. Takav sam, takvog me majka rodila, još me me s gorkim mlijekom dojila, pa je i to ostavilo kod mene trajne posljedice i takav ću valjda i ostati. A u Japanu ne znaju za cajke, pa valjda zato biram Japan, a ne Zimbabve.

Pa se ja pitam: hoću li moći zadovoljiti moju partnericu, hoću li imati erekciju? Hoće li me Ichiko ostaviti, hoću li biti očajan, hoće li to biti moja još jedna katastrofalna veza ili neće? A ja još nisam dospio do korijena mojih problema. I moju problem je taj što se ja ne samozavaravam. Nisam sebičan, ne lažem, nisam ljut, a ni ljubomorani. Ali da je Hana tako tvrdoglava i dosljedna sebi, to nisam znao. Briga nju za moje zdravstvene i financijske probleme, briga nju za mene, briga nju za moje troškove oko putne karte za Japan. Zar mi nije mogla javiti da ne dolazim? I što još mogu reći? Nestalo je romantike, nestalo je leptirića u stomaku i sve je propalo. Još kad se ona počela svađati sa mnom, kad mi je štošta probala predbaciti, meni je bilo dosta, pa mi je, pored svega i pozlilo. Samo ja to nisam htio pokazati, jer sam htio brinuti o mojoj budućnosti. I htio sam se vratiti u Hrvatsku, iako mi se nije išlo, a onda sam se sjetio Ichiko, da joj nisam ispunio želju i doveo Peru. Umjesto Pere sam ponudio sebe i sve je došlo na svoje mjesto, pa smo se utješili jedno s drugim, pa smo postali ljubavnici. Pa smo shvatili da to odgovara i njoj i meni. Jer ja sam rekao Hani:

„Sad bi bilo dosta! Ne mogu podnijeti tvoje riječi i tvoje opravdane i neopravdane optužbe. Nisam ja imela, parazitska biljka, koja crpi i ubija stablo brijesta, nisam ti ja energetski i emocionalni vampir i ne želim ja parazitirati tu kod tebe. Ja sam ti htio pomoći, to sam obećao Ašvanjiju, ali tebi moja pomoć ne treba. Ne želim ja biti tvoj kronični stres, ne želim ja slušati tvoje drame. To je loše za moje zdravlje.“

„Briga mene za tvoje zdravlje. Crkni zlotvore!“

A ja sam shvatio da je došlo vrijeme da prestanem osjećati nezasluženu krivnju za ono što nisam učinio i možda sam to htio reći Hani, ali nešto u mozgu me nije slušalo, pa ništa nisam izgovorio. Iako ja nisam bio ni za pozitivnu, ni za negativnu, ni za konstruktivnu, pa ni za destruktivnu kritiku, iako ja nisam bio ni za zlonamjernu ili dobronamjernu kritiku. Najgore od svega toga je bilo to što je Hani povrijeđen ponos, pa je sklona pasivno – agresivnom obliku ponašanja. A ja mislim da svaka tajna izađe na vidjelo i da svaka svetinja kad – tad biva oskrnavljena. Stoga kažem:

„Mislim da takve riječi nisam zaslužio.“

„Nije problem u meni, već u tebi. Imaš duple standarde. Prevario si me.“

„Ako ti je to nekakav bijeg od stvarnosti, onda reci, jer ja idem od tebe.“

„Nije to nikakav bijeg od stvarnosti i već odi.“

A ja bih htio da mi Hana razjasni što želi, ali ona to ne govori, ona samo želi da ja odem i to je to. Ja više ne želim tu traumu, želim se okružiti ljudima uz koje se osjećam dobro, želim zaustaviti negativne misli i negativnosti i to je to. No, ipak kažem:

„Kod nas se kaže: ispeci, pa reci. Želiš li nešto reći prije nego odem?“

„Ne želim, idi već jednom.“

Ja sam ipak dovoljno tolerantan i ne volim tući žene, a možda bi to pomoglo Hani. Možda bi joj pomogao šamar ili dva. Jer ne može ona napadati moj karakter, ne može me ona ocrnjivati, prezirati i

ponižavati. Meni je toga dosta. Stoga ja nazivam Ašvanjia i pitam ga što je sa Hanom, a on kaže:

„Ona je promijenila seksualnu orijentaciju.“

„Ne razumijem te. Što je ona promijenila?“

„Ona više voli žene. Ne voli muškarce. Znaš li onu sliku koju ti je poslala?“

„Znam.“

„Ona se zaljubila u onu ženu do sebe.“

„Nisam znao da ona ima takve sklonosti. Nisam to mogao prepoznati.“

„Nisam ni ja znao. I ja sam se iznenadio kad sam ih vidio da se ljube, kada sam shvatio da su one homoseksualke. Nakon toga sam pričao i sa svojom ženom.“

„Što si pričao?“

„Ako je to nasljedno, hoće li ona mene ostaviti?“

„I što ti je ona odgovorila?“

„Da me neće ostaviti.“

„Blago tebi, ali vi se jako malo seksate.“

„Nije više tako, seksamo se jednom dnevno.“

„Od kad to?“

„Odnedavno. Ne želim ja tražiti krivnju u sebi. Meni odgovara brak, meni odgovara život s mojom ženom. Ona je umjesto zatvorenog kimona, počela nositi otvoreni i seksi kimono. Znaš da smo sa našim djevojkama doživljavali traume jer su nosile petelaške, Rumunjke ili bakine gaćice, a Japanke su za mene bile osvježenje jer su nosile kimona bez gaćica.“

A ja mogu reći da je nekad Hana pred mene dolazila u svom otvorenom, šarenom seksi kimonu, bez gaćica, u svojoj mini kimono haljini, a sada na kraju je došla u zatvorenom crnom kimonu ili u maxi kimono haljini. Time mi je valjda dala do znanja da mi se crno piše. I sigurno je navukla bakine gaće ili petelaške. Jer je time htjela pokazati s kim imam posla. Zato kažem sebi:

„Ako ti ne želiš seks sa mnom, onda ga ja ne želim ni s tobom. Ako ti ne želiš se meni seksi obući, onda nema ništa od seksa. Ako ti ne želiš obući retro donje rublje, brazilske ili francuske gaćice s porukom, tange, čipkasto, satensko ili svilen rublje, onda se neću ni ja truditi oko tebe. Baš me briga za tvoje petelaške, rumunjske gaće i bakine gaće. Koje gaćice obučeš znat ću s kim imam posla. Ako si seksi, pružit ću ti seks, a ako nisi seksi, onda ništa od seksa. Briga mene za gaće bake Bridget Jones.

Briga mene za gaćice Jelene Rozge.“

Ja se također ne brinem ni za higijenu Haninog intimnog područja. Briga me i za to. Možda me je briga to što se ona sve više i u svakom pogledu pretvara u svoju majku. A ja punice baš ne volim, ne vole one i mene i dobro je što Hana živi sama, inače ne znam što bi s njom. Jer zidovi tih japanskih stanova su tanki, pa kad se netko seksa, sve se čuje. No, Japanci nisu s time opterećeni, oni kad čuju da se netko seksa u njihovoj zgradi, oni mu se priključe, pa sve zveči od ženskog stenjanja, ženskog uzdisanja i ženskog zapomaganja i jaukanja.

A ja ne znam što bi u tome bila uloga starog zmaja, stare aždaje ili Hanine majke? Bi li se ona stvarno pretvorila u zmaja ili u zmiju, ja ne znam. Bi li ona utrčala u našu sobu i bi li ona vikala:

„Prekidaj s tim. To je vulgarno i primitivno.“

„Ali mama, meni se to sviđa.“

„Prekidaj s tim!“

I mi bi morali prekinuti seks, jer je ta stara aždaja imala tri, četiri ili pet kandži i mogla te je ozbiljno ozlijediti. Zato se ja valjda bojim punica, za mene su one noćna mora. A Hana je popila svoje dvije čaše vina ili dvije čašice sakea, obukla je svoje zanosno donje rublje i nekako me je zavela. I ako Hana ne doživi svoj opuštajući seks, ona odmah sve kritizira, kupuje jeftino donje rublje, očekuje nekakve strašne tragedije, gleda sapunice, pa meni ne da da ja gledam sport i sportske kanale ili glasno zahrče.

A ja tada gledam kako moja Hana zavodljivo ističe svoju guzu, kad se od toga umorim tada istražujem kakvo je donje rublje ona kupila. Jer to mene zanima, zanima me njen izbor. Jer kažu da žene izborom svojih gaćica odaju svoju osobnost. Pa mene zanima je li ona odabrala: dječачke gaćice, tange, bikini gaćice, g – string gaćice, bokserice ili bakine gaće. Ili je ona bez gaćica, jer kažu da vagina zna biti zahvalna ako je žena bez gaćica. Jer i vagini treba odmor od gaćica, bar tako kažu stari ljudi. Inače, ja se bavim svojim oružjem, jer što više starim, ono se smanjuje, a to izgleda sve više žvcira moje japanske partnerice i one se pitaju do kada će se to oružje smanjivati. Stoga ja kažem mojim japanskim partnericama:

„Brinite se vi o sebi. Brinite vi o vašem vlaženju, brinite vi o svojim hormonima. Nemojte se vi brinuti o nama muškima.“

Pogotovo Japanke ne moraju brinuti, one su uske i plitke, njima svako funkcionalno oružje odgovara. Bitno je da nisi toksičan i da nemaš mlohavu čunu. Da nisi sadist, da nisi nasilan i seksualni predator, a ja sve to nisam. Stoga biram Ichiko kao svoju životnu partnericu, jer ne želim ženu koja će vikati na mene, koja će bezrazložno plakati, koja će stalno biti ljuta i kojoj ću ja stalno morati lagati. Uostalom, ja ne volim žene koje se svađaju i plaču, one su mi tada ružne. Ja mogu shvatiti da beba plače kada se rodi, ali najčešće ne mogu shvatiti žene koje za svaku sitnicu plaču. Kažu da je to ženska normalna pojava, ali ja ne volim kada žene plaču tijekom ili nakon seksa. Najgore mi je kada moja partnerica zaplače pri vrhuncu seksualnog odnosa, jer ja tada ostajem bez teksta, jer ja ne znam što ću tada. Jer briga mene za njene podivljale hormone, jer briga mene za njen osjećaj srama i krivnje.

Od svega toga je najgore kada se naša partnerica žali da je boli glava, da je zauzeta ili da je umorna, pa ništa onda ni ne pokušavajte. Uz taj problem, ja se pitam zašto žene više plaču od muškaraca? Je li to zbog toga što su žene zločestije i razmaženije, ili je posve drugi razlog? Nekad one znaju zašto plaču, a više puta one ni ne znaju zašto plaču. Pitaš ih:

„Zašto plačeš?“

A one odgovaraju:

„Znaš ti dobro.“

A ti uopće ne znaš ništa i ne želiš išta znati. Baš me briga zašto Hana plače, pa nisam se ja poseksao s djevojkom u crvenoj haljini. Ništa nije bilo između nas dvoje. A ljudi plaču iz raznih razloga. Jer su gladni, jer su umorni, jer je to jedini način komunikacije, jer svađom nisu dobile što su tražile, jer su hormonalnim promjenama, jer je to u strukturi ženskog mozga, jer je takva ženska biologija i fiziologija. Stoga mi nakon svega Hana kaže:

„Zapakirala sam ti kofere, ti si seksist, rasist, mizogin i agresivac. Nema šanse za nas, našoj vezi je došao kraj, nisam te nikad voljela i ne vraćaj se više!“

A ja samo želim shvatiti zašto mi je Hana u moju prtljagu zapakirala knjigu Ruth Smythers: „Seksualne savjete za supružnike“ iz 1894. godine. Pa to su savjeti za mlade žene koje imaju problema s primitivnim instinktima. Briga mene za moral, briga mene hoće li me te žene smatrati perverznim ili neće? Briga mene hoće li se one razgoliti ili neće? Hoće li one ugasiti svjetlo ili neće? Ja imam problem ako me Ichiko neće primiti, kažu da je tu u pitanju ekologija duše. Jer mi ponekad znamo, a više puta ne znamo primiti ljubav i uživati u vezi. Pa je Ichiko u iskušenjima, pa je ona u svojim otrovima, pa ona ne pronalazi rješenja. A ja se bavim najudaljenijim kutcima mojeg uma, svojim negativnim uvjerenjima, u fazi sam identificiranja i definiranja mojih temeljnih problema.

A ja mislim da znam primati i davati ljubav i da znam uživati u ljubavnoj vezi. Da sam ja savladao tu ljubavnu tehniku. Valjda se to stječe i doživljava s iskustvom, valjda moje rane s Majkom Omladinom, s mojom bivšom ženom, s Micom i Hanom nisu tako duboke. Uskladio sam se sa Ichiko i mi smo postali kompatibilni. I nije nam bitno tko je s Venere, a tko je s Marsa. A kad to nije bitno, onda je sve u najboljem redu. I valjda smo uskladili našu podsvijest, jer i to se mora uskladiti. Jer kažu da je podsvijest vladar naše stvarnosti, da mi 95 % naših odluka donosimo ne iz našeg racionalnog uma, nego iz naše podsvijesti. Pa ću i ja na to obratiti pažnju. Pa ću i ja obratiti pažnju na žene koje su u potrazi za seksualnim užitkom i koje žele utažiti svoj seksualni nagon. Pa ću ja s tim ženama ostvariti zdravu seksualnu vezu.

Želim da one sa mnom dožive klimaks i vrišteće sladostrašće. Istina je da neke žene štucnu i kihnu, ali ima nas svakojakih. Najgore je kad žena ne doživi svoje sladostrašće, ali Japanke ga sa mnom doživljavaju. Da li je to zbog njihove anatomije ili zbog nečeg drugog,

mene je baš briga. Dok traje, traje. Ja prvo stimuliram dražicu, pa g – točku, vidim da je moja Japanka uzbuđena, a onda je i meni lakše. S drugim ženama nije tako, odmah vidim da nismo jedno za drugo i odmah žena gubi interes za mene. I ako nikoga ne zanima popraviti stvar, sve se ugasi. Pa muškarci i žene zaključuju: „Mene moj partner ne privlači, ništa mi nije s njim romantično i uzbudljivo, sve je to precijenjeno, suprotni spol me ne privlači, krajnje je vrijeme da promijenim seksualnu orijentaciju.“

A što reći za Peru? On je odustao od odlaska u Japan, on je odustao od borbe s lijepom ženom, a mogao je meni praviti društvo. Mogli smo zajedno na kavu. No, on je unaprijed odustao od Ichiko, on ju je odmah unaprijed otpisao. Jednostavno mu se nije dalo s njom išta raditi. Neće on nikoga trpjeti i podnositi za malo seksa. Nije on strpljiv i pažljiv. On je već duže vrijeme seksualno nefunkcionalan i smatra da je svaka veza unaprijed osuđena na propast. On je već duže vrijeme izvan seksualne funkcije, on ne želi lošu i nezdravu vezu. On ne želi slušati:

„Bio si loš ili bio si fantastičan.“

On ne želi slušati nekakvu iritantnu osobu pokraj sebe. Kupio je sportsku televiziju, pa prati sportske kanale i što će mu u tom svijetu neka žena koja se svađa, koja ga provocira i koja mu ne da mira.

A ja sam izgleda drugačiji, za moj libido je potrebna žena. Ja sam odmah raspoloženi kada doživim sladostrašće, ja se odmah osjećam zdravije, nemam srčane probleme i glavobolje. I što sam još primijetio? Seks mi izoštrava um i mentalno zdravlje. I nemam ja seksualnih smetnji, moja seksualna želja je dobra. Nemam ja nikakvih seksualnih problema s Japankama, jer one su uske i plitke. A Pero možda želi seks, ali ga iz tko zna kojeg razloga ne može prakticirati. On je slučaj za Freuda, jer on se bori s nagonima u sebi, ali to, što zbog katoličke krivice, što zbog katoličkog grijeha, ne može nadvladati. U socijalizmu nismo imali problema s tim, a sada u

liberalnom kapitalizmu ga imamo, jer je odnos pojedinca prema seksu pod vladavinom Crkve. I Crkva ti sugerira kako da se ponašaš, pa se i on ponaša kako Crkva i partija na vlasti kažu. Jer ne možeš se ti seksati ako to nije u svrhu reprodukcije, ne možeš ti u tome uživati.

Stoga i unatoč svemu ja odlazim od Hane i nosim svoju lošu emotivnu prtljagu. Dobro da to nije ostavilo dubok trag na mene, a briga mene što je ona promijenila seksualnu orijentaciju, što više ne voli muške, nego ženske. Jer ja više ne mogu podnijeti njene sumnje, njene optužbe, njeno deranje. Ne želim se s njom svađati i više me ona ne privlači, pa više ne namjeravam ići savjetniku za veze. Briga mene doživljava li ona s tom ženom svoje sladostrašće ili ga glumi da ne povrijedi partnericu. Briga mene da li se ona srami te veze ili se ne srami. Briga mene je li ona zadovoljna ili je nezadovoljna u toj vezi. Ja ne želim ništa s njom, ona me jednostavno ne zanima. I briga me hoće li se to odraziti na njen posao, hoće li je poslodavac trpjeti ili neće. Briga mene za njeno opće i psihološko stanje. Ja jednostavno više ništa ne želim znati o njoj.

Kao što više ništa ne želim znati o Mici. Ne volim kad ona viče:

„Napit ću ti se krvi, ne budeš li me isplatio.“

Pa mi ona tako progona i prijeti da će me zaklati, da je ona vampirica – leptirica, a ja kod kuće zbog toga nisam mogao ni spavati. Jednostavno mi je od života stvorila pakao. A našoj policiji je to zanimljivo i ništa više. Naša policija ništa ne poduzima. A ja sam snimio sve te prijetnje, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer ona je psihopat. Ona ima trajni poremećaj osobnosti, a mene je našla da se iživljava nada mnom. I što će njoj novci, pa ona ne zna s njima raspolagati. I ne znam što rade naši psiholozi i psihijatri? Zašto oni to stanje s Micom već ne riješe? A mene briga je li joj taj poremećaj nastao u djetinjstvu, u bračnoj zajednici ili izvan bračne zajednice.

POGLAVLJE 2

Inače, meni je vrlo zanimljiv život i u Japanu. Japanci žive u zgradama gdje su tanki pregradni zidovi, a japanski kreveti užasno škripe, pa kada vodiš ljubav, moraš pustiti glasnu glazbu da se ne čuje da vodiš ljubav. Inače bi nas susjedi napali ili napustili, inače bi doživjeli moždani udar jer previše seksa za njih znači dodatni stres. A Ichiko puno toga radi da mene zadovolji, ništa joj nije neugodno i mrsko, nije lijena i sve će učiniti za dobar seks. Čak mi je ponudila i seks u troje. No ja ne znam što mi je bilo pa sam to odbio. Baš sam budala. Jer kome se ne bi svidjele dvije stražnjice, dva para grudi i dvije vagine. Jer žene imaju svoje propise i popise, uvijek sumnjaju da ih varaš i uvijek su sumnjičave. Pa kažu:

„Ti me sigurno varaš?“

„Zašto misliš da te varam?“

„Ideš u teretanu, mijenjaš donje rublje, mirišeš na parfem, stalno si na mobitelu i odbio si seks u troje s Akiko.“

„To ja tako zbog tebe, ljubavi moja.“

„Onda dobro.“

Možda ja i nisam iskren, ja se seksam jer moram spriječiti rak prostate ili rak testisa, moram poboljšati svoje psihičko i fizičko zdravlje, a ti karcinomi se događaju ako se čovjek ne seksa. Bar neki ljudi tako kažu. I kažu da postoje prednosti ako se seksaš u odnosu na one koji se ne seksaju. Navodno nas seks čini sretnijima, bolje spavamo, seksamo se umjesto vježbanja i seksom stječemo imunitet na razne poznate i nepoznate bolesti. I još seksom stvaramo zdrave ljubavne veze.

A Japanci su isti kao Ašvanji, seksaju se jednom ili dva put mjesečno i to baš onda kada nemaju ništa pametnije da rade. Pa kada čuju da se netko seksa jedan put ili dva put dnevno, za njih je to krajnje nemoralno, to se kosi s njihovim načelima građanskog života. A ja se pitam zašto je to tako? Da li je to zbog toga što Japanci imaju spolni organ 8 do 10 centimetara, a što njihove partnerice imaju vaginu dubine 5 do 7 centimetara i kada se one razvuku budu oko 10 centimetara? Ili je zbog nečeg drugog. Jednostavno to ne mogu dokučiti, to je za mene viša matematika. A uz takve muževe i Japanke postaju takve, zainteresirane za posao, a nezainteresirane za seks. Njima bi se moglo zabraniti vjerske blagdane, one to ne bi ni primijetile.

Uz to, kod Japanaca postoji vrijeme za seks, a Ichiko i ja se toga ne pridržavamo. Stoga naši susjedi misle da mi glasnije slušamo glazbu. Pa nam ponekad lupaju, a ponekad nas ostave na miru. Kada smo Ichiko i ja raspoloženi za seks, ona odmah trči stavljati cd kazetu. Ja se odmah sjetim da su moje cd kazete ostale kod Hane, ali nemam namjeru ići po njih. Meni je moja glazba najbolja za vođenje ljubavi, ali što mogu kad do nje ne mogu doći. A koja je glazba najbolja za vođenje ljubavi, ja ne znam. Netko kaže da su to balade, netko kaže da je to county, netko kaže da je to blues, a netko kaže da je to jazz. Ukusi su različiti, a kaže se da se o ukusima ne raspravlja. Ali da prava glazba može stvoriti prave emocije, pravo raspoloženje i pravu atmosferu, može. I kažu da se događa da neki ljudi dožive svoje sladostrašće dok slušaju glazbu. Jer glazba zna pogoditi centre za zadovoljstvo u mozgu, glazba zna pogoditi hormon sreće. Pa mi tako Ichiko pušta:

1, Earned it : iz „50 nijansi sive“

2. Selena Gomez: Good for you

3. Rihanna – Kiss it better

4. *The Rolling Stones: Let's spend the night together*

5. *Jeremih: Birthday seks*

6. *The Weekend: Often*

7. *Ariana Grande: Dangerous woman*

8. *Bryson Tiller: Don't*

9. *Trey Songz: Slow motion*

10. *Solomon Burke: Cry to me*

No meni ta glazba niti smrdi, a niti miriše, a odvikao sam se i od klasične glazbe. Jednostavno mojoj duši i umu nisu ni hrana, ni piće, zvuci klasične glazbe. Još mogu poslušati Beethovena i Rahmanjinova, a ostalo me ne privlači. Pa tako nikako da prihvatim riječi Mahatma Gandhija da kultura svakog naroda stanuje u srcima i dušama pripadnika tog naroda. Jer tko zna što stanuje u mom srcu i u mojoj duši nakon te moje izolacije od glazbe i tih mojih problema. Jer nova glazba ne dopire do mojih osjetila, jer ta glazba nije energija koja briše sva moja opterećenja. Osjećam se sretan kada se mogu vratiti u moje mlade dane. Jer ja pamtim samo sretne dane, a ovi današnji dani su nesretni da ne mogu biti nesretniji i želim ih što prije zaboraviti. Ne prihvaćam ja tu nekakvu hadezeovsku iluziju da sam ja i danas sretan. Nisam sretan, siromašan sam i nesretan sam. A i živim s ženama koje me čine još nesretnijim.

I nisam ja nostalgичno patetičan i ne žalim ja za svojom mladošću. Ali da bi slavo Dan Republike ondašnje Jugoslavije, da bih izvjesio njihovu zastavu, ne bih. Nisam toliko nostalgичan, ne želim nikoga provocirati, ne želim vrijeđati moralne osjećaje naših građana, jer bio am branitelj i borio sam se protiv JNA. Jer nikad mi se nije sviđala ondašnja vojska, nikad mi se nisu sviđali načelnici

Generalštaba JNA koji su pokušavali izvršiti državni udar i uvesti vojnu diktaturu. Pa se ja nikad nisam dao tetovirati, pa ne znam kad sam bio u JNA jer si nisam tetovirao podsjetnik na prošlost kao neki drugi. Jer iako je to bio nekadašnji bunt protiv nekih i nekakvih ustaljenih društvenih konvencija, ja sam valjda predosjećao da u budućim vremenima to neće biti popularno. Radije bih tetovirao Jima Morrisona, jer kažu da je tetoviranje katoličkog križa tradicija katolkinja u Srednjoj Bosni.

Ja ne znam zašto često spominjem Bosnu i Jugoslaviju. Nikako da se ja toga riješim, nikako da se ja toga oslobodim. Pa ja nisam jugonostalgija, pa ja sam doživljavao slomove živaca kada su se održavali partijski kongresi ili kada mi je netko govorio o radničkom samoupravljanju. Ja sam to potisnuo u podsvijest i zaboravio. Iz te Jugoslavije se samo sjećam jezivog i krvavog razlaza, sjećam se da su mi u jednom danu od granate iz Baranje poginula tri najbolja prijatelja, sjećam se da smo tada dobivali sto njemačkih maraka plaću i ništa mi se to nije sviđalo. Ja i dalje proživljavam to vrijeme i te traume i ne mogu ga se riješiti. Jer ja i dalje živim u bijedi i siromaštvu, nikako da do mene dođe obećani švicarski standard. Nikako da se oslobodim Jugoslavije i njenih mana, jer te mane su se multiplicirale i umnožile i stalno me opterećuju. Stalno idu za mnom i stalno me prate. A naša političari nikako da koriste zdrav mozak i nikako da prestanu nas silovati u naš zdrav mozak.

Pa tako, neovisno o prethodnom, ja živim s Ichiko, a ona se stalno žali. Ona kaže:

„Bojim se raznih bolesti. Bojim se karcinoma grlića maternice, bojim se karcinoma jajnika, bojim se karcinoma dojke, umrijet ću od nekakvog karcinoma. Hitno moram na operaciju. Stalno su mi na pameti crne, užasne misli. Želim sačuvati život, ali mi to ne ide od ruke.“

Ja je smirujem, pa kažem:

„Nije sve tako crno, ima svijetlih trenutaka u tvom životu. Nisam li i ja ta svjetlost u tvom životu?“

„Jesi ti si svjetlost u mom životu.“

„Što onda hoćeš? Pomiri se s tim.“

Pa tako ona živi sa mnom, pa je ja tješim, ali ona živi i u nekakvoj opsesiji s raznim bolestima.

No, ništa ja ne preispitujem, ne bavim se ja krivnjom ili osudom bilo čega. Ja legnem na leđa, zatvorim oči i ne doživim ništa, jer ja sam naučio na svoju glazbu. No, zato imam ja dodatnu energiju za seks, pa ignoriram tu Ichikinu glazbu. Inače, ta glazba mi je totalna nepoznanica i nije u skladu s mojim vremenom, jer ja volim glazbu iz šezdesetih i sedamdesetih. Dobro je da glazba kod mene ne izaziva čudne reakcije ili seksualni nefunkcionalnost. Jednostavno je ta glazba neutralna, ne opušta me, ne izlučujem okitocin, hormon sreće, nego izlučujem kortizol, hormon stresa. Jer to je posljedica mog bračnog razvoda, mog druženja s Micom i mog druženja s Hanom. Valjda sam zbog toga tjeskoban i ne primam nove glazbene sadržaje.

Valjda zato ne izlučujem dopamin i kemikalije sreće. Jer rane s Hanom su još svježije, a ja tražim utjehu s drugom ženom i želim biti pozitivan, a ne predati se crnilu. Želim novi početak, želim se ja retraumetizirati, i ne želim dolazak Sudca koji će mi suditi ono što sam počinio i ono što nisam počinio. Što sam počinio mišlju, govorom i djelom ili što to nisam počinio. Jer netko nam govori: „Pogriješio si prema sebi čovječe, jer se nisi bavio otkrivanjem sebe. Dok sebe nisi otkrio ili spoznao u potpunosti tko ti je dopustio da otkrivaš drugoga, da mu očitavaš bukvicu, da mu izigravaš profesora života?“

A ja ne otkrivam sebe, nego bježim i od sebe i od drugih. A od čega ja bježim? Zašto se suočim sa samim sobom? Ne znam. Izgleda da ne bih ja mijenjao davno usađeni obrazac ponašanja, a ne želim ja ni sve obojiti u crno kao u onoj pjesmi Rolling Stonesa:

*„Vidim crvena vrata i želim ih obojana u crno,
nema više boja, želim ih pretvoreno u crno,
vidim djevojke kako prolaze obučene u svoju ljetnu odjeću,
moram okrenuti glavu dok moja tama ne prođe.
Želim vidjeti to obojano u crno, obojano u crno.
Crno kao noć, crno kao ugljen,
Želim vidjeti sunce, izbrisano s neba.
Želim vidjeti to obojano, obojano, obojano u crno.
Aha.“*

Moj život je dovoljno dragocjen, da ga ne bih mijenjao. Ja želim vidjeti i upoznati činjenice i onda bih nešto mijenjao. Ne trebaju meni nekakva opravdanja, ne treba mene nitko tješiti. Ja znam da dok sam nekom potreban, onda sam dobar, kad nisam potreban, onda sam loš, nevjeran i brakolomac. A tko je u svemu tome žderačica muškaraca i nimfomanka, ne zna se. Može li se prodrijeti u tuđe osjećaje? Mogu li se otkriti unutarinja krvarenja? Složena je to priča, a i Ichiko je promijenila CD, jer je vidjela da to nije moja omiljena glazba. Primijetila je da moj mozak ne funkcionira na tu glazbu, da sam nekako usporen i reagiram na kriv način. A ona opet ne voli glazbu koja ponižava i zlostavlja žene. Pa mi je to jasno izrekla. Njoj ne odgovaraju pjesme koje kažu:

*„Možeš da me miluješ, možeš da me siluješ,
možeš da me ubiješ, svejedno je.“
„Samo gazi, gazi, gazi me tu pred svima,
jer gdje ima krvi, tu i ljubavi ima.“*

Pa tako ona sluša:

1. *Rod Stewart: Do Ya Thing I'm Sexy*
2. *Exile: Kiss you all Over*
3. *Madonna: Like a Virgin*
4. *Captain & Tennile: Do That To Me One More Time*
5. *Donna Summer: Hot Stuff*
6. *Marvin Gaye: Let's Get On*
7. *Next: Too Close*
8. *Boyz II Men: I'll Make Love To You*
9. *Rod Stewart: Tonight's The Night*
10. *Olivia Newton- John: Physical*

Jer kažu da nas tužne pjesme čine sretnijima. Da nam one vraćaju snagu nakon prekida ljubavnih veza. Stoga mi Ichiko pušta novi CD, sa novim pjesmama:

1. *Kelly Clarkson: Since U Been Gone*
2. *Adele: Hello*
3. *Beyonce: Irreplaceable*
4. *Justin Timberlake: Cry Me a River*
5. *Adele: Someone Like You*
6. *Taylor Swift: I Knew You Were Trouble*

7.Kelly Clarkson: Because of You

8.Selena Gomez: The Heart Wants What it Wants

9.Lady Gaga: A Million Reasons

10. The Weekend: Echoes of Silence

No, to meni ništa ne znači. Ja jednostavno ne reagiram na to. Ništa me to ne dira u srce. To nije glazba za mene. To je mrtvo slovo na papiru. Osjećam da gubim dragocjeno vrijeme na tu glazbu. Možda da odem do Hane i uzmem svoje cd –e? Jer ova glazba koju voli Ichiko možda nije smeće, ali mi se nikako ne sviđa, ne djeluje na mene blagotvorno. Jednostavno ne odgovara mom mentalnom zdravlju. Jednostavno mi tijelo ne otpušta dopamin, ni oksitocin, nisam raspoložen, nego sam neraspoložen. Jer današnja glazba se ne bazira na bluesu, a meni je blues sve. Na nekoga glazba djeluje terapijski, nekome ona potiče pamćenje, nekome ona uravnotežuje emocije ili pridonosi boljem raspoloženju, ali to nije slučaj sa mnom. Meni ta Ichikina glazba ne djeluje terapijski, ne potiče pamćenje, ne uravnotežuje emocije i ne pridonosi boljem raspoloženju. Mora da je to zato što smo mi uzeli ono najgore iz socijalizma i iz kapitalizma, što nas je netko prokleo i što se ne možemo smiriti.

Stoga, ja nisam za osnaživanje mentalnog zdravlja muzikoterapijom. Meni ne odgovara ni tiha, ali ni snažna glazba. Glazba mi nije melem za dušu, ona me ne liječi i ne doprinosi mi boljem životu. Ja ne držim ništa do tri glazbena načela: da svi ljudi posjeduju urođenu muzikalnost, da je to nama ukorijenjeno i da na muzikalnost utječu neurološka oštećenja i traume mozga. Ako su nacisti mučili zatvorenike glazbom u nacističkim logorima, ako su Amerikanci mučili Arape u logorima Guantanamo, onda se i ja mučim slušajući ove Ichikine pjesme. Ako je nacistima i Americancima bio cilj mentalni slom tih zatvorenika, onda ću i ja doživjeti svoj mentalni

sлом. Jer izgleda da sam ja glazbeni nostalgija, glazba iz mog mladolikog razdoblja mi zvuči bolje. Ja se tom glazbom teleportiram u to moje sretno razdoblje, a sva druga moja razdoblja su tužna da ne mogu biti tužnija. Pa se ja mučim kada slušam glazbu iz tih vremena. Sve je to vezano uz moje uspomene. Pa se događa to, da uz jednu glazbu proizvodim dopamin i serotonin, a uz drugu glazbu to ne proizvodim.

Jer prošla vremena su bila bolja, bez negativnih osjećaja, jednostavnija i manje stresna. Jer i ja se volim uljuljkati dobrom glazbom iz prošlih vremena. Volim odbaciti odbojna i neugodna iskustva. Na primjer ja bih htio odbaciti moja poznanstva s Hanom i Ichiko, ali to ne ide tako lako. Jer one su mi stalno na pameti i vuku se za mnom kao sjene. Jer one su torture za moju napaćenu dušu. Jer tada je glazba uvod u moju depresiju, a tada gubim zanimanje za glazbu. Tada moj mozak ne proizvodi dopamin i serotonin. Pa me tako Akiko želi povesti na aerobik, da pokrenem tijelo uz ritam glazbe, ali nisam ja ni za to. Jer pokreti su mi spori i nisam u formi. U biti nikad nisam bio za ples, to nije moj stil života. I iako aerobik pomaže zdravlju pluća i srca, iako aerobik topi masne naslage, iako je on dobar za mentalno zdravlje, on je ipak za žene. Žene se užive u aerobik i uživaju gotovo kao u seksu. A ja uživam u staroj glazbi, u glazbi iz mojih vremena kada sam bio mlad i uspješan.

No, kod nas žive oni koji bi to htjeli izbrisati. Žele izbrisati naša sjećanja, žele izbrisati Jugoslaviju iz naših sjećanja. Kao što su Srbi htjeli izbrisati nas, tako mi sada moramo izbrisati naše djetinjstvo i našu mladost. Pa valjda je i ta Jugoslavija imala nešto dobro u sebi. Pa valjda je postojalo nešto što smo mi voljeli. A ovi današnji političari žele nam obrisati Jugoslaviju iz kolektivnog pamćenja i sjećanja. Nisu ni ostvarili naše snove, nisu nam ostvarili san o maloj Švicarskoj, ali zato bi obrisali naše pamćenje i sjećanje na o nekadašnju Jugoslaviju. Jer Jugoslavija ili zločinačka tvorevina je naš navodni izvor mržnje, valjda zato mi sve oko sebe mrzimo, zato smo šovinsti i rasisti. A svatko tko propagira ideologiju bivšeg režima biti

će neprijatelj suvremene i moderne Republike Hrvatske. I valjda zato ja imam problem sa starom glazbom i valjda zato mi se sviđa stara glazba. I valjda zato bi Ichiko morala imati razumijevanja za mene i moju ljubav prema staroj glazbi.

Jer mene ne brinu stari jugoslavenski simboli, briga mene za zvijezdu petokraku, ja sam u svom filmu. Ja želim živjeti kako sam nekad živio. Ako nečeg nema, ide se u inozemstvo i to se kupuje, pa se s tim šverca. Pa sam ja nostalgičan za tim vremenima. Za vremenima kada sam preko granice prenosio 10 ploča, dvoje farmerica i rum punč, pa sam to prodao i imao sam novaca kao mali kralj. Jedino se pitam, zašto to drugi nisu činili. Jednom sam to govorio pripadniku nove generacije, a njemu ništa nije bilo jasno, pa me je pitao:

„Zašto si to činio?“

Kažem mu:

„Zato.“

Jer ne želim ništa objašnjavati. Jer meni je to jasno kao pasulj, kako bi govorili Srbi, a kome nije jasno, baš me briga za to. Meni je jasna i moja nostalgija za starim vremenima, meni je jasna i moja nostalgija za mojom starom glazbom, a kome nije to jasno, baš me briga za toga. Ne želim ja živjeti u nekoj vrsti ratnog stanja, ne želim ja biti nekakav mrski Jugoslaven ili ratni zločinac. Odavno sam ja obavio inventuru stanja, odavno sam ja raskrstio sa svojom prošlosti i raznim ideologijama. Racionalno procjenjujem, ali što mogu kad volim staru glazbu, kad sam bio sretan? Ne želim to izbrisati iz svog pamćenja, ne želim ja pljunuti na ono što je bilo. Nešto je od toga bilo i dobro. Ali ja ne želim lijepiti zastavu bivše države Jugoslavije na hladnjak, ne želim biti ni jugonostalgičar. Želim biti normalan. Što mogu kad pamtim samo sretne dane i ne volim današnje priče o maloj Švicarskoj, o boljem životu nego u Africi i ostale laži? Istina je, da ja svojom ljubavi prema starom i dobrom vremenu, ne želim

narušavati javni red i mir, pa ja to slušam u miru svoga doma. Jer to je nostalgija za mojom mladošću i mojim djetinjstvom.

Ne mogu ja pobjeći od svoje povijesti i svoje prošlosti. Ne mogu ja pobjeći od svojih uspomena, ne mogu ja ignorirati činjenice, ne mogu ja pobjeći od slovačkog mjesta Partizanske i njihovih tisuću žena. Briga mene za totalitarizam, briga mene za socijalizam, briga mene za Jugoslaviju. Za mene su Partizanske bile raj na zemlji, a sada sam stalno u siromaštvu i paklu. Sada stalno pronalazim protivnike i suparnike. Sada bježim od sebe, od svojih protivnika i suparnika, čak u daleki, ali prijateljski Japan. Jer ja bježim od svoje prošlosti na koju po ovim novim vlastodržcima nemam pravo. Jer razni ljudi mi osporavaju tu moju prošlost. Mnogi mi osporavaju velike prevrate i sudbonosne prijelome. A ja ne znam jesam li bio spreman na sve to? Jesam li ja bio spreman na rušenje socijalizma i Berlinskog zida u nama i u našim glavama? Izgleda da nisam bio spreman. Jer bih ja i dalje švercao, jer bih ja i dalje prodavao traperice, gramofonske ploče i rum punč. Jer bih ja i dalje išao u Partizanske. Jer meni je dosta ovih novih tlačitelja i osloboditelja. Jer meni je dosta ovog vremena bijede i siromaštva. Jer meni je dosta zabrana moje prošlosti. I zašto ja moram slušati glazbu koju ne volim i koja mi nije draga. Zašto ja moram slušati narodni melos, cajke i turbo folk. Zašto ja moram slušati krivotvorenje naše povijesti i ideološko usmjeravanje u nekom drugom pravcu? Navodno je to novi poredak i novi sustav vrijednosti. No ja ga ne prihvaćam, odbijam ga prihvatiti. Briga mene za rušenje Berlinskog zida i za rušenje socijalizma, meni kapitalizam nije ništa lijepo i dobro donio.

Pa se ja ne želim odreći svoje prošlosti i zakoračiti u ovu mračnu budućnost. Istina je da želim zaboraviti ustaše i partizane, želim zaboraviti Drugi Svjetski rat, 1945. godinu, želim zaboraviti Bleiburg, želim zaboraviti crne i crvene, želim zaboraviti nacionalizaciju. Samo, nisam ni ja zarobljenik vremena i svoje prošlosti i ja se toga želim riješiti. Ne želim ja bježati u prošlost na račun naše sadašnjosti i

budućnosti. Ne želim ja nešto idealizirati što se više ne da idealizirati. I rijetko ja kažem:

„Nekad je bilo bolje.“

Jer odmah se pojave oni koji se tome protive i kažu:

„Ti si jugonostalgicar.“

I odmah ja to lijepo iz prošlosti, potiskujem duboko u svoju podsvijest, bojeći se nekoga ili nečega koji nam ne da da mislimo svojom glavom. Koji nam ne da da govorimo da imamo najmanji životni standard u Europi, da postoje razne korupcionaške afere i da nam život i nije tako bajan. I odmah mi pribjegavamo eskapizmu ili bijegu od stvarnosti.

POGLAVLJE 3

U posljednje vrijeme se stalno moramo osvrtni da ti s neba nešto čudno ne skoči za vrat, moramo se baviti podivljanim majmuskim bandama ili hordama. Pitam Ichiko kakvi su to majmuni, od kuda su došli, nije ih donedavno bilo, a ona kaže da se radi o makakijima. Pa kaže da je jedan makaki oponašao gorilu, udarao se u prsa kao što to gorila radi, a kada je to učinila jedna djevojčica, tada je nastao lom i opća panika. Jer taj makaki je to shvatio kao poziv na borbu ili okršaj. A ja se inače bavim mojim nesrećama u životu. Bavim se onim divljim i životinjskim u sebi. Jer svijetom vladaju nesreće, pa ako ih se ne riješimo, onda ostajemo biti nesretni trajno i za cijeli život. Imam osjećaj da su se udružile nekakve mračne sile pa obavljaju svoju torturu nad nama i da nam ne daju normalno funkcionirati. Pa nad nama upravljaju neka čudna bića sumnjivih namjera. To je kao u Hrvatskoj, i tu vladaju neka čudna bića sumnjivih namjera. Tu vlada HDZ, njihov premijer i njegovi korumpirani ministri. Sve je to nekakva crna magija, a oni su čarobnjaci, koji uzurpiraju vlast i naše resurse.

A ja uviđam da me netko progoni. Da me progoni nekakva mračna prirodna sila koja želi nanositi bol, nesreću i strah. I ta me mračna sila iskušava, prvo me moja bivša žena maltretirala, pa me moj prijatelj Zdravko upoznaje s ludom Micom, a onda sam upoznajem djevojku u crvenoj haljini. Pa se otkrivaju moje bolesti s gorkim mlijekom, pa se otkrivaju moje bolesti vezane za cajke. A ja bježim od toga svega, bježim u Japan i sada se nalazim kod Ichiko. No neću ni s njom dugo živjeti. Nisam slobodan, ali pobjegao sam od jednog zla, da bih dospio u drugo zlo. Privremeno sam se od toga oslobodio, ali sam i dalje rastrgan. Jer ne dam se ja zlostavljati i maltretirati. Želim dobro u životu, a ne zlo, jer kažu da zlo ne dolazi od Boga, nego od čovjekova grijeha. A ja se ne osjećam grijешan.

Stoga ja kažem Ichiko:

„Takvih majmuna nema ni u našim zoološkim vrtovima, a ovdje oni slobodno šeću, siju svoj teror i ozljeđuju ljude na ulicama.“

„Tako je, kako je. Najviše napadaju žene i djecu. I mene su napali kad sam išla na posao. Ja ih se bojim.“

„Nisi mi to rekla?“

„I što bi ti poduzeo?“

„Kupio bih bejzbol palicu, pa udri po njima.“

„Odi onda po bejzbol palicu!“

„Ti to ozbiljno?“

„Nego što. Otprati me barem do metroa, ako već nećeš do posla. Obrani me od makakija i onda se vrati kući. Muški makakiji napadaju i napastuju nas žene i djecu. Ja se bojim da će me neki muški makaki napastvovati.“

„Kako misliš da će te makaki napastvovati, pa nije on gorila?“

„Kako drugačije će me napastvovati nego seksualno. Pa makakiji imaju 50 ili 60 kilograma, a spolni organ im je velik kao u nekih naših muškaraca. Oni su na sve spremni.“

„Ne napadaju li oni ljude zbog hrane?“

„Napadaju zbog hrane, ali nikad se s njima ne zna. Nikad se ne zna je li koji od njih seksualno ugrožen.“

Ja se odmah sjetim nečijih naših primitivnih vjerovanja, nečijeg animizma i totemizma, nečijih predaka i nekakvih životinjskih predaka. Jer ja znam da majmun radi što majmun vidi. Kažu da

Indijanci još uvijek vjeruju u svoje životinjske dvojnike. Stoga ne znam u što Japanci vjeruju? Vjeruju li oni u svoje životinjske dvojnike ili u duhovne životinje? Koje su životinje svete za njih? Jesu li to majmuni i koji? Ako su za Indijce svete krave i zmije, ako su za Egipćane svete mačke i bikovi, ako su za Kozake sveti konji, ako su za Tajlandčane sveti slonovi, onda su možda za Japance sveti majmuni makakiji. Jer po budizmu majmun je utjelovio odlike velikog Bude i ne smiješ ga uvrijediti, makar te on grize i grebe, makar on krade od tebe i makar te on plaši i bojiš ga se. Makar on imao reptilski mozak, pa te on ugrožava i ima želju razmnožavanja s tobom. Pa Japanci preko tih makakija žele osvijestiti svoju unutrašnju životinju. Stoga ja pitam Ichiko:

„Nemate li vi nekakve komunalne redare?“

„Imamo, ali zeleni im brane da nešto poduzmu.“

„Pa onda makakiji napadaju ljude, ali kako su makakiji došli ovdje?“

„Njih je netko doveo zbog turista.“

„Ali njih treba hraniti, a i čistiti za njima. Oni obavljaju nuždu gdje stignu. Njihov izmet je posvuda, a smrad je neizdržljiv.“

„Komunalni redari čiste za njima, a turisti ih hrane. Samo u posljednje vrijeme ih se svi boje. Netko je rekao da su oteli dječaćića i ubili ga i da se zbog toga javnost uzбудila. Nisu to čisti poslovi.“

„Ali se zeleni ne daju?“

„Ne daju se.“

„To je gotovo kao kod nas. Kod nas padne mala kišica, rijeke su nam začepljene i zamuljene, a mi ne gradimo nasipe, ne pjeskarimo, ne

produbljujemo korita rijeka, pa nam rijeke znaju podivljati i razliju se u naše domove, nekome i dva – tri puta godišnje.“

„Zašto ne očistite rijeke?“

„Direktor Hrvatskih voda se voli slikati na televiziji i on daje svoja nesuvisla objašnjenja. Uz to nam to ne daju ni zeleni, a Hrvatske vode imaju opravdanje da ništa ne rade. Zbog toga naši ljudi iseljavaju iz tih krajeva. Jer kako ćeš živjeti tamo gdje su poplave nakon svake kiše.“

„Kod nas u blizini nuklearke Fukushima su zavlitali majmuni makakiji. To mjesto sada zovemo Planet majmuna. Tamo vladaju podivljali makakiji, oni provaljuju u stanove i napadaju, grebu i grizu ljude, a ljudi od tamo bježe.“

„Znači za njih nema rješenja.“

„Nema.“

„To je kao s našim medvjedima, vukovima, divljim svinjama, lisicama, čagljevima i jazavcima.“

„To je kao s vašim medvjedima, vukovima, divljim svinjama, lisicama, čagljevima i jazavcima.“

Onda sam ja shvatio da je vrag odnio šalu s tim. U tom civiliziranom svijetu nestaju životinje preko noći, a ovdje u Japanu čovjek ima problema s makakijima. Pa sam ja otišao u grad, kupio bejzbol palicu i odlučio sam da ću sutra ići s Ichiko na posao i u boj ljuti. Jer ja sam ozbiljno shvatio napade tih makakija. Jer i kod nas vukovi, divlje svinje, medvjedi, lisice, čagljevi i jazavci napadaju ljude. I ne može im se ništa, jer oni su zaštićene životinje. I nema tu ništa s Freudovim životinjama u nama, nema tu ništa ni sa Erosom, a ni sa Tanatosom. To je tako i ne može drugačije, a te divlje životinje se

abnormalno množe i ugrožavaju ljude. A mi se možemo žaliti upravi vodovoda ili se možemo braniti. A ja ne volim kada se moje žene žale, zvocaju i kukaju. Ichiko jedan dan nije išla na posao jer se bojala makaki majmuna.

No, ja imam drugačiji pristup, želim popraviti situaciju, to naše nezadovoljstvo i tu našu disfunkcionalnost, pa sam kupio bejzbol palicu i krenut ću u svoj ljuti boj protiv makakija, pa tko preživi, pričat će o tome. Ujedno želim svesti Ichikina prigovaranja na minimum ili na najmanju mjeru. Želim da Ichiko prestane kukati i plašiti se. Ujedno želim stvoriti ovaj svijet kao podnošljivo mjesto za život. Jer Ichiko nikad nije ni hladno, a ni toplo, ne smetaju njoj gužve, ali se ona boji tih makaki majmuna da je ne bi napastvovali. Ne želim ja da joj mozak otpušta hormon stresa, jer to je nešto otrovno, nego ja želim da joj mozak otpušta hormon zadovoljstva. Želim ja odvojiti je od stalnih prigovaranja. Jer, u principu, Ichiko nije nesretna osoba, nema ona navike koje drugim ljudima idu na živce i nije mi do sada isisavala energiju. Nije smatrala da zaslužuje više i bolje.

A da je u posljednje vrijeme nezadovoljna i nesretna, nezadovoljna je i nesretna je. I onda priča nekakve japanske legende da će je silovati i ubiti makakiji. Da će joj onda ritualno izrezati srce, pojesti ga, a onda će je zakopati i mumificirati. Pa ona tako živi u svom mraku, ne uživa u seksu, a ja joj omogućujem pozu 69 ili pozu žlice, a ona u tome uopće ne uživa. Imam osjećaj da ona vodi sa mnom ljubav, jer tada troši najviše kalorija i ne mora ići u teretanu. Jer boji se ići i u teretanu i na fitness. Stoga, ja svakako moram ići s njom na njen posao i moram je čuvati od makakija. Jer ne želim kronično nesretnu ženu pored sebe, ne želim da se ona fokusira na ono loše u životu. Pa sam tako jedno jutro imao sukob s makakijima. Bio je to sukob drugačijih kultura ili nekultura. Bio je to ulični rat do istrebljenja. Jer ja sam odabrao najvećeg makakija za protivnika i rekao sam Ichiko:

„Odi ti u metro, pa na posao, a ja ću se obračunati s najvećim makakijem.“

„Pazi se!“

„Naravno da ću se paziti.“

Kad je Ichiko otišla u metro, ja sam mogao podviti rep, sakriti se i povući se, ali nisam to učinio, jer ja sam stari ratnik i sudionik našeg Domovinskog rata. Pa sam uzeo bejzbol palicu i navalio na najvećeg makakija. Jer moramo se mi obračunati s King Kongom u nama, u drugima i oko nas. Trebamo se pohrvati s njim u blatu i pobijediti čudovište u sebi i oko nas. Trebamo se pohrvati s čudovištima iz mašte ili iz stvarnosti. Trebamo se pohrvati s pričom o napaljenom majmunu i njegovom zgodnom i privlačnom plavušom. Pa je tako Japan za mene, moj Otok lubanja, moje mitsko mjesto, tu se ja borim s prirodom i divljim životinjama bez stega od židovsko - kršćanskog morala. Tu se ja borim za moju japansku ljubav ili Ichiko. Tu ja branim čast ovdašnjih muškaraca.

Netko bi rekao da su to nemile scene i krvava tučnjava, ali što mogu kad je tako i kad Japan ne može kontrolirati svoje životinje. Znam da će me Zeleni optužiti za nasilje i pokušaj ubojstva, ali kad si ja ne mogu pomoći. Uz to, Ichiko mi je dodatno zapalila adrenalin i borbene hormone. Pa sam se ja prvo žestoko posvađao s najvećim makakijem, a onda sam se potukao. Kom obojci, a kom opanci, netko bi rekao. Pa sam ja šakama i palicom udario po glavi, pa sam ja skoro ubio makakija, a Zeleni, koji su to promatrali, su me optužili za pokušaj ubojstva. Znam da sam govorio: „Ne dam ja svoju Ichiko, nećeš ju ti napadati i nasrtati na nju. Možeš napadati koga hoćeš, možeš napadati makaki majmunice, možeš napadati plavuše, ali nećeš napadati moju Ichiko.“

Taj makaki nije ništa odgovarao, ali mi se glasno smijao i kao da je rekao:

„I meni se Ichiko sviđa, baš ću nju napadati i nasrtati na nju.“

„Ali ti si makaki, imaš svoje ženke ili uzmi naše plavuše.“

„Ichiko mi se sviđa, ona mi je atraktivna i seksi.“

Mene je to razljutilo, ja sam htio dovršiti posao, uništiti cajkofobiju i ono životinjsko u sebi. I još mogu reći da moj mentalni sklop nije izokrenut i izopačen, takav sam, takvog me majka rodi. Nisam ja grozan i okrutan, ne želim ja da me ljudi mrze, ali ne mogu si ja puno pomoći kad čujem tu priču moje Ichiko, ja jednostavno poludim i želim riješiti te svoje probleme s cajkofobijom i životinjom u sebi. Stoga ja nikad nisam volio životinje, sajmove životinja i priče o životinjama. Takav sam, takvog me majka rodila i takvog me je odgojila.

Ali takve i slične probleme ima i naš čovjek. Divlje životinje svakodnevno napadaju našu stoku, ali i žene i djecu. Ili mi svakodnevno s autom nalijećemo na vepra, vuka, lisicu, jazavca, zeca ili srnu. I to su te naše bezizlazne i bez rješenja situaciju. Jer te divlje životinje stalno napadaju na naše janjce i naše ovce. Zato je meni teško odabrati moju duhovnu životinju ili svetu životinju. A trebao bih odabrati svoju duhovnu životinju, jer bih tada dobio odgovore na najveća životna pitanja u nama samima. Jer bih tada znao zašto sam ponekad nesretan i nespretn. Jer kad su makakiji počeli bacati kamenje, zašto je baš mene pogodio jedan kamen. Zašto je baš mene taj kamen raskrvario? Zašto je samo mene pogodila ta makakijeva brutalnost? Jer makakiji me nisu uspjeli premlatiti, ali su me pogodili kamenom. Možda je to zato što sam ja glumio Božjeg izaslanika ili odabranika?

A nešto je groteskno i životinjski u svemu tome. Ja se bojim brutalnog premlaćivanje, pa kažem:

„Nisi ti King Kong, Ti eventualno možeš biti King Maki, ne bojim te se ja.“

Možda se bojim Covida, jer sam čuo da se i makakiji mogu lako zaraziti tom boleštinom. Jer mi je krenulo nizbrdo, jer me je netko urekao, pa se svega bojim. Pa sam ga više puta udario po glavi, vratu i leđima, krvi je bilo na sve strane. A ja sam pokušao nadvladati svoje nagone, želim i ja biti gospodar svojih nagona. Ne želim ja biti ispunjen krivicom i grešnošću. Ne želim ja biti primitivac i robovati svojim nagonima. Makaki mi je rekao:

„Sutra će nas doći više, možda nagovorim i našeg King Konga, pa ti sutra doći.“

„Ne bojim vas se. Grebeš poput curice. Ja sam nepriznati branitelj našeg Domovinskog rata. Nisam dobio medalju, ali sam je zaslužio.“

Kad su to vidjeli ostali Japanci i oni su krenuli na ostale makakije. I njima je bilo dosta makakijeovog zlovlašća, pa je sve to izazvalo pravi ulični rat i nekontroliranu tučnjavu. Na jednoj strani makakiji, a na drugoj strani ja i Japanci. Japanci su također imali bejzbol palice, bilijarske štapove i boce s Molotovljevim koktelom. I taj rat i tučnjava su trajali gotovo sat vremena. Netko je zapalio baklje, netko je pravio barikadu, a makakiji su nas gađali kamenjem. Jedan kamen sam i ja dobio u glavu, pa sam bio krvav. Onda se netko dosjetio, pa je otišao po suzavac i eksplozivna sredstva, ali ni to nije makakijima smetalo. Onda su došle policijske snage i stale između sukobljenih strana. Kažem svojim suborcima:

„Sutra će makakiji doći u većem broju.“

„Onda ćemo se mi pripremiti.“

Ja sam nakon toga otišao u obližnju gostionu, gdje sam se htio oprati. Oprao sam se i naručio kavu i gledao kako policija zavodi red.

No nije to bio kraj tome svemu, nego je to bio početak rata. Makakiji se nisu dali otjerati, pa su sutradan došli u još većem broju. Uz njih su bili zeleni, a nama su se priključili i japanski desničari i ljevičari. Meni je bilo bitno da Ichiko stigne na svoj metro i sigurno na posao. Bilo mi je bitno da se ona osjeća sigurnom. Nisam htio biti ni heroj, a ni ratni zločinac. Jer nakon bitke, ja bih mirno otišao u kafić na kavu. Mogao sam organizirati i dernek za pamćenje, ali nisam. Razmišljao sam o raj u paklu na ovom svijetu. I nisam znao odgovoriti je li ovo raj ili je pakao. Jer nekad je sve to užasno, nekad je to košmar i noćna mora, a nekad je to posve u redu. Jednostavno nema logike u svemu tome, jer ne znam jesam li sretan ili sam nesretan. Pitam se jesam li sretan kada ogromnog makakija zveknem bejzbol palicom po glavi ili nisam sretan? Je li to naš totalitarni svijet ili nije? I kad smo otjerali makakije u planine, očekivao sam zahvalnost od moje Ichiko, no ona kaže:

„Ti mene ne razumiješ što ti govorim. Nisam ti rekla da otjerate makakije u planine.“ „Nisi li se ti bojala makakija da će te napastvovati?“

„Jesam, ali nisam htjela da ih otjerate u planine.“

Ja sam odavno shvatio da su žene pale s Venere, a muškarci s Marsa, pa se onda razilazimo u mišljenju. Stoga Ichiko više nisam ništa pitao. Glavno da sam je oslobodio od makakija i njenog straha da će je makakiji napastvovati. I brige mene za naše, ali i japanske ugrožene životinje. Briga mene za sredozemnu medvjedicu, čovječju ribicu, hrčka, glavatu želvu, risa, dabra i običnu čančaru. I mene baš brige što Ichiko misli, mene je briga da ona nosi svoj intimni miris i da meni taj miris odgovara. A briga mene kako ona dolazi do svog intimnog mirisa i da li se ona premazuje vaginalnim iscjetkom. Briga mene koristi li ona vabbing ili ne koristi, koristi li ona svoje feromone da me privuče ili to ne čini?

Meni to nije gadljivo, a izgleda da ni Ichiko to nije gadljivo. Ne stidi i ne srami se ona svojih genitalija. Ne stidi i ne srami se ona svojih seksualnih potreba. Ona sa mnom uživa, ona to ne zanemaruje i ne krije to. Jer se ona boji vaginalne atrofije, boji se ona da joj stijenka vagine neće postati tanka i suha, da neće imati dovoljan protok krvi tamo dolje, pa što će onda. Tada joj ništa neće pomoći, pa kad je čula da dolazi Pero, išla je na estetski tretman vaginalnog pomlađivanja, pa je išla na korekciju stidnih usana i mora da se jako razočarala kad sam joj rekao da Pero nije došao. Pa se jako obradovala kada sam joj se ja ponudio, jer hormoni joj se nisu sredili. Jer nitko ne voli ništa raditi uzalud, a njena vagina zbog nekorištenja je bila suha, estrogen joj se smanjio, bježala joj je mokraća i nije bilo kod nje prirodnog podmazivanja.

POGLAVLJE 4

Izgleda da sam ja za Ichiko postao junak nakon sukoba s makakijima, jer makakiji su za Japanci bili prirodna katastrofa. Od simpatičnih životinjica oni su se pretvorili u krvoločne zvijeri. Njima je smetala ona djevojčica koja se lupala u prsa. A ja sam umislio da ću spasiti svijet ili moju Ichiko, da ću uništiti japanske zaklete neprijatelje ili da ću uništiti strahove protiv tih neprijatelja. I nije, da ja nisam osjećao strah, jesam i ja sam ga osjećao. Jer kada te okruži četa makakija, a ti si sam, tada ti ništa nije svejedno. No, ja sam hrabar ili sam pokazao hrabrost. Sada se moram vratiti u stvarnost, otjerali smo makakije i Ichiko će moći slobodno ići na posao. A ja sam otkrio junaka u sebi, samo ne znam jesam li ja realni, izmišljeni ili motološki junak? Jer i ja se bavim problemom zla i zlobe. Jer i ja se borim sa svojim demonima i sa svojom sotonom. I bavim se time jesam li ja junak ili zlikovac.

Stoga bih ja radije bio nekakav uzor, netko na koga se treba ugledati, netko koga valja oponašati, netko tko je junak ili heroj. Jer nekako sam ja porastao u njenim očima i više me je cijenila. Možda sam do sada bio nepristojno, bijelo smeće, ali od sada sam bio njen junak i heroj. Više Ichiko nije imala strah od napuštanja, nije imala nisko samopouzdanje i ostale psihoze i traume. Od tada Ichiko i ja nemamo ili ne sanjamo snove prevare, a kažu da je to prva faza slaganja u ljubavi. Inače, kaže se ako sanjaš prevaru to je prvi znak za uzbunu. Ali uz to, oko nečije prevare i preljuba, mnogo je sve zamršenije. S tim se moraš suočiti i s tim se moraš nositi, ako si pravi muškarac ili ako nisi pravi muškarac. Ne možeš izazivati nečiju ogorčenost, ljutnju i očaj. Jer od tebe se očekuje vjernost, ravnoteža i povjerenje u vezu. Uz to, od tebe se očekuje želja, uzbuđenje, sladostrašće i razrješenje. I ako ti u bilo čemu zakažeš, bit će to kraj naše veze.

Ali između mene i Ichiko je nastao pravi prvi sukob. Ona bi preuređivala svoj stan, a ja bih trebao u tome sudjelovati. Pa joj ja

kupujem knjigu Kena Honde: „Zen milijunaš“. O tome da ona treba sklopiti mir s novcem. Budući da to Ichiko nije shvatila, kupujem joj knjigu: „Kakeibo“, japansku umjetnost štednje. Da se treba voditi dnevnik praćenja prihoda i rashoda, da se ne može trošiti više nego što se zarađuje. Ichiko kaže:

„Baš me briga za to.“

Ja kažem ne dam novce i neću:

„Nemam ti ja novaca za to.“

„Moraš sudjelovati u zajedničkim investicijama ako želiš živjeti sa mnom.“

„Meni odgovara tvoj stan, za mene su te preinake promašene investicije.“

„Ili uloži svoje novce ili me ostavi.“

A ja ne želim da Ichiko doživi emocionalni slom, ali ne dam ni novce za uludo trošenje. Briga mene što Ichiko ima grozna sjećanja prije mene. Jer meni je dosta njenih trauma, njenog straha i maltretiranja iz djetinjstva i s bivšim suprugom. Jer ona ima svoje osjećaje propasti, pa možda izdvojim nešto malo novaca, ali puno neću jer ona je čudna, da ne može biti čudnija. Inače, kupila je ona čipkasto seksi rublje, kupila je ona crnu čipku i haltere. Međutim, došli su neodgojeni i nepristojni majstori za te njene radove, pa su to dirali i preturali, pa su ostavili nered, pa su je dodatno povrijedili. Jer Ichiko je germafob, ima strah od bacila. Pa Ichiko kupuje sve novo. Ali tamo je imala neugodnosti, dok je isprobavala grudnjake i gaćice iz njene kabine je izašao neki nastrani muškarac - voajer. Od tada je Ichiko zlopamtilo. Pa je zapamtila da sam rekao da nemam novce. Od tada je njoj prekipjelo, od tada je ona ljuta i razočarana žena. I od tada se ona ne seksa sa mnom, nego me siluje. Od nekud dobije

snagu, popne se na mene i navali na mene bez mog pristanka, a ja se ne uspijevam obraniti.

Pa sam ja tako žrtva njenih seksualnih prijestupa i želim da to prestane, pa ću morati ostaviti Ichiko. Jer ne mogu ja živjeti s ludom i zbunjenom ženom, jer se ispostavilo da njoj ustvari ne radi štitnjača, a kada radi onda radi 100 na sat. Pa tako ona ima problema s tjelesnom temperaturom, metabolizmom i radom srca. Pa ona ima problema s razinom selena, cinka i vitamina D. Pa ona ima problema sa spavanjem i sa snovima. Inače snovi su simbolične, uzbudljive, mistične i maglovite pojave. I izgleda da nam snovi više ne idu od ruke, jer ja sanjam Ichiko, a ona mene ne sanja. Barem ona tako kaže, a i ja tako govorim. A naše novootkrivena stanje nam je do nedavno pružalo snažan osjećaj bliskosti, tjelesnu privlačnost i osjećaj da zadovoljavamo svoje seksualne i emocionalne potrebe. I što nam još treba? Ništa. Mi smo bili dva neznanca ili dva znanca izgubljena u svemiru koja su se našla, upoznala, koja tješe jedno drugog i koja žive zajedno. Ponekad je problem što Ichiko zaboravi staviti hladiti pivo, pa mi zna donijeti toplo pivo. A ja najviše mrzim toplo pivo i hladnu, nezainteresiranu ženu. I ne treba meni puno, pa postanem sentimentalni i proplačem u to pivo. Pa pijem da je zaboravim, a veća se tuga stvara. Što mogu kad sam nesretan i kad me žene ne razumiju. Stoga sam išao u seks shop i kupio sam mojoj Ichiko japanske kuglice. Pa joj kažem:

„Japanske kuglice će ti pomoći da lakše doživiš sladostrašće, da ojačaš mišiće dna zdjelice, da lakše kontroliraš mokraću, to će ti poduprijeti mjehur, maternicu i rektum. Stavi te japanske kuglice u vaginu!“

„Ne kažem da to neću staviti, ali nemoj od toga previše očekivati. Meni je važnije kada me ti stimuliraš. Meni je važnije kada mi ti uzbudiš grudi, g – točku, dražicu i bradavice, kada mi ti uzbudiš um i kada mi ti uzbudiš druge erogene zone, bokove i stražnjicu.“

„Kažu da te japanske kuglice stimuliraju g – točku i tvoju dražicu?“

„Ako bude trebalo kupit ću havajsku gljivu, ali mi ništa takvo ne treba.“

A ja se pitam koliko je duboka ili plitka Ichikina vagina, jer ako je plitka kao kod svih Japanki, onda joj te japanske kuglice ne trebaju. A ja sam zbog toga znao Ichiko dijeliti komplimente i govoriti:

„Ženo, ti uopće ne stariš, izgledaš sve mladolikije, bolje i privlačnije. Zamrznula si se u tridesetim godinama i takva si i sada.“

„Zdravo se hranim, pijem dosta vode, koristim naše morske kreme i vježbam.“

„Sada imaš i mene i seks sa mnom.“

„Sada imam i tebe i seks s tobom.“

„To će nam omogućiti mladoliki izgled i bistriji um.“

„Valjda će nam to omogućiti mladoliki izgled i bistriji um.“

I dobro je to što ni jedno nemamo karakteristike energetskog vampira, što ne isisavamo energiju jedno od drugog. Jer i to se događa u muško – ženskim vezama, jer i to je u skladu s dobrim obrascima ponašanja. Jer izgleda da smo se mi zaljubili i odlučili živjeti u paru.

i mi ih kontroliramo koliko možemo, a kada ne možemo, onda se mrzimo i govorimo:

„To nisam bio ja, to je bio netko drugi.“

inače mene baš brige za to. I ne da mi vrag mira, nego želimo dokučiti značenje tih naših snova, želim se usredotočiti na detalje. Ali se u međuvremenu sjetim pjesme Bijelog dugmeta: „Sanjao sam noćas da te nemam“:

*Sanjao sam noćas da te nemam,
da ležim budan na postelji od snijega.
I tiho, tiho, neka druga žena,
moje ime doziva kroz noć. Ružan san.
Vidio sam u snu ljiljan bijeli,
Crne konje i svatove bez pjesme
i tiho bez glasa odlaze nekud neki
dragi ljudi, gdje, a gdje. Ružan san.
Hej noći stani, zora nek' svane,
(neka zora svane).“*

A ja bih mogao se tužiti na moj život u Japanu da me je i Ichiko napustila, ali nije. Između nas je kemija iznad očekivanja, pa je među nama ozbiljno. Pa kad Ichiko ode na posao, ja vježbam, jer moram biti u formi. Jer ispostavilo se da se kod Ichiko dogodio obrat, pa je ona od aseksualne i aromantične osobe postala hiperaktivna i romantična seksualna osoba. Pa od mene zahtijeva da budem namirisani, uglađeni i njegovani. Pa od mene zahtijeva seks barem tri puta na dan: ujutro, prije posla, nakon posla i navečer. I još mi dovodi prijateljicu, onu krajnje lijevu sa Hanine slike, valjda želi seks u troje. A ja to ignoriram, pravim se tradicionalist, ne želim začiniti naš seksualni odnos i ne pokazujem interes. Toj ženi, po imenu Akiko sam jednom šapnuo da je ona na redu, ako mi Ichiko otkáže, a ona se s tim složila i rekla da nema ništa protiv. I to je to moderno u našim odnosima, jer ja nisam za seks u troje, nego u seks u dvoje i sve su mi one Hanine gospođice zanimljive i briga mene što japansko društvo misli o tome.

Dok traje žudnja i požuda između mene i Ichiko, dok traje kemija i intimnost s njom, ja neću ništa mijenjati, ali kada to više ne bude

funkcioniralo, kada se mi zasitimo jedno drugog, kada će me Ichiko odbiti i odbiti seks sa mnom, ja ću se obratiti Akiko i seksat ću se s njom. Nisam ja psihopat i ne želim to postati. A zašto to radim? To radim jer Japanke imaju male stražnjice, uske su i plitke, ne vole i ne plešu uz cajke, a meni to sada odgovara. A i Ichiko kaže da joj je sa mnom dobro, da nisam ja danguba, luzer i glupan. Da se nije prevarila u meni, da sam ja njena srodna duša. I da se ona nije odlučila jesam li ja: senzualni tip, erotski tip, dominantni tip ili kompulzivni seksualni tip. A ja je samo želim više poštivati, jer se bojim naših guzatih i isatih žena koje vole i slušaju cajke i turbofolk. I ne trebaju meni MILF žene, jednostavno mi se ne vodi ljubav s njima.

Pa mi je tako i u snovima. Događaju mi se ružni snovi. A kažu da ružni i neugodni snovi naslućuju kognitivni pad, bolesti i demenciju. Jer ne treba meni Jennifer Coolidge, Stiflerova majka iz filma „Američka pita“. Ne treba meni zgodna i inteligentna starija žena, pa voljela ona ili ne voljela cajke i turbofolk. Stoga ja nekad posjećujem Pornhub, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Jer tamo nekad vidim nešto korisno i nešto upotrijebim s Ichiko. Kažu da je napokon Shakira progovorila o svom razvodu od Piquea i rekla je da je to za nju nalik na ružan san, da je to najteže i najmračnije razdoblje u njenom životu i da je ona sve uložila u tu vezu. Da to nema veze s njenom ovulacijom, njenom napaljenošću i s njenom nevjerom. Jer ona je monogamna, nije ovisnica o seksu, nije nevjerna, a nije ni promiskuitetna.

No nju se tretira da je prvoosumnjičena, da je ona kriva za raspad njihovog braka, da je obična kučka, da je nimfomanka, da je nezasićena, da je svjesno ili nesvjesno izazivala i da je tražila svoje. A ona nije ni znala da se mora seksati s drugim ljudima. Jer mnogi koji joj se nabacuju, nisu privlačni, nego su odvratni. Pa se ona od njih liječi i nada se izlječenju. A za žene se zna da znaju doživljavati tri vrste sladostrašća: val, lavinu ili vulkan. No ja ne znam da li Shakira doživljava valovito sladostrašće ili uzastopne kontrakcije napetosti ili

otpuštanja, da li doživljava lavinu ili napetost u dnu zdjelice ili doživljava vrhunac koji nalikuje na vulkan. Stoga bi mi trebali opravdavati žene jer njima divljaju hormoni i ne daju im mira. Jer žene u principu su velike vjernice, to su one ružne, ili nisu nikakve vjernice.

POGLAVLJE 5

Jedva smo se oslobodili jednog zla, jedne napasti ili makakija, kada su nas snašle druge prirodne ili ne prirodne prilike ili neprilike. Kaže se kud će suza, nego u oko, pa tako i to. Naime, gledao sam japansku televizija, a tamo je igrala japanska vampirica. Ja sam se odmah začudio jer sam mislio da je to izvorno naš balkanski izum, običaj ili tradicija, da je sve počelo s knjigom Johna Polidorija iz 1819. godine pod nazivom „Vampir“ ili knjigom Brama Stockera pod nazivom „Drakula“. Uz to, ja se sjećam i našeg horora „Leptirica“ i to je sve ili nije sve o toj temi. Kad me iznenadilo to da su vampiri i mitovi o vampirima poznati i u Kini, Indiji, Maleziji i Japanu. U Japanu vampire zovu Kyuketsuki. Mislio sam da su te naše paranormalne sile i pojave. A kad tamo u Japanu postoji i zgodna vampirica Hazuki, koja udjeljuje nekome vampirski poljubac i pretvara tog muškarca u svog pokornog slugu ili koristi i pije djevojačku krv kao Elizabeth Battery.

Odmah sam išao na Internet i ušao u kratku povijest vampira i istraživao sam bića koja drugim bićima piju krv ili koji se nakon svoje smrti vraćaju među žive. Prvo iz njihovog groba izleti leptir, ili vampirova duša, pa onda navečer se ta duša pretvori u vampira i pije krv. Kažu da je takva bila i Lilith, prva Adamova žena. Netko kaže da je ona rađala vampire. A kažu da su se narod Neuri znali preobraziti u vukove i ponašati se kao vampiri. Pa je tako vampirizam stariji od Biblije, za njega su znali još u drevnom Egiptu, Grčkoj i u predkršćanskoj Europi. A neki kažu da je pijenje Isusove krvi pri obredu vječnog života isto što i vampirizam. I gdje bih ja došao kada ne bih spomenuo Karla Marxa koji je usporedio tajkune i kapitaliste s krvožednim vampirima. Jer i naši privatizacijski tajkuni su više nego krvožedni vampiri.

Stoga kažem Ichiko da sam gledao film o japanskim vampirima, a ona kaže:

„Kod nas postoji nadnaravno biće Nukekubi i Pananggalana. Oni su zombi vampiri, a nekad znaju biti i energetski vampiri. Postoji i vampirska princeza Miyu koja na japanskom znači ljepota večeri, koja se može teleportirati i levitirati i koja živi negdje između ljudskog svijeta i demonskog podzemlja.“

„Kod nas vampiri piju krv, to im je osnovna funkcija. Čuo sam da se tim vampirskim temama približio Marilyn Manson i da on ima pjesmu: „If I Was Your Vampire. On govori o kulturi vukodlaka, vampira, morlaka i ostalih bića iz podzemnog svijeta.“ „Čula sam ja i za vašu groficu Elizabeth Bathory da je ona ubijala mlade djevojke i kupala se u njihovoj krvi.“

„Dakle i vi znate za te paranormalne pojave?“

„Za nekoga su to stvarne, normalne pojave, nisu paranormalne. Naši vampiri vade umrle iz grobova i piju im krv ili čekaju noć pa napadaju ljude. Kod nas se kaže: ako u dubokoj noći ugledaš lijepu djevojku da luta, bježi od nje glavom bez obzira, ona će ti donijeti nepravilike ili će ti isisati krv.“

„Izgleda da je magija naša osnovna potreba, kao hrana, kao seks?“

„Magija je svugdje prisutna pa i kod nas. Religija nam pokušava pomoći, ali nam ne pomaže. Pa se ljudi okreću jogi, vidovnjacima, alternativnim načinima liječenja, astrologiji i magiji. Stalno mislimo da je netko bacio urok na nas. Korijen svega je ljudski strah.“

„Još su stari Rimljani smatrali da ustajanje na lijevu nogu znači nesreću.“

„A u Srednjem vijeku je naš čovjek izmislio običaj spaljivanja vještica na pogrebnoj lomači. Izmislili smo spaljivanje vještica i ostalih nepoćudnih ljudi.“

„Danas su neki muškarci i neke žene pogođene globalnim zagrijavanjem, klimatskim promjenama i katastrofalnim posljedicama toga svega.“

A ja volim kad se moja Ichiko ponaša kao seksi vampirica. Tada mi ona uzbuđuje sve moje erogene zone: bradavice, uši, usne, mošnje, vrat i stopala. Tada me ona dovodi do ludila ili do seksualne ekstaze. A žene vole biti seksi vampirice, pogotovo za Noć vještica, navodno to i njih neizmjereno uzbuđuje. Pa je tako jedna žena mene grizla za vrat, kažem joj:

„Jesi li ti luda? Ostat će mi tragovi.“

„Neka ostanu! Kad si takav, ja bih se samo malo igrala. To sam vidjela u Vampirskim dnevnicima.“

„Onda ću i ja tebe grebati i gristi. Neka i tebi ostanu ljubavni tragovi.“

Odmah je ta žena odustala da me grize za vrat. Ona nije čula za glasine da se kod nas pojavio vampir koji siluje i ubija žene. Da je jedna žena nestala i odmah su počele priče i glasine. Jer neke žene sanjaju seksi čudovišta, dive se njihovoj životinjskoj snazi, jer one im ne mogu odoljeti. One ne mogu odoljeti mišićavim i opakim muškarcima. Pa se tako neke žene pale na Drakulu, neke na Frankensteina, pa neke na Edward Cullena, pa neke na Jakoba Blacka, pa neke na Davida Boreanaza.

Ali svi se bojimo energetske vampira i izbjegavamo ih. Jer nije dobro poznavati ih, družiti se s njima ili biti s njima prijatelji. Jer s njima se osjećaš umorno, iscrpljeno, bezvoljno, jer oni se hrane tvojom pozitivnom energijom, jer s njima se osjećaš loše. Jer od njih treba bježati glavom bez obzira, jer se njih valja riješiti. Pa sam ja tako pobjegao u Japan, da se riješim svojih energetske vampira. I ovdje sam s Akiko, vamp ženom koja me dovodi do seksualnog

ludila. Koja zna uzbuditi moje erogene zone. A kada se nje zasitim, zatvorim oči i zamišljam da sam sa drugim seksipilnim vampiricama: Selmom Hayek, Monikom Belluchi, Michel Phiper, Kristanna Loken, Kate Bekinsale, Jeri Ryan ili Sadie Frost. Takav mi je život ovdje u Japanu i ne želim se toga riješiti. Ili kažem: dok traje, traje.

POGLAVLJE 6

Nas u Japanu su snašle elementarne nepogode, visoki valovi i prirodne katastrofe. Snašla nas je tropska oluja, čudovišni uragan ili supertajfun Nanmadol. Puhali su vjetrovi jači od 150 kilometara na sat, grmjelo je i sijevalo, došlo je do poplava i klizišta i ne zna se koliko je ljudi stradalo jer jedni mediji su govorili o četiri žrtve, a drugi o sedam žrtava. A sve je to zbog promjene klime, pa tajfuni postaju snažniji i razorniji, pa se ruše autobusne postaje i izbijaju se prozori, pa se otkazuje željeznički i zračni prijevoz. Izdaju se posebna upozorenja na tajfun i obavljaju se pripreme za dolazak tajfuna. No, naši meteorolozi kažu da nas ništa ne može iznenaditi, da smo mi u socijalizmu imali takve obuke i da smo mi imuni na sve to. Nama nitko i ništa ne mogu. Mi se možemo zaštititi od velikih prirodnih katastrofa. Samo to se nitko ne usudi reći onima oko Karlovca, oni plivaju prsno, leđno ili kraul nakon svake malo jače kiše, a nas u Slavoniji sastave suše. I nitko kod nas ne brine za ekstremne vremenske nepogode.

Izgleda da je tako i u Japanu. Nikog tamo ne brinu visoke temperature, potresi i toplinski valovi. Nikoga tamo ne brinu tropske oluje i tajfuni, dok im oni ne stignu pred vrata. Onda se šalju razna upozorenja da se ne izlazi van, sve se zatvara i prestaje se s radom. Kod nas su se nekad uoči oluje znala uključiti crkvena zvona, sada toga više nema. Valjda ti crkveni ljudi misle: neka se snađe tko zna kako. Japanske vlasti su dale naputak turistima da ne dolaze. Ali što reći za mene, nego da nisam turist i ja sam već došao, dobio nogu kod Hane, smjestio se kod Ichiko i sada tu živim. A Japanci se boje da ne nastupe potresi i tsunamiji. I od jedne sređene zemlje, Japan je postao jedna nesređena zemlja, nastao je kaos. I ne zna se koje je kategorije taj tajfun. To je gotovo kao naš potres u Zagrebu, nakon njega su građevinari postavili skele i sada te skele stoje neiskorištene.

Prije toga tajfuna sam gledao japansku televiziju i na njoj sam vidio najezdu krokodila, na jednoj hrpi bilo ih na tisuću ili nekoliko tisuća. Pitam Ichiko što je to, a ona mi odgovara: „Nema toliko krokodila kod nas. Ne trebaš paničariti. To je negdje drugdje.“

„Ne razumijem što kažu, govore na japanskom.“

„Onda se nemoj brinuti, jer to su vijesti iz svijeta.“

Onda doznajem da se to sa krokodilima radi o Brazilu. No, ja sam dovoljno ustrašen, jer čujem udare munja i gromova. Čujem da piri i puše vjetar i tuče po prozorima. Pitam Ichiko o čemu se radi, a ona mi govori o uraganu ili tajfunu Nanmadol.

I nisam ja najgori od svih, ima Japanaca koji se boje kineske invazije, pa jedan Japanac kaže:

„Počela je kineska invazija. Treba im odlučnije pokazati tko smo mi, treba nekoliko projektila ispaliti u pravcu Kine.“

Drugi ga Japanac ga umiruje i kaže:

„Rasporedili smo mi 1.000 krstarećih projektila prema Kini, ali nije problem Kina, problem su vremenske nepogode. Na njih se mi moramo usredotočiti.“

A kad zapušu vjetrovi Japanke počnu vrištati i ne može ih se zaustaviti. Ja sam odjeven, ustvari spavam odjeven, pa ako se zgrade počnu urušavati, ako mostovi i ceste počnu pucati, ako nekuda treba nekud krenuti, ja sam spreman. Ichiko kaže:

„Nisam neka vjernica, ali držim se taoističkih načela, što će biti ako se razbiju pogrebne urne mojih predaka? To je smisao našeg postojanja očuvanje naših grobova i ognjišta.“

„Što je u urnama?“

„Pepeo mojih predaka.“

„Skupit ćeš taj pepeo i staviti ga u drugu urnu.“

„Pepeo mojih predaka će se pomiješati s pepelom drugih ljudi, to će biti opća kalvarija i katastrofa.“

„Brini ti za sebe, a mrtve ostavi tamo gdje im je mjesto. U vijestima čujem da će biti višemetarski valovi i tsunamiji.“

„Na vijestima kažu da se može aktivirati i vulkan Sakurajima i vulkan na planini Fuji? Dano je upozorenje na evakuaciju i erupciju. Moguće da se aktiviraju i potresi.“

A ja se pitam ima li još koja katastrofa koja nas može snaći? Hoćeli nas neštood toga zaobići? Pored tajfuna, tsunamija, vulkana i potresa, ima li što još drugo što nas može snaći? I hoće li potres biti onaj slabi ili onaj jaki?

Zato valjda vlada panika u Japanu. Svi su ustrašeni i ludi ili poluludi. Jer sjećaju se razornih potresa i tsunamija iz 2.011. godine kada je poginulo oko 20.000 ljudi i kada se aktivirala nuklearna katastrofa u Fukushima. A Ichiko je to sve normalno proživljavala, dok nije upala u srce tajfuna. Naime, upala je u srce oluje i samo je rekla:

„Upomoć! Hvata me panika.“

Od tada sam joj ja pomoć u nevolji. Od tada ona ne izlazi van. Osjeća izvanredan strah i pretpostavlja opasnost po život. Ja sam joj preporučio psihijatra, ali ona se ne usudi izaći van. Jer joj srce počne intenzivno lupati, ima visok očni i krvni tlak, počne se gušiti, ne može progutati hranu, osjeća bol u prsima, mučninu, glavobolje, trnce, valunge, znojenje i zujanje u ušima. Najgore je to što misli da

će joj se nešto dogoditi, što se ne kontrolira, što misli da će se ugušiti, da će doživjeti srčani ili moždani udar. Najgori napadaji su joj dolazili u snu i tada joj je srce znalo luđački kucati i tada se znala gušiti. Uz sve to, postala je i hipohondar. Stoga joj kažem:

„Moraš ići k psihijatru. On će ti dati lijekove za smirenje. Ako ti tko može pomoći, ako ti tko može otjerati te brige, onda je to psihijatar.“

„Mogu li ići sutra? Sada se osjećam loše.“

„Idemo sutra.“

A sutra je bilo prekosutra. Jer joj je trebalo vremena da se oporavi. Pa smo tako krenuli k psihijatru. Njemu smo sve ispričali, pa nam je on prepisao antipsihotike. Od toga se Ichiko smirila, bježala je i dalje od sebe, ali je sutradan nekako otišla na posao. Tih dana Ichiko je na nekakvom rubu, a onda se oporavila ili se nije oporavila sama od sebe. Psihijatri su utvrdili da ima dijagnozu paničnog poremećaja, da ima psihički slom, dali joj lijekove i više nisu brinuli o njoj. A ona je imala nekakve ispade i verbalnu agresiju prema drugima. Jednom su nazvali i pitali da li se samoozlijeđuje, ja sam rekao da ne, a oni su rekli da je imala kemijski disbalans u mozgu, da se oporavila, da je sada dobro i to je sve.

A ona je, uz sve te posljedice tajfuna, postala i meteoropat. Naime, kad se vrijeme promijeni, kada je vrijeme nepovoljno, ona ima glavobolje, lošije raspoloženje, dekoncentrirana je, smanji aktivnosti i ne spava kako treba. Pa mene muči do krajnjih granica. Stoga ja slušam meteorološku prognozu, da bih predvidio njeno ponašanje.

No ona me svaki puta nečim iznenadi i zapjeva:

*„Danas sam luda, ne znam što hoću.
Danas sam luda, želim samoću.“*

*Sutra ću opet znati sve što treba.
Bit' ću slatka, bit' ću nježna.
Sutra ću opet voljeti sve ljude.
Dat' ću opet sve za druge.
Ne govori ništa više. Ne pričaj mi sve te priče.
Ne znam što bih. Ne znam gdje sam. Opasna sam.
Danas sam luda, ne znam što hoću.“*

A za mene je to neizdrživo. Nemam snage se ja s time baviti. Ne mogu se ja baviti mentalnim i duševnim bolesnikom i tražim povod kako bih pobjegao od nje. To mi je valjda ostalo od moje bivše žene. Meni je laknulo kada mi je ona rekla da me napušta. Jer jednostavno nije išlo. Jednostavno nešto ne ide kako treba. Jedan dan mi je ispekla susjedovu mačku. Pitam je:

„Što je to?“

Ona kaže:

„Pohana susjedova mačka.“

„Misliš da ću ja to jesti?“

„Naravno da hoćeš.“

„E pa neću.“

Valjda je time Ichiko prevršila svaku mjeru. Da je prevršila na neki drugi, seksualni način, to bih joj oprostio, ali s tom mačkom to se ne oprašta. Pa nisam ja Kinez ili Talijan. Nisam ja ni zato da završim u hrvatskom, ali ni japanskom zatvoru. Jer ne volim ja ni pakao, ali ni raj. Ne želim ja da mi netko ovdje kod Ichiko podmetne drogu, pa da završim u zatvoru. Pa odlazim brzo, to jest brže nego što me noge nose. Jer ne želim osjetiti smrad tjelesnih izlučevina ostalih

zatvorenika koji pored tebe leže kao zombiji. I kad izađeš iz tog zatvora, netko kaže:

„Sve se u životu događa za naše dobro.“

Mislim: koje crno dobro, nema tu ničega dobrog. Zato bježim glavom bez obzira. Jer ne podnosim namještaljke, jer u mom životu je sve namješteno. A ja želim postići ravnotežu u svom životu, želim uspostaviti ravnotežu sa svojim serotoninom, svojim hormonom sreće. Želim ipak normalan život, želim biti raspoložen.

POGLAVLJE 7

Ichiko je otišla u psihijatrijsku ustanovu i vratila se promijenjena. Nisu je oni pozitivno promijenili, jer bila je ona mentalno bolesna i bila je moj veliki izvor stresa. Jer počela se ona baviti mojim financijama i kada je doznala da ja raspoložem s nekakvim novcima, nisam je se mogao riješiti. A ja sam se bojao da ona ne postane mentalno čudovište. Nije uspijevala doživjeti sladostrašće, jer joj je seks postala mehanička radnja. Nisam vjerovao u njeno izlječenje, jer mi se činilo da je ona izgubila razum i znala bi ona nekud otići, ali se nije znala vratiti. Pa su me razni ljudi nazivali i ja sam odlazio po nju. Ona nije bila svjesna ni sebe, a ni situacije u kojoj se nalazila. Jer bila je dementna i šizofrena, jer joj je natekao frontalni korteks, a nisu joj ni radili ostali dijelovi mozga. I sve više sam otkrivao da joj se aktivira muški mozak, u odnosu na onaj ženski. Jer odjednom bi ona u nešto investirala, odjednom bi ona nešto rekonstruirala, odjednom bi ona trošila moje novce, odjednom bi se ona zaduživala, jer ona novaca nema. Ona je doživjela životni sunovrat, sve joj je krenulo nizbrdo, pa je doživjela pomračenje uma.

To je njen izlaz iz depresije, srčanih problema i pada imuniteta. I mnoge to žene rade, a ja izgleda poznajem samo takve. Jer takva je moja bivša supruga, jer takva je bila i Mica, jer takva je sada i Ichiko. A meni se odmah povisuje krvni tlak, šećer i kolesterol. No, Ichiko je baš brige za mene, njoj su najvažniji novci. A financijska sredstva nagrizaju naš život udvoje. Jer financijska je kriza, a u krizi se svatko snalazi kako zna i umije. A Ichiko nikako da poslušati svoje hormone, a oni rade sto na sat.

Ona nikako da poslušati rad svog estrogena i progesterona, a i ja imam problema sa lučenjem testosterona. No, Ichiko ima poremećaj rasta brade, a mene to smeta. Jer samo talibani drže do svoje brade, a ja ih se još bojim. Pa kažem Ichiko da mora postići hormonalnu ravnotežu. Ne samo što treba stalno vježbati, ne samo što treba koristiti jogu i meditirati, njoj je sve išlo na živce i sve ju je nerviralo.

Imala je ona i promjene raspoloženja, smanjila joj se i seksualna želja, pa sam ja zaključio da joj se aktivirala menopauza i hormonalne promjene i sve ono što ide uz to. Pa se ona svađala, pa se ona inatila i nasilno ponašala. A ja nisam imao rješenje za te probleme. Uz to, bilo me je briga za atrofiju njenog spolnog organa i spolovila. Jer ako joj nije mogla pomoći japanska medicina, kako ću joj ja pomoći? Ali da sam joj htio pomoći, to jesam. Ja sam čuo ili saznao za naklonost Japanaca prema prirodi, pa sam joj kupio bonsai stablo i ikebanu i naučio sam nekoliko haiku pjesama. Učio sam i njihov bonton, ali knjiga je bila na japanskom, pa nisam puno toga shvatio. Ichiko se to nije svidjelo, pa je stalno ulazile u konflikte sa mnom i nije uspijevala kontrolirati ljutnju. Meni je bilo sve nelagodnije i neugodnije. Jer ne podnosim ženske suze, povišene tonove i obostrano nerazumijevanje.

Najviše mi je smetalo to što joj je nestao libido. Ustvari nakon tajfuna, ona meni nije bila privlačna. S Ichiko sam ja ušao u sušno razdoblje, jer je ona sve više ulazila u menopauzu i klimakterij. Jajnici su joj prestali proizvoditi estrogen, suha joj je bila rodnica i nije se mogla uzбудiti sa mnom. Kažem joj: „Odi u ljekarnu i kupi lubrikant!“

Ona ode u ljekarnu, ništa ne kupi i kaže:

„Zaboravila sam.“

I nema ništa od našeg seksa. A ja sve više uviđam da ona nije moja srodna duša. Uz to ona mi govori:

„Moramo se ponašati primjereno našim godinama.“

Jer ne podnosim ničije ugrožavanje, jer ne podnosim ljutnju, jer ne podnosim lošu komunikaciju. A u rijetkim trenucima seksa, ne podnosim glumljenje sladostrašća, a sve je to činila Ichiko. Jer to

vrijeđa moje osjećaje i moju muškost. Stoga ja želim nešto promijeniti, pa pitam:

„Što je to tajfun, to kod nas nema?“

„Tajfun je tropski ciklon koji se javlja na sjeverozapadnom Pacifiku, a mi ovdje baš živimo na tom prostoru. Tajfun na kineskom znači „Veliki vjetar“, ali nije u pitanju samo veliki vjetar, nego tajfun donosi tropske kiše, poplave, prekide struje, poremećaje u prometu i paraliziran kopneni i zračni saobraćaj.“

„Bude li i žrtava od tajfuna?“

„Naravno da bude. Uvijek ih ima. Uvijek ima onih koji se ne pridržavaju meteoroloških uputa, a visoki valovi, odroni i poplave imaju svoj danak.“

„Ja znam za Operaciju Tajfun, njemački napad na Moskvu 1941. godine.“

„Nemoj se s tim šaliti jer tajfun zna biti opasno. Moraš spustiti rolete, nikuda ne izlaziti i sakriti se. Ja u te dane uopće ne radim i ne idem na posao.“

„Pa neće nas valja i to snaći? Ja se bojim udara munja i gromova.“

„Budi tu u kući i nemoj nikuda izlaziti, ako bude baš opasno, odi u podrum. Mi smo na to naučili.“

„Čuo sam za evakuaciju dva milijuna ljudi? I kod nas će doći visoki valovi, jaki pljuskovi, odroni i poplave.“

„Nas nitko nije zvao na evakuaciju. Mi i dalje radimo, no moramo biti oprezni.“

„Kažu da su neki ljudi poginuli.“

„Nisu se pridržavali preporuke da budu oprezni. Uostalom, ti su smrt izazivali i zaslužili.“

A ja sam čuo da tajfuni djeluju negativno i na žene. Njima se poremete hormoni jajnika, žlijezda hipofiza, estrogen i ubrza im se menopauza i klimakterij. One dožive znojenje, valunge i vruće valove. Kako je svaka žena otok za sebe, svaka reagira na svoj način. I najgore je što tada žene gube libido, seksualnu želju i energiju. Što tada žene postaju sumanute.

I Ichiko se više na te muškarce ne uzbuđuje. Ona je umorna, bezvoljna, razdražljiva, loše jede i loše spava. Uz to, ima poteškoće s koncentracijom i pamćenjem. Ja joj više nisam bitan. Jer ja joj ne pružam zadovoljstvo. Ona me ne tretira kao nekog seksualnog majstora. Ne voli više ona kada joj stimuliram dražicu, ne voli ona kada joj pronađem g – točku, ne voli ona svaki seksualni završetak sa mnom, ne voli ona vodoinstalater pozu, ne voli ona doživjeti sladostrašće sa mnom, ne voli ona kada joj se oslobađa oksitocin i drugi hormoni ljubavi. I briga nju što to najviše vole raditi profesori sa svojim studenticama, direktori sa svojim tajnicama i basnoslovno bogati optuženici sa svojim odvjetnicama i braniteljicama. Briga nju za moralne ili nemoralne policajce. Njoj više nije bitno njeno sladostrašće i oslobađanje njenih hormona i njenog oksitocina. A mene briga o čemu ona mašta i o čemu ona fantazira. I briga nju za stoljetne zabrane, za patrijarhalna vjerovanja, taj seks je njeno pravo i ona ga se odriče ili ne odriče. To je njen osobni odnos sa svemirom, s Bogom i sa mnom. Ne želi više ona pokrivati i skrivati svoje tijelo, nego se ona želi razgoliti. Želi ona biti oslobođena i slobodna.

Jer ne osjeća ona vaginizam, da joj se mišići oko vaginalnog otvora grče, jer ne osjeća ona vaginalnu suhoću, ona se normalno vlaži, ima ona dovoljno estrogena. I nije ona alergična na seks, ništa nju ne

peče i ne svrbi. Ali i ona je gledala japansku televiziju, a tamo su prikazali japansku kadu za kupanje. I zaželjela je ona taj moderni zaokret u njenom životu. Neće se ona brzinski otuširati, nego će se ona dugotrajno namakati u kadi, u stilu Ofuro. Primijenit će ona japansku filozofiju u dizajnu njenog doma po nazivu Hodo – Hodo. I ona sada želi moje novce, novce od mog apartmana na moru, moju očevinu i moju djedovinu. To bi joj bilo učešće u toj njenoj investiciji. Jer ona želi obnoviti svoj stan, želi sve srušiti i sve napraviti iz početka. Kažem joj da ja nisam za to, ali tko mene išta pita. „Ili uložiti novce ili idi od mene“, kaže meni Ichiko.

A ja sam dugo radio u gospodarstvu, pa mi se ne ulažu novci u promašene investicije. Priznajem modernizaciju, priznajem uštede, ali ne i ulaganje u nekakvu Hodo - hodo filozofiju stanovanja. Meni to ne treba, ja sam zadovoljan s onim što imam. Kod nas vladaju financijske krize, nikad nemaš dovoljno novaca, pa se ja ne želim u to upustiti. Za mene su financije opasna i osjetljiva tema. Jer ja više ne mogu zaraditi novce, a lako ih je potrošiti. Ja se počinjem spremati, a Ichiko kaže:

„Ne želiš mi dati novce?“

„Ne želim. Čuvam novce za starost.“

„Onda idi od mene! Živciraš me.“

„Idem još danas.“

Ne nudim joj ja prosperitetan i sretan život, kako je govorio drug Tito Jovanki Budisavljević. Ja mojoj Ichiko nudim štednju, smanjenje grijanja, a ne rasipanje. Ali proučavajući Japance mogu joj predložiti kako da se izvuče iz dugova. Naime, Japanci vole gledati seks uživo, a ona bi mogla pronaći Japanca i s njim se seksati i to snimati. Može zaraditi malo bogatstvo s tom prodajom intime, najmanje 100.000 eura i to će joj biti dovoljno za to preuređenje kuće. Jer Japanci vole

pornografske snimke i voljni su je platiti. Pa ako je Ichiko uzela hipotekarni kredit u banci, može kontaktirati Pornhub i tako ga može otplatiti. Jer više se ne može ništa sa slikama djevojaka, jer više ne funkcionira taj Sanaderov posao s erotskim fotografijama. Jer mi smo konzervativniji nego što je to Jugoslavija bila. Više kod nas ne prolaze erotske fotografije.

Jer ne želim biti nasilan, ne želim nekoga tući, a ne želim da netko viče, da me vrijeđa i da urla na mene. Jer Ichiko je postala ratoborna, jer ona je ljuta kao kuga, za nju su to nerješive nesuglasice, ona hoće moje novce, a ja ih ne dam, pa se valjda zbog toga tako ponaša. Ona bi trebala ići na bračnu terapiju obuzdavanja bijesa, ali kako mi nismo u braku, to ne može. Pa sam ja od pozitivca, postao negativac. Pa sam ja njoj uzročnik stresa i raznih trauma. Pa ona puca po šavovima. Stoga bih joj najradije rekao:

„Ludo pa živi, neće Bog da primi.“

Stoga me Ichiko pita:

„I gdje ideš?“

Ne želim ja išta reći, pa kažem:

„Idem u hotel, do puta kući.“

„Sretan ti put.“

„Hvala.“

A meni je dosta i sumanute i frustrirane žene. Meni je dosta psihički poremećene žene koja će još reći:

„Priuštio si mi lažna sladostrašća i druge neugodnosti, ne želim te više.“

A ja se bojim tih žena i ženskih udruga „Domine“ i „B.a.b.e.“ Jer te su udruge opasne i kažu da je nasilje nad muškarcima statistička pogreška. One samo govore o mizoginiji. A ja znam da kada žena u nešto čvrsto vjeruje, kada su žene čvrsto protiv muškarca da se to onda i ostvari na štetu muškarca.

Pa zato je bježim i od Mice u Japan, a ovdje u Japanu bježim od Ichiko.

Primijetio sam da je Ichiko posjedila tamo dolje, da su joj stidne dlake posjedile. A da li je to zbog tajfuna, zbog stresa, zbog genetike, zbog hormonske neravnoteže ili zbog nedostatka vitamina B – 12, nije me briga, jer i tako odlazim od nje. Kažem joj: „Moraš nahraniti svoje jajnike, moraš se riješiti svojih policističnih jajnika, moraš optimizirati svoje hormone. Moraju ti profunkcionirati štitnjača i nadbubrežna žlijezda. Moraš uzeti lijekove za tvoj estrogen, moraš usporiti svoju menopauzu. Moraš svoj endokrini sustav dovesti u stanje da funkcionira. Moraš doći do ženske energije.“

„Sve ću ja to jednom učiniti.“

„Moraš to učiniti sada.“

„Sada ću to učiniti.“

Ja znam da to ona neće učiniti i da ja idem na put bez povratka. To je za mene totalni kolaps, ali što mogu, ako je tako, onda ništa nije teško. Ja znam da Ichiko pretjeruje, samo neće dugo, jer joj ja svoje novce ne dam. Ja bih uložio novce, kada bih zaradio, ali uložiti novce u nešto što ne donosi zaradu, to ne želim. Zbog toga mi Ichiko nije privlačna, ne uzbuđuje me i ne pali me. Ne volim žene kamenog srca, a njeno srce je postalo kameno. Već sutra će je uhvatiti tuga, panika i očaj. No mene više neće biti u njenoj blizini, jer meni je dosta ženskog pretjerivanja. Jer ona ne poznaje financijske

zakonitosti, jer ona nije izradila poslovni plan i plan likvidnosti. A ja sam tradicionalist što se toga tiče i sklon sam tradicionalnim ulaganjima.. Teško dajem moj novac, jer sam ga teško zaradio. Meni je dosta i japanskog bontona. Dosta mi je i japanske kulture i nekulture, dosta mi je japanskih navika. Dosta mi je japanskog pozdravljanja, japanskog klanjanja, ja bih rađe nekome stisnuo ruku ili bi rađe nekoga potapšao po ramenu. I nikako ne bih srkao hranu, da pokažem da mi je hrana ukusna. I dosta mi je skidanja cipela i nemogućnosti cjenkanja. Ja se bavim svojim testosteronima, muškim zdravljem, poboljšanjem erekcije i zaustavljanjem starenja, a za ostalo me baš briga. I bavim se održavanjem svog mentalnog zdravlja i nikako se ne smijem odati alkoholu i depresiji. Moram si srediti snove i postati vegetarijanac. Ne smijem se uništiti i moram si spasiti um, tijelo i dušu.

Jer Japanci na početku svega izrade poslovni ili investicijski plan. Oni to izrade prije svake investicije, a nju je za to briga. Stoga ja ne želim išta imati s njom. Ti novci su za moju starost i čiča miča, gotova je priča. Ne želim se ja naći u dubiozi i da mi onda Ichiko otkaže gostoprimstvo. Jer kažu da je nadbiskup razriješio župnika kod nas u Sikirevcima, jer je navodno župnik zavodio žene. Pogotovo je on to radio za Međunarodni dan sladostrašća, jer vjerojatno se on bojao da naše žene ne polude ili ne postanu frigidne. A ja se moram bojati fizičkog obračuna s Ishiko, jer ona mora da je ušla u menopauzu, dogodile su joj je velike promjene, pa ne zna bi li piškila ili bi kakila. Jer mora da joj je prestala mjesečnica, mora da je tuku valunzi i noćno znojenje, pa je neraspoločena, pa bi nešto restaurirala, pa joj hormoni luduju, pa nije zainteresirana za seks. A mene te ženske teme ne zanimaju, meni je dosta ženskih tema. Briga mene za žensko zdravlje, za seksualni život Ichiko i za zdravlje Ichikine vagine. Stoga i ja prekidam s njom, stoga i ja nisam zainteresiran za tu vezu.

Tek danas otkrivam razlike u karakteru između ljudi s Istoka i Zapada. Jer tek danas otkrivam drugačiju logiku u funkcioniranju. Jer nestala je Ichikina uljudnost, međusobno poštovanje i skromnost. I

nakon tajfuna, njoj nije stalo do japanske tehnike, Kakeibo, kojom se uvećavaju financije. Ona se ne pita može li si priuštiti to što želi, ona samo želi moje novce. Pa je ona tako kao moja bivša supruga, pa je ona tako kao ona ljuta Mica. Ona kao da ne zna za Kaizen, tajnu i filozofiju dobrog i uspješnog poslovanja. Stoga, da me netko pita:

„Kakve su Japanke?“

Ja ne bih znao odgovoriti. U početku je s njima lijepo, a nakon toga je tužno i razočaravajuće. U početku su mi Japanke simpatične, a onda postanu neprivlačne i antipatične. U početku Japanke uživaju u seksu, onda se zasite, pa onda glume da uživaju. I jednostavno ne razumijem ciljeve tih Japanki, kao da im je proradio čir na želudcu.

Meni je dosta tih nepotrebnih potreba i navika, meni je dosta svega toga beskorisnoga, ja nemam strpljenja za sve to. Ako nema ljubavi i sladostrašća, ako se ono glumi, onda nema ništa od te veze. Mislim da je na pitanje: jesi li doživjela sladostrašće, mnogo poštenije reći:

„Nema između nas dvoje više ljubavi i leptirića, nema više ljubavne strasti, bolje je da prekinemo, oprostimo se i odemo svatko svojim putem.“

Nema se što žena stidjeti i sramoti, nema kome biti neugodno ulaziti u detalje i nema tu povrede partnerovih osjećaja, nema tu laži i glumljenja. Jer ako nema ljubavi, ako je to jedna velika trauma, ako jedno u vezi želi da seks što prije završi, onda je bolje da se ni ne vodi ljubav, onda je najbolje da se partneri razidu i potraže si nove partnere, prostitutke ili gejše.

POGLAVLJE 8

Mora da sam se ja nenadano sjetio pjesme „Japan“ grupe Smak. To mi je valjda jedino dobro što mi je ostalo od Srba. Lažem. Od grupe Smak, volim još: „Daire“ i „Crnu damu“. Dok sam razmišljao o grupi Smak, sjetio sam se i Arthura Goldena i njegove knjige: „Sjećanje jedne gejše“. I on je bio fasciniran Japanom, gejšama, japanskom kulturom i umjetnošću. I odmah bih i ja da mene jedna gejša zavede, otkrije mi ljubavne užitke i smisao života, otkrije mi okigaji, ma što to bilo i ma što to značilo i da mi predloži da živim s njom. Jer kažem da sam čitao Arthura Goldena i njegovi knjigu: „Sjećanje jedne gejše“, u kojoj on gejše prikazuje kao prostitutke i kurtizane. No, ja nisam čitao da ga je itko tužio za klevetu i faktografske pogreške. Nisam ni čitao da s gejšama nema seksa, da one ne pružaju akrobatski seks. Možeš ih gledati kako plešu, možeš ih slušati kako sviraju, ali ne smiješ ih dirati i pozivati na seks. I ja kažem da to nisam znao.

Pa sam se tako i ja zaželio susreta s gejšama ili s geishama kako ih Japanci zovu. Za sebe mogu reći da nisam licemjer, da ne volim to što je seksualnost tajna, prostitucija mi se ne gadi, a gejše su mi privlačne. I zašto bih išao u Japan, ako ne bih posjetio gejše? Ja držim do svoje seksualnosti i gejše mi bude maštu. Ne želim ja živjeti u podvojenoj civilizaciji, ne želim ja biti neiskren prema sebi. Nisam ja konzervativac, nego sam liberal cijelim svojim tijelom. Nemam ja problema s prostitucijom, smatram da je treba legalizirati. Ako su to legalizirale Austrija, Italija, Njemačka i Mađarska, onda bi i mi trebali biti korektni, detabuizirati seksualnost, pregaziti rijeku, a ne biti licemjer, pa bi i mi to trebali legalizirati. Jer umjesto morala, imat ćemo nemoral. Umjesto sklada, imat ćemo ruševine.

Naime, mi ovdje u Hrvatskoj mislimo da su gejše japanske prostitutke, da su to ljubavnice s diplomom, da su to dame koje pružaju seksualne užitke, da one poznaju Kama Sutru i sve one položaje iz Kama Sutre. Da one služe da zavedu i zadovolje

muškarca. Jer i ja sam primitivan Balkanac i ja ih tako zamišljam. Ali to je ta naša zabluda. Uopće nisam shvaćao da su one umjetnice u doslovnom značenju, a ne u nekom prenesenom značenju. Njih poslovni Japanci pozivaju na poslovne ručkove pa one plešu, sviraju i slikaju. A meni je nakon Ichiko trebala žena za relaksaciju, a ne ona koja će mi svirati flautu ili bubanj, koja će mi plesati s lepezom, pjevati i recitirati haiku poeziju i koja će me ponuditi čajem. Da sam u pubertetu, da sam ja u poslovnoj fazi, to bi još i prošlo, ali sada, u ovim godinama, to ne prolazi, nemam ja što razgovarati s inteligentnom ženom, jer ja sam došao na seks i očekujem seks.

Za naše uvjete sam skupo platio te usluge, pa očekujem primjerenu protuuslugu. Tražim seksualno uživanje, slobodan i otvoren seks bez predrasuda. Tražim primjerenu predigru, stenjanje, razne vrste dodira, poljupce i poznavanje preko 50 seksualnih poza. Jer sam umislio da idem stopama predaka i da istražujem obiteljski identitet ili u krajnjoj liniji, vlastiti, osobni identitet. Da ja rekonstruiram ono što mi je od života ostalo. U biti sam umislio da istražujem ključ nekakve moje sudbine. Jer, ako to ne istražim, ako ne istražim svoje korijenje, biti ću osuđen na vječno lutanje, na bježanje od sebe, ali i od drugih. Bit ću osuđen na bježanje od problema i rješenja. Uz to, ja se bojim da će me proglasiti velikim grešnikom, pa će mi netko onemogućiti pogrebnu misu, misu zadužnicu i posljednju pomast. Jer meni je moja majka uskratila dojenje, jer mi ona nije prenijela ono ideološko, ono ispravno što su drugi dobili putem svog zdravog mlijeka i jer ja to nisam raščistio sam sa sobom, ali ni sa drugima. Jer moja majka smatra da je protratila svoj život uz mog oca. Jer moja majka smatra da je protratila uzalud cijeli svoj život. I mora da se ona pita što ja hoću od nje, kad je sve tako kako jest, nepopravljivo.

Kad je došao na vlast HDZ i Franjo Tuđman, kad je on donio to što je donio. Kad nam je on donio tranziciju, pretvorbenu pljačku i otimačinu društvene imovine. Kad nam je on donio opću devastaciju, nezaposlenost, korupciju i nepotizam. No, sada je kasno za žalbe i za sve drugo, jer se srušio taj sustav vrijednosti, srušio ga

je pad Berlinskog zida i sada sam ja tu gdje jesam, nigdje. Ja sam na vjetrometini bespuća povijesne i ljudske zbiljnosti, kako je znao govoriti naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman. I stalno se pitam: zašto nam naše društvo sada brani prostituciju kada je to temelj kapitalizma, kada je to dozvoljeno u gotovo svim kapitalističkim zemljama, kada je sve ili gotovo sve na prodaju. Kada se prodaje ljudsko dostojanstvo i ljuska prava. I sve je više neodlučnih katolika, jer ljudima je dosta kršćanskog i HDZ morala, jer ljudima je dosta nametanja tuđe volje.

Jer je sve to robno – novčana djelatnost. Sve je to stvar ponude i potražnje. I negdje je to, kao kod nas zabranjena djelatnost, naša policija je tu revna, nema što, a negdje je to dozvoljena djelatnost. Mi smo katolička zemlja i mi čuvamo naš moral i kršćanske vrijednosti, na našu sreću ili nesreću, kako se uzme. No, tko sam ja da branim prostituciju. Zato John de Laufenbels brani prostituciju i kaže:

„Seks je prirodan, važan dio života. Neki muškarci jednostavno nemaju žene koje su željne da im budu partneri besplatno. Zato tu postoji i tržnica za to. Usuđujem se reći da mnogi muškarci dobiju neke vještine koje ih, s vremenom, nauče da mogu pronaći žene u svijetu koje bi bile s njima.“

Pa se tako prostitucija odvija u bordelima, javnim kućama, salonima za masažu, na ulicama, u kućama, na brodovima i na jahtama. Postoji i seks turizam, na Tajlandu i u Vijetnamu.

Inače kažu da se jedna baptistička svećenica umjesto svoje službe odlučila na prostituciju i pornografiju. Njoj je svega bilo dosta, pa se odlučila na taj korak. Jer je ona promijenila svoju seksualnu orijentaciju, jer ona više ne pripada tom društvu. Jer ona pokušava ostvariti svoj pubertetski san i postati striptizeta i biseksualka. Jer ljudima je dosta tih nametnutih lažnih i licemjernih vrijednosti, dosta im je političkog katolicizma, dosta joj je vjerskih zabrana.

Dosta im je vjerskih i političkih zabrana, dosta im je militantnog kršćanskog krila našeg društva. Dosta im je lažnih zakletvi i stavljanja ruke na Sveto pismo ili Bibliju. Dosta im je zabrane gledanja zgodnih žena, dosta im je vanbračne čistoće, dosta im je vjerski opravdanih i neopravdanih zabrana seksa izvan braka, dosta im je osuda.

Stoga i inače, ja istražujem i taj moj nedostatak detekcije ženskih feromona i erektilnu funkcionalnost ili disfunkcionalnost. Jer Kedžo mi je otkrio da ne samo što sam pio gorko mlijeko, nego mi je zakrčljao i Jakobsonov ili vomerzalni organ, pa zbog toga imam problema sa detekcijom ženskih feromona, seksom i spolnim odnosima. Stoga ću ja njušiti gejšu i stoga ću s njima pokušati riješiti te moje probleme. A moju moralnost ili nemoralnost ću staviti u drugi plan. Staviti ću u drugi plan i imoralnost, amoralnost, antropologiju i etiku. I briga mene je li moralnost jedina ljudska opcija ili ima i drugih opcija? Briga mene je li moral relativan ili nije? Jer ja želim izbaciti moje probleme iz glave i želim ih se riješiti jednom za svagda. Jer netko je rekao: kako razmišljamo tako i živimo. Pa tako ako toksično razmišljamo, toksično i živimo. A ja ne želim ni toksično razmišljati, a ni toksično živjeti. Nismo mi zarobljenici vlastitih misli. A ja nisam svetac, nego običan čovjek. I ništa ljudsko mi nije strano.

Pa me stoga muči taj problem s gorkim mlijekom i taj zakrčljali Jakobsonov ili vomerzalni organ. To su ti moji demoni kojih se ja bojim, ali od kojih se ja želim izliječiti. To je ta moja banalna svakodnevnica, nema tu neke duboke filozofije. Sve ovo pripada meni i sve je to moje. Sve je to traumatično i razarajuće. Sve je to nekakvo rasulo i kaos. Grijeha ima, ali spasenja nema. Pa ga ja tražim među gejšama. Jer su mi samo one još preostale. Razmišljao sam o spiritistima, ali su mi gejšu draže. Stoga sam se odlučio za hodočašće k njima. Jer inače će ljubav i seks pobjeći od mene. Jer nije to kao otkriti svog neprijatelja ili jeste? Inače, meni to nije neugodno i nemam ja grižnju savjesti. Ja sam živio u socijalizmu, a taj naš novi moral još nije stigao do mene. Jer kakav bi to bio boravak u Japanu

ako ne bih išao k gejšama, seksualnim profesionalkama. Znam da su gejše skupe, pa sam ja pripremio 2.000 dolara. I očekivao sam ja kupku s gejšom, očekivao sam ja njihovo lizanje mog tijela. To bi me nakon svega uzbudilo, a kad bi one puhale po meni, kad bi me one grickale, to bi me izludilo. Pa sam ja stoga za obranu prostitucije i obranu najstarijeg zanata na svijetu.

Jer ja nisam gadljiv, nemam moralnih skrupula, nisam ni konzervativan, ni antifeministički orijentiran, a volim promovirati Hrvatsku u svijetu. Nije za mene prostitucija zločin, nisam ja zločinac nad ženama. No, ipak su to spolni odnosi izvan braka, ipak je to teški grijeh. Nije to u skladu s kršćanskim naukom:

„Jer ako se ne možeš uzdržati, onda se ženi. Jer bolje je ženiti se, negoli izgarati.“

Ja se ne osjećam da sam zao i grijешan. Uz to, vječna su mi inspiracija ženska ljepota i žensko tijelo. Želim još štošta dozvoljenog i nedozvoljenog probati i činiti s njima. Ja sam kao onaj načelnik općine u Murteru, koji govori protiv prostitucije, a redovno svrati u bordel u Austriji. Pa kažem da sam se ja odlučio posjetiti gejše. Jer one nisu kao naše žene, njima se masnoće ne nakupljaju na opasnim zonama: na rukama, bedrima, grudima, bokovima, vratu i na trbuhu.

A ja nisam ni nastran, a ni fetišist, seksualno se tradicionalno ponašam i sve radim unutar društveno dopuštenih normi, iako se i ja uzbuđujem na ženska stopala i donje rublje. Pa kad mi gejše pokažu svoja stopala i donje rublje, sigurno ću se uzbuditi i poludjeti. Ne tražim ja doplatak za pomoć i kućnu njegu iako živim sam. Nisam ja invalid ili jesam. Ja sam još uvijek spreman na ljubavnu vezu i intimu. Ne prisjećam se ja propalih romansi, nego i dalje djelujem. Nisam ja za celibat, seksam se svaki puta kada mogu. Nisam ja za bezgrešno začće, nego sam za bezgrešni seks. Stoga, ne plačem ja, ne tugujem, ne očajavam i nisam ni na koga ljut. Samo dosta mi je tih nesporazuma s našim ženama i sa Japankama. Od

toga se osjećam umorno i tražim smiraj. Briga mene što je Hana promijenila svoje seksualne sklonosti i seksualnu orijentaciju i što je u vezi i što živi s ženom. Briga mene što je Ichiko postala financijski nezajažljiva, neumjerena i nezasitna, pa smo se razišli.

Ja sam odlučio istražiti i upoznati svoj erotski otisak, pa zato idem u posjetu kod gejši. Od toga imam velika očekivanja. Želim doznati jesam li ja energičan seksualni tip, jesam li ja senzualan seksualni tip, jesam li nastran seksualan tip ili sam promjenljiv seksualan tip? Kažem da želim doznati svoj erotski tip, jer to mi je bitno za daljnje funkcioniranje. Uz to, mene zanimaju moji predci, što sam od njih naslijedio. Jesam li ja podrijetlom lovac ili sakupljač? Jesu li to moji korijeni iz paleolitika ili iz nekog drugog doba? Pitam se zašto sam ja cajkofob, zašto zakažem kod žena koje vole cajke, a drugi su na to indiferentni? Pitam se zašto mnogi u mom kraju vole te istočnjačke ritmove, zašto vole tursku kulturu i turske sapunice? Ali prije tih misli još ću jednom zapjevati pjesmu grupe Smak:

*„O, kad će doći dan, da sletim u Japan,
Da vidim sunčev dom i s gejšom činim lom.
Za ovaj dugi put, spremiću dukat žut
i njegov mio sjaj, mijenjam za ovaj raj.“*

Ali ne znam što je sa mnom, da li žalujem za svojom majkom, da li žalujem za Hanom ili za Ichiko? Želim nekog ljubiti i voljeti, ali mi to ne uspijeva. Stoga sam uredno platio 2.000 dolara za taj susret s gejšama. Shvatio sam taj moj boravak u Japanu, kao nekakvo hodočašće. Ne zanimaju mene samuraji, sumo borci, mene zanimaju gejše. Pa je taj moj odlazak k njima, nekakvo moje hodočašće misterijima života. Jer ja shvaćam da je svaki dan vrijedan življenja i da ga treba iskoristiti. Pogotovo ja trebam iskoristiti svaki raspoloživi dan, jer sam bolestan, jer bolujem od cajkomanije ili cajkofobije. Pa se nadam da ću proći kroz sveta vrata, da ću izaći iz svog kaosa. Briga mene za masovne pucnjave, briga mene za terorističke bombaške napade, briga mene za ratove, briga mene za nekakve

katastrofe, briga mene za Božje planove, ja vodim svoju brigu. Ponekad konzultiram nekakvu astrologinju, ali od njih nikakve vajde. Sve mi pogode krivo. Jer meni zvijezde nisu sklone. Naime, astrologinja u Japanu mi je rekla da neću imati problema u ljubavi, a ja sam prekinuo s Ichiko.

I sad sam tu gdje jesam, nigdje. Možda razmišljam o Akiko, ali prvo bih posjetio gejše. One me napaljuju, one mi bude maštu, one me ne odbijaju. Jer sam ja u potrazi svog jedinstvenog seksualnog identiteta i sklon sam seksualnom eksperimentiranju. Stoga ne želim da me astrologinja miri s Ichiko, ne želim da ona istražuje moje svađe i ne želim da ona poboljšava seksualne odnose s Ichiko. Ne želim da me ona vodi na Veneru, planet ljubavi i ljepote. Ne želim ja više monotoniju s Ichiko, želim biti nastran, maziti se i voditi ljubav s gejšom. Ako već nisam bio kompatibilan s Ichiko, želim biti kompatibilan i podudaran s nekom gejšom. Jer Ichiko je postala opasna za mene, tko zna što ona može učiniti u svom ludilu. Ona je seksualno iskusna udovica, a to su najopasnije žene na svijetu. Za nju neki Japanci kažu da je luda baba i uopće ne žele imati posla s njom. Jer ona je mislila da sam ja financijski moćan i da ću joj ispunjavati želje i željice. Ali ja to neću i ne dam svoje novce.

Gejše su počele svirati nekakav bubanj i flautu, pjevati, plesati, glumiti vile i labudove, slikati, izrađivati cvjetne aranžmane i raditi ikebane. Mene su umjesto alkoholnim pićem ponudile čajem. Mene to uopće nije očaralo i nije mi bilo ugodno, nego dosadno. Pitam Japanca do sebe:

„Kada će gejše početi prakticirati svoje seksualne trikove, kada će se one igrati s nama? Kada će one početi prakticirati Kama Sutru?“

„Šutite, nema ništa od toga, nisu gejše prostitutke, to nisu njihove dužnosti. One su profesionalne hostese, one nose crveno, jer je crvena boja erotske privlačnosti. One su umjetnički educirane žene.

One moraju demonstrirati ljepotu, gracioznost i umjetnički talent.“

„A seks?“

„Nema ništa od seksa.“

„Pa danas je Međunarodni dan orgazma. Ja sam se zaželio trljati gejšinu dražicu.“

„Nema ništa od toga. Morat ćeš to negdje drugdje potražiti.“

„Gdje drugdje?“

„Gdje su javna kupatila, erotske masaže i akupunktura.“

„Kako se zovu žene koje će mi pružiti seks?“

„Baishun fu.“

„Dakle tražim baishun fu i dobijem seks?“

„Upravo tako.“

„Nakon određenog vremena pitam:

„Zar će ove gejše samo pjevati, plesati i slikati?“

„Nego što, naše žene to kod kuće ne rade.“

„Vaše žene su tihe, one ne vrište. Vrište li gejše?“

„One su profinjene, one ne vrište, one uživaju u svom blaženstvu.“

Nakon toga sam ja izišao iz tog gejša bara, jer shvatio sam da s gejšama nema seksa. To me je razočaralo i deprimiralo jer uludo sam bacio svoj novac. To mi nije trebalo. Stoga pitam nekog makroa:

„Zar neće biti seksa?“

A on odgovara:

„Neće. Mi imamo poslovicu: „Ne beri cvijet, već ga ostavi da raste u polju.“

„Ne razumijem.“

„Gejše su cvijet koji možeš gledati, mirisati, diviti mu se, ali ništa drugo s njim ne možeš raditi. Nema s njima seksa.“

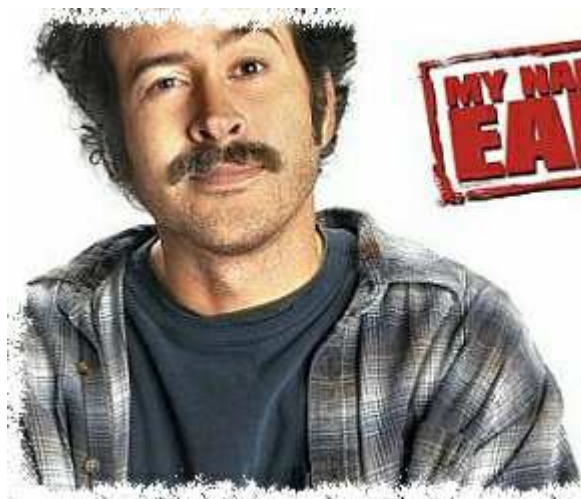
„Svaka čast. I ja sam potrošio 2.000 dolara za ništa.“

Ja sam tada izgubio volju ne samo na žene, nego i za karate, judo, kendo i sumo hrvanje. Jer nisam sreo ženice koje te zavode i mame cvrkutavim glasom i nude ti seks. Ustvari, nisam ni dodirnuo neku gejšu, jer to je strogo zabranjeno

Nisu me se dojmile gejše, nije me se dojmila njihova glazba. Ako već budem išao kod prostitutki, bit će to Ukrajinke. One su jedino uslužne i profesionalne. I kao što sa gospođicom u crvenoj haljini ne moram tražiti oprost, ispovijest i pokajanje, tako ne moram tražiti oprost, ispovijest i pokajanje za tu moju posjetu gejšama. Jer kažu da nema sveca bez prošlosti, ni grešnika bez budućnosti. Uz to, nema ni našeg policajca koji neće namještat stupicu prostitutkama, navodnim pohotnicima i prometnim prekršiteljima. Naši policajci se inače bave samo prometnim prekršajima i našom prostitucijom. Nema tog policajca koji ne trenira svoju strogoću, a naši policajci strogoću treniraju na prometnim prekršiteljima i na prostitutkama. Kriminalci rade što hoće, korumpirani političari također, a policajci

ganjaju prostitutke i prometne prekršitelje. Takva nam je valjda sudbina, da policajci pišu svoje prijave i udjeljuju novčane kazne, samo nama bijednicima i sirotinji. A mi bi htjeli živjeti normalno i bez ograničenja. Ne želimo mi nositi svoju stigmju i sramotu. Ne želimo mi naše šokantne dijagnoze. Jer ja ne znam zašto naši ljudi vole turske sapunice. To je za mene neistraženi fenomen. Jer kod nas ništa nije istraženo. Možda bih to i ja morao istražiti, jer iz Turske potječu cajke i druge naše negativnosti. Inače, meni Turkinje nisu fatalne muze. One stalno nešto intrigiraju i donose zlo. One su zakopčane do grla, valjda zato ne gledam turske serije i sapunice.

U svemu postoje klišeji, pa postoje i u sapnicama, a ja to ne volim. Ne volim ja mračne tajne koje nam donose sapunice, najčešće ne volim ni glavne junakinje. Možda sam volio Robinju Isauru, ali ona je bila stvarno zgodna. Stoga, ne volim ni zle svekrve, ni sve ostale negativke. Ne volim ni glavnog junaka, jer taj želi Robinju Isauru. Ne volim ni kad netko u sapunici gubi pamćenje ili završi u bolnici. A pogotovo ne volim turske sapunice, jer netko mi nameće povijesnu, kulturnu bliskost, da smo mi Hrvati podrijetlom Turci, a meni je sve to daleko da ne može biti dalje. Valjda je dovoljno to što ja ne volim cajke, a da ću prihvatiti misli i tezu turskog povjesničara Osmana Karataya, da smo mi tursko pleme Ogura, neću. Svim silama se trudim dokazati da mi nismo tursko pleme Bijelih Ogura, da mi nemamo ništa s knjigom „Tisuću i jedna noć“ i da mi nemamo ništa s turskim podrijetlom.

POGLAVLJE 9

Ja se još jednom pokušavam pribрати. Išao sam kod gejši, žena u raskošnim kimonima, sa fascinantnim frizurama i upečatljivom šminkom i ništa nisam doživio. To me je dotuklo i prenerazilo. Jer očekivao sam uživanje, jer očekivao sam seks, a nisam ništa od toga doživio, a skupo sam to platio. Možda je to stoga što mi u Hrvatskoj imamo stare zakone vezane za prostituciju, što se o tome ne vodi briga, a policajci nas redovno kažnjavaju. Oni se kao pijan plota drže nekakvog članka 157 Kaznenog zakona da će se kazniti sa šest mjeseci do pet godina zatvora onaj tko radi zarade nekoga namamljuje, potiče ili organizira spolne usluge. Pa mi osjećamo nekakvu kršćansku krivnju, pa bi se mi ispovijedali i od nekog bi tražili oprostjenje. Pitam svećenika:

„Bio sam s prostitutkom, hoćeš li mi to oprostiti?“

„Neću.“

„Mogao si bez toga.“

„Nisam mogao. Žene me neće.“

„Budi kao ja.“

„Imaš ženu na svakom uglu. Ti znaš kada je koja u seksualnoj krizi. Ti si s njima u izravnim kontaktima.“

„Kad mi je takav posao.“

„Onda ne osuđuj, da ne bi bio osuđen.“

I otišao sam od tog svećenika, a nedugo zatim sam čuo da se taj svećenik odrekao svoje Crkvene službe i oženio s dugogodišnjom ljubavnicom.

A mene su tu u Japanu neki Japanci ismijali, da sam neuki seljo – beljo. Pa gejše su tradicionalne zabavljačice i nema s njima seksa. One plešu s šarenim lepezama, one sviraju nekakve japanske instrumente, one pjevaju i glume, one slikaju, one pišu poeziju i donose ti tradicionalni japanski čaj. One su umjetnice i koriste ih poslovni ljudi prilikom poslovnih sastanaka. I to je sve. A ja sam zadao životni zavjet da ću ako dođem u Japan, da ću ih posjetiti. No to je za mene bila kletva ili prokletstvo, jer sam to skupo platio, 2.000 dolara, a ništa nisam doživio i usput sam se razočarao. Da sam išao kod običnih prostitutki, bolje i sadržajnije bih se proveo i platio bih to zadovoljstvo 200 američkih dolara. To je tako danas, sve ovisi o ponudi i potražnji, nekad zna to biti više, a nekad zna to biti manje.

Ali meni se ne ide do prostitutki, ni onih dragovoljnih, a ni onih prisiljenih, jer njima upravlja japanska mafija, još zvana Jakuza. Jer oni pored iznuđivanja, reketarenja, ucjene, prostitucije, trgovine narkoticima znaju kao oblik nekakve kazne, pogreške ili propusta nekome odsjeći prst, dva ili tri. Pa se meni ne da s njima imati ikakvog posla, tako ja čuvam svoje prste. Možda jesam za legalizaciju prostitucije, ali nisam da to provodi mafija. Stoga sam ja umoran, jer sam razočaran i jer me je to sve umorilo. Potrošio sam vrijeme i velike novce, a od oslobađanja endorfina ništa. A sve je to zbog toga što moja Ichiko plače kao kišna godina. Nešto se kod nje poremetilo, pa me više na voli, pa kažem da ona plače kao kišna godina. Od nekada sabrane žene, postala je plačljivica koja se ne može kontrolirati jer ne može kontrolirati svoje hormone. A što reći za ženske hormone nego da oni izazivaju kovitlac i ringišpil u ženskoj psihi.

Ja sam nekad imao baš takvu ženu, pa sam se i nje oslobodio. Stoga, ne mogu podnijeti još jednu takvu ludu i nestabilnu ženu. Koja se nerazumno ponaša, koja plače i plače. Koja cmolji li ga cmolji. Ni ne znam zašto ona plače i cmolji, ali ona plače i cmolji. A za mene je to tragedija nad tragedijama. Za mene je to neodrživo i neizdrživo. I

nikako da postane lakše. Pa ja ni ne razmišljam o ženskom sladostrašću, pa ja ne razmišljam o drhtanju njenih nogu, pa ja ne mislim o njenim užiticima i njenom zadovoljstvu. Pa mi je sve to neugodno, da ne može biti neugodnije. Pa ja ne razmišljam ni o obaveznom, ali ni o neobaveznom seksu. I ne želim se ja mijenjati, ne želim mijenjati svoje navike, nemam ja ni osjećaj krivnje i grižnje savjesti, ne želim ja ništa i nikome opraštati, nego želim pobjeći od te nestabilne i nesretne žene glavom bez obzira

Jer žene se odmah žale na mjesečnicu ili na PMS. Jer to njih pogađa i fizički i psihički i emocionalno. Pa su žene u tom periodu razdražljive, tjeskobne, ljute, neraspoločene i depresivne. A upravo sam i ja takav. I nije mi do seksa. Stoga mislim da je netko, a već znam i tko bacio kletvu, nesreću ili prokletstvo na mene. Na mene su Mica ili Hana bacile kletvu, nesreću ili prokletstvo, jer one su vještice, jer ih ja takvima doživljam. One su tako zle da su prizvale natprirodne sile i crnu magiju, pa su me tako izopćile iz društva kao Ahasvera. Pa ja tako lutam od nemila do nedraga. I ne vjerujem da je Isus Krist umro za, da je za mene razapet na križu i da je od mene otkupio grijeha moje. Jednostavno ja ne mislim da mi je on udijelio svoj blagoslov i oslobodio me mog prokletstva. Jer mene salijeću crne udovice, Mica je udovica, Hana je udovica i Ichiko je udovica. A koja je od njih crna udovica, ja ne znam i ne znam koja me je od njih proklela.

Jer najgore je prokletstvo crne udovice. A Mica, a Hana, a i Ichiko su crne udovice. Sve su se one oprostile od svojih muževa. Sve one imaju crnu sudbinu, njih se ne voli i one su ozloglašene. I često one govore:

„Da bog da ti ...“

Pa se ona zaklinje majčinim mlijekom, pa znaju izreći:

„Bog te ubio! Majka Božja te ubila! Grom te spalio dabogda! Đavo te odnio! Idi dođavola! Crk'o majci dabogda! Ruke ti se osušile! Ne pomakao se! Trag ti se zatro! Otišao, pa se ne vratio! Jezik pregrizao!

Sunce te ne ogrijalo! Osušila ti se ona tvoja smrdljiva stvar!“

Nikako da netko kaže:

„Bog te blagoslovio! Bog ti dao zdravlja! Sretan bio! Sve ti se dobro ostvarilo! Usta ti se pozlatila!“

Jer mi smo Slaveni, ničeg se mi ne pridržavamo, pa nam je sve to ostalo od naše stare vjere i vjere u Dažboga. Pa tamo u Zagori žene još i dandanas leleču i prizivaju pomoć od šumske majke ili staroslavenske boginje Jelene. A to valjda čine da smanje životnu ranjivost ili da ništa ne moraju mijenjati. Prvi puta, još sam tada živio s Hanom, nisam uspio otići do gejši, ali drugi puta sam to uspio i razočarao se. I sada ne znam što ću. Ako će sve to biti tako teško, onda hoću ili neću ni zadavati životne zavjete. Jer postoje životni zavjeti koje si zadajemo, jer bračnih zavjeta se više ne držimo, jer smo se rastali, pa što nam drugo preostaje nego da si zadajemo nove zavjete. Takvi smo, takve nas majka rodila i takvi ćemo umrijeti. A ti zavjeti nisu, barem za mene nisu, svečana obećanja obvezivanja prema Bogu, nego su nešto drugo. To mi je dopušteni užitak, nepodopština i nešto što ja još želim doživjeti, a to je za naše vjernike nemoralno i skradno. To mi je valjda ostalo od serije „Zovem se Earl“ i tamo si glavni junak zadaje zavjete koje mora ispuniti u svom životu. Jer taj Earl je sitni kriminalac, pa nakon automobilske nesreće odluči postati bolja osoba i napravi popis loših stvari i nedjela iz prošlosti i pokušava ih ispraviti. Ja nisam takav, briga me za moju povijest i prošlost i ne pokušavam ništa ispraviti. Možda bih još nešto radio s mojim zakržljanim Jakobsonovim ili vomerozalnim organom, jer želim detektirati

ženske feromone, ali izgleda da je za to kasno. Jer mi je to majčino gorko mlijeko narušilo.

Pa se ja upuštam u budizam i koncept karme. Kako često doživljam zlo, umišljam si da je to zbog karme i da me to karma pogađa. No ja ne znam što ću sa tim, pa sam odlučio promijeniti stvar. Prije toga ću posjetiti Akiko, pa što bude s njom, bit će. Jer od kad sam u prijevremenoj mirovini i od kad sam rasprodao svoju djedovinu, postao sam besposleni pop koji jariće krsti. Ali prati me ta karma s ženama, one osjete da sam ja financijski moćan, pa bi se i one oparile. Ja im to ne dozvoljavam, pa se zamjeram s njima, jer one ne podnose neplatiše. Jer svaka žena ne želi živjeti s time da je ona svoju vaginu dala besplatno ili budzašto. Najgora od svih je ljuta Mica, pa moja bivša supruga, pa sada i Ichiko. Sve bi one nešto htjele od mene, a ja se borim da im to ne dam. Pa im lažem da idem u Zimbabve, a ustvari idem u nama prijateljski Japan. Jer ja se žena bojim, bojim se njihove osvete.

Kažu da su u tome najgore Ruskinje, one masovno prijavljuju svoje muževe i kažu: „Šaljite ga na ukrajinsku frontu! Neka tamo služi po kazni, zato što mi ne plaća alimentaciju. Ako već nisu odgovorni prema svojoj djeci, neka budu odgovorni prema svojoj zemlji. Pošaljite ga u ratnu misiju!“

Ja nemam takvih problema, mene žene ne mogu poslati na frontu, ja sam si zadao da ću posjetiti javnu kuću „Oksana“ u Bistrincima. Nisam tamo ništa obavio, popio sam skupo piće i ništa više. Ali ovdje u Japanu, ustvari prije toga dao sam si zavjet da ću posjetiti gejše i posjetio sam ih. Jer zašto bih se ja pridržavao bračnih zavjeta, kad sam se razišao od moje bivše žene i razveo se od nje. Ne moram se ja pridržavati: „Ja, uzimam tebe, za svoju suprugu i obećavam ti vjernost u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti i da ću te ljubiti i poštovati u sve dane života svoga.“

Jedino se ne mogu sjetiti je li svećenik rekao:

„Gospodin vam bio dobrostiv. Što Bog združi, čovjek neka ne rastavlja. Amen.“

Kažem ja se toga ne moram više držati. Pa si ja moram pronaći nove zavjete. I kad sam išao kod Ichiko po stvari, ona kaže:

„Smrdiš po ženama? Gdje li si se samo smucao?“

Prvo sam razmislio, zaključio da odlazim, a onda sam ipak rekao:

„Bio sam kod gejši.“

„Njima daješ novce, a meni nisi htio dati?“

„Kako bih došao kući i rekao da nisam bio kod gejši?“

„I kako je bilo?“

„Bilo je u redu.“

„U najboljem redu?“

„Gejše su precijenjene, ali valja i to isprobati.“

I ja sam htio malo sjesti, spremi svoje stvari. Srediti kaos u svojim mislima, srediti obećanja prema sebi, osloboditi svoj um i razmotriti ostale moje japanske prioritete i zavjete: judo, kedo, karate, planinu Fuji, Godzilu i filozofa Fukujamu, No Ichiko mi ne da mira, ne da da se sredim, valjda da se ne bih predomislio i ostao kod nje. Pa me ona tjera od sebe riječima:

„Što si tu sjeo? Rekao si da ideš od mene. Rekao si da ideš u hotel. Rekao si da odlaziš iz Japana. Odi već jednom. Ne trebaš mi. Ne želiš ništa uložiti u naš život, pa mi zato ne trebaš.“

Najradije bih joj rekao:

„Kurvo, glupačo, bedačo, gaduro i vještice jedna! Sve sam ti dao. Gusko, krmačo, smrade i prdilice! Droljo, kujo, fufo i radodajko! Više nikad nećeš biti moja princeza. Zajedljiva si i stalno me za nešto, opravdano i neopravdano, optužuješ. Mama ti je bila takva grozna, a baka još groznija. Marš i odjebi! I ostavi me na miru. Znaš li da sam nekad bio strašno zaljubljen u tebe i znaš li da si bila moja tiha patnja, a ti ovako. Nekad si bila napuhana i nisi me htjela ni pogledati, a znala si da sam bio opsjednut tobom. Nekad si bila i duhovita i imala ono nešto, a danas to nemaš. Mene si smatrala da sam neki bezvezni klinac i balavac i da te nisam dostojan. Dosta mi te je za svagda. Treba ti razvalit dva – tri šamara i dati ti po toj tvojoj debeloj guzici. Odlazi od mene, ti vještice, gaduro i kujo! Uopće me ne zanima seks s tobom.“

Onda se malo priberem, pa kažem:

„Reci mi još jednom da idem, i ja ću otići.“

„Idi!“

„Dosta mi te je. Ne mogu više. Odlazim od tebe.“

Izlazim napolje i čujem pucanj. Pomislim:

„Ubila se!“

Vraćam se u stan, a ona se smije i vidim da je otvorila šampanjac, pa je čep puknuo kao metak. Kažem joj da je luda do krajnjih granica, da sam pomislio ono najgore, da se ubila. Vidim da joj ne vrijedi govoriti i odlazim iz njene kuće. Jer meni je dosta koprcanja u životu. Meni je dosta tog zlopamtila, ja bih guštao u životu, ali to nigdje ne nalazim. Nadam se da me neće Rusi kazniti da moram spavati sa mojom bivšom ženom.

POGLAVLJE 10

Nakon tog mog susreta s gejšama, osjećam se ili se ne osjećam kao rekonvalescent jer nisam se oporavio od tužnog života, raznih bolesti i njegovih tegoba. Netko će reći da sam ja seksist, da time slavim svoje seksualno predatorstvo, da tom posjetom vrijeđam žene, njihovo dostojanstvo i dignitet, ali nije tako, ja time slavim žensku ljepotu. Uz to, sam to i skupo platio, gotovo 2.000 američkih dolara. Mene baš brige za sve, moja je takva svijest, mentalitet i stav. Takvog me je moja majka rodila, pa sam takav, kakav sam. Pa sam takav išao kod gejši, unatoč i usprkos svemu. Unatoč i usprkos našem katoličkom moralu, unatoč našim zabranama seksa s prostitutkama, unatoč našim zabranama prostitucije. Briga mene za ravnopravnost žena, ja u njima vidim seksualne objekte, a ne subjekte. Briga mene za njihova ljudska prava, jer ja sam platio njihove usluge, pa je red da nešto očekujem od toga. Inače ja sam dobronamjernog i staromodnog ponašanja i ne znam što je suvremeno ponašanje.

Jer mene je Mica optužila, ni krivog, ni dužnog, da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. A ja tih novaca nemam, ili ih nemam i ne dam za Micu jer ja čuvam novce za starost, jer moja prijevremena mirovina je mala i nedostatna za moje potrebe. No naš pravni sustav je korumpiran, pa iako imam veze na sudu, ja se Mice bojim. Ali se ja ne bojim gejši, u Japanu ipak vlada pravna država, neće one od mene tražiti ogromnu odštetu, nemaju one pravo na to. Ja sam ih mogao ponižavati, mogao sam vulgarno komentirati da su svježa piletina, mogao sam ih zlostavljati koliko god sam mogao, mogao sam biti neugodan, mogao sam ih pipati i štipati za guzu, mogao sam gurati svoju ruku u njihove grudi i bedra, ali one nemaju pravo ni na što. Nemaju pravo da me tuže, da od mene traže odštetu i da nešto dobiju.

No, ja sam u svemu tome još prošao dobro, za razliku od Ichiko. Njoj se nakon tajfuna snizila razina estrogena, aktivirala joj se hormonalna neravnoteža, promijenilo joj se raspoloženje, imala je valunge i glavobolje, postala je suha tamo dolje, pa sam ja zaključio da joj se aktivirala menopauza i da je vrijeme da pobjegnem od nje glavom bez obzira. Dosta je bilo što sam sa bivšom ženom to preživio. Jer kad nekome hipofiza ne radi kako treba, kada se nekome smanji dotok krvi u jajnike, kada netko osjeća adrenalinski umor, tada on ni psihološki ne funkcionira kako treba. Tada takva osoba mijenja raspoloženje, ne proizvodi serotonin i dopamin, ima glavobolje, gubi libido, razdražljiva je, osjeća stalni umor i nadutost, zapada u depresiju, želi izići iz depresije, pa bi trošio novce, a uz sve to nije tome do seksa jer ima nedostatak vaginalnog podmazivanja. A najgore je od svega što se tada gubi zaljubljenost u partnera. I što tada partner iz Hrvatske traži, traži gejšu, nego što bi drugo tražio.

A ja sam kod tih gejši mogao proći i gore. Kažu da su prve gejšu bili muškarci, a i dan danas kad nema žena, muškarci se oblače u kimono i glume gejšu. Pa tako muški plešu s lepezom oko tebe, pa onda muški sviraju flaute i bubnjeve. Pa te ti muški zabavljaju. No, ja ne znam s kim su se zabavljali američki vojnici tijekom Drugog svjetskog rata? Nisu li se i oni zabavljali s muškarcima ili sa ženama? Ja ipak tražim ženske partnerice, jer nisam homoseksualac i nemam tih sklonosti. Valjda je to posljedica patrijarhalne kulture koja mi je nametnuta i koja se kod nas prenosila generacijama. To je valjda posljedica tih naših i japanskih rodni stereotipova. Pa se ja osjećam kao princ u Trnoružici koji spašava svoju naivnu i nemoćnu Trnoružicu od ovog okrutnog svijeta. I što je s tim problematično? Problematično je to što se Japanke razložno ili bezrazložno osjećaju ugrožene, osjećaju se povrijeđenima, pa hoće to stanje ukloniti od sebe. Pa tako i ja nešto tražim u tim ženama, pa tako od tih pet žena na slici, dvije mi se ne sviđaju. Pa ako mi Akiko otkaže i da nogu, ja više nemam strpljenja za seks i ljubav. Ne želim više biti kompatibilan ni sa kojom Japankom i neću tražiti idealnu Japanku.

Jer neke žene mi se sviđaju, a neke ne. A što mi se kod nekog sviđa: zjenice, grudi, stražnjica, bokovi, okus ili miris, ja ne znam.

Ne znam ni da li više volim čedne žene ili one slobodne. Jer bitno je da te partner ili partnerica cijeni, pa i ti njega cijeniš. Tada ti toksične misli nisu na umu, fleksibilan si i osjećaš se kompatibilno. Jer naravno, kada su ljudi mrzovoljni, da se tada veze raspadaju. Jer tada se ljudi grubo ophode, kritiziraju jedno drugog i tada se ljudi svađaju. Tada žene postaju lude kao šiba, plaću i vrište kao da imaju PMS, a muškarci su nasilni i agresivni. A ja sa Akiko imam uspješan i strastan seks. Obostrano se volimo i obostrano jedno drugom omogućavamo zadovoljstvo. Naravno da nam je uvijek do seksa, i tada se obaraju seksualni rekordi vođenja ljubavi. Tada nikoga nije briga za dob partnera, za zdravlje partnera, tada nikoga nije briga za seksualni nagon i kakva je veza u pitanju. Tada nije nikoga brige za sportski život, gene i za ono u čemu uživamo. Tada valjda razmišljamo da bi nam gejša pomogle, pa sam i ja krenuo k njima. A ustvari su mi one odmogle, jer su me razočarale i bacile u depresiju. No, nisam zbog svega toga poludio i ne razmišljam o besmislu života.

Razmišljam o Akiko, to je ona dama na slici krajnje lijevo, a ona je jadna slušala od Hane i Ichiko da sam ja dobar ljubavnik i da znam kod žene zapaliti vatru, pa ju to već duže vrijeme zaokuplja. A ja se ne pitam radi li se tu o sirovoj požudi ili o pravoj ljubavi? A nije ni Akiko naivna, a ni neuka i nitko je nije prisiljavao na vezu sa mnom. Nije ona nekakva ruralna seljanka, nego je urbana, nesretna građanka. Meni je bitno da je ona meni poslušna, da me sluša i da je uvijek za seks raspoložena. Jer i ona je produkt japanskih patrijarhalnih nazora i japanskog odgoja. Pa me ona ne ubija i ne uništava. Pa ona nije izvještačena, pa je ona prikladna u svakom trenutku. S njom ne osjećam nikakav strah. A ja sam poboljšao svoju tehniku ljubljenja, pa tako sada i ja uživam u ljubljenju i maženju nakon seksa. Volim ja kada mi se oslobađa oksitin i dopamin, hormon vezivanja i sreće. Pa sam ja tako sretan u vezi s Akiko. Pa se

ona pita jesam li ja pravi frajer za nju, jesam li ja prioritet za nju, hoću li ja odagnati tugu iz njenog života i donijeti joj sreću? Pa se ona pita hoće li se uz mene osjećati seksi i hoću li joj pružiti uzbudljiv seks? A ja sam otkrio i razotkrio da i ona mene privlači, pogotovo stoga što nemam kod koga živjeti. Ne ide mi se kod Ašvanjija, jer tamo je njegova žena, Hanina sestra i tko zna što bi mi ona mogla reći. Sigurno je ljuta na mene što je Hana promijenila seksualnu orijentaciju i sigurno bi mi štošta rekla.

A ja u emotivnom i seksualnom smislu mogu Akiko puno toga ponuditi, jer ona dugo nije imala muškarca, jer Japanci su sramežljivi što se tiče tih međusobnih odnosa. Ja joj mogu glumiti Luku Modrića ili mogu biti svoj. Stoga ja čitam horoskope i gledam u planet Veneru i mogu reći i da su mi i horoskop i planet Venera naklonjeni. Venera se nalazi u astrološkom položaju koji mi odgovara, to je inače planet ljubavi, pa stoga idem kod Akiko. Želim je primjereno i neprimjereno dirati, želim je uzbuditi i zadovoljiti i želim da ona poludi od svega toga. Želim dirati njen vrat, njene uši, njene noge, njena bedra, njene grudi, stražnjicu i vaginu. Želim pratiti liniju njenog tijela, želim je stimulirati i želim da ona doživi vrhunske užitke. A ja želim doživjeti ljubav na prvi pogled. Nema tu nikakve filozofije, sve je tu jednostavno. Jer nemam ja tu što glumiti. Horoskop mi odgovara, zvijezde mi odgovaraju, astrologija mi odgovara, a i natalne karte nam se poklapaju. Seksualno smo mi nezadovoljni i nezadovoljeni i možemo pomoći jedno drugome. I ne moram ni ja, a ni Akiko što glumiti, život je pred nama i mi jednostavno ne možemo jedno drugom odoljeti. Nećemo nikoga povrijediti i nećemo nikome nanesti zlo.

Jesam li ja luzer, prosječan i sirotan, o tome nećemo. Kao što nećemo o našoj ratnoj i poratnoj stvarnosti, o našim braniteljima, ratnim profiterima i tajkunima, o našoj pretvorbi i privatizaciji. Ja sam, što se tiče Akiko, izravan, da ne mogu biti izravniji. Kucam na njena vrata i ulazim kao da se mi odavno poznajemo. Jer meni je sve novo privlačno. Ne pitam se ja tko mijе privlačnija Hana, Ichiko ili

Akiko? Meni je svaka žena koja me hoće privlačna i u posljednje vrijeme ne biram ja previše. Bitno mi je da je žena dobrog karaktera, da je zgodna i da nije zlonamjerna. A podsvjesno mi pada na pamet da ne smijem kod nje brzati, ako kaže uspori, ja ću usporiti. Ako kaže da nije doživjela sladostrašće, ja ću sve odložiti za kasnije, pa nikuda mi se ne žuri. Jer se ja moram dokazati, jer ja moram biti prikladan partner za Akiko. Jer ja nemam gdje spavati i prespavati. Inače moram ići u hotel i tražiti kartu za Hrvatsku. A moja je prednost u odnosu na ovdašnje muškarce je ta što ne držim do internetskih i kompjuterskih ljubavi, što znam kako započeti vezu, što nisam u raskoraku između želja i realnosti, što je u Japanu običaj da muškarac mora prvi pristupiti ženi i što me ne brine to što u Japanu ima mnogo djevica i usidjelica.

Stoga sam ja otišao u biljnu ljekarnu i pokušao sam si uravnotežiti prehranu, pa sam kupio mnoštvo vitamina i zdravih pripravaka. Kupio sam: omega – 3 masne kiseline, vitamin E, vitamin B, vitamin B – 12, vitamin C, suplemente za zdravlje mozga i ginko bilobu. Uz to sam počeo i hodati i vježbati. Uz to sam kupio i vodicu za ispiranje usta i viagru za zlu ne trebalo. Navodno to sve sprječava križaljku u nama, demenciju i kognitivni pad. Akiko je slušala da je seks sa mnom bogovski, da se brzo oporavljam, da mogu tri puta voditi ljubav i jednostavno joj je to zapalilo maštu. Jednostavno je to probudilo seksualnu požudu u njoj. Jer Japanke su anatomske plitke i uske, a meni to odgovara, a izgleda i njima. A ja znam i moja partnerica zna, da je seks dobar, da seks snižava krvni tlak, da seks opušta mišiće i da je dobar za zdravlje. Ja još nisam otkrio zašto su mi Japanke privlačnije od naših žena, Pero mi je jednom prilikom rekao da on više voli punije žene, a ja još uvijek ne znam zašto mi se Japanke više sviđaju?

Jer s Japankama ja uživam u iznimno intenzivnom seksu i strasti. Jer mi se sviđaju njihova tijela, njihova pozitivna priroda i njihova anatomija. Jer mi je život dovoljno mračan, a Japanka mi unosi unutarnje svjetlo i sreću. S Japankama se ja mentalno, tjelesno i

duhovno restartam i samoiscjeljujem. Jer Japanke imaju koncept, koji se zove Ikigai i koji vodi k sretnom životu, a to meni treba, pogotovo u ovom trenutku. Jer se ja ne pitam koji je smisao svega, jer ja ne propitkujem svoju sreću, pa sam ja emotivno ispunjen i ništa me ne lomi i tjera bolesti daleko od mene. A ja tjeram od sebe kardiološke, pulmološke, gastroenterološke, endokrinološke, neurološke, psihičke i urološke bolesti. U Rusiji imaju običaj kad negdje dolaze puste mačku unutra, a ona eliminira negativnu energiju starih vlasnika. Pa sam tako i ja uhvatio neku mačku i kad mi je Akiko otvorila vrata, pustio sam je u njen stan. Ona se iznenadila, pa kaže:

„Kakvu si mi to beštiju donio?“

„To je mačka. Ona eliminira negativnu energiju starih vlasnika.“

„Do kada ona mora biti kod mene?“

„Nekoliko sati.“

Zatim je nastupila neugodna tišina, a Akiko me pita:

„Hoćeš li ući? Hoćeš li nešto popiti?“

Ulazim u Akikin stan i pitam:

„Što se nudi?“

„Država potiče mlade da piju, iako to nije naša kultura i tradicija. Pa sam i ja zbog toga kupila Sake Vivu za vikend, ali taj vikend nikako da stigne. Nekako mi ne ide alkohol od ruke.“

Akiko mi sipa sake u čašicu za kavu, ja to otpijam i pitam:

„Ti nećeš ništa popiti? Kod nas je to običaj kad nekog upoznaješ.“

Akiko odgovara:

„Onda ću i ja to probati.“

Ja bih volio kad bi me ona pitala:

„Jesi li ti došao na seks partiju ili za stalno?“

Ali ona me to ne pita. Ona je suzdržana, pa ja kažem:

„Nakon tajfuna se kod Ichiko aktivirala menopauza, aktivirala su joj se hormoni i postala je grozna i neugodna. Sjetio sam se tebe i došao k tebi.“

„Ja sam prošla lišo i neokrznuto.“

„To sam pretpostavljao, pa sam navratio.“

„I ja sam se nadala da ćeš doći.“

„Pa sam došao.“

I nije nama puno trebalo da se mi odvažimo na vođenje ljubavi. Ja sam čekao da Akiko štrucne ili kihne, pa da mi pokaže da je doživjela sladostrašće, ali ništa od toga. Njoj su se nakon svega tresle noge kao reakcija na seksualno zadovoljstvo. Pitam je je li dobro, a ona kaže:

„Ja tako reagiram na dobar seks. Hoće li te to smetati?“

„Ne smeta mi to, samo nisam naučio na takvu reakciju. Nisam naučio da nekome klecaju koljena nakon dobrog seksa. Ichiko je znala štrucnut i kihnut.“

„Nismo mi žene jednake, meni klecaju koljena i drhte noge nakon dobrog seksa.“

„Kada ti se to zadnji puta dogodilo?“

„Ni ne sjećam se.“

„Zato to trebaš čuvati, a ne kao Hana i Ichiko tako lako se toga odreći. Trebaš čuvati ono čega dugo nije bilo.“

Jer sladostrašće kreće iz mozga, pa mozak oslobađa val dopamina, dopamin djeluje na krvni tlak, krv se aktivira i potiče grčenje mišića vagine, a onda to prelazi u noge i koljena. Nekome to zna biti neugodno, ali meni je posve ugodno jer znam da sam kod te žene nešto aktivirao. Neugodno bi mi bilo da žena plače, da žena prdne, da žena padne u depresiju, da uđe u euforiju, da joj se začepi nos ili da počne nekontrolirano kihati. Meni je ta drhtavica i klecanje koljena posve u redu. Još samo da Akiko kaže da je sve u redu i ja bih bio zadovoljan.

I da bi taj jad i čemer bio potpun, jedan dan nam je nenajavljeno došla Ichiko i Hana. Tom prilikom su rekle Akiko:

„Kako si mogla? Zar nisi mogla naći nekog drugoga? Zar nisi mogla naći nekog Japanca? Zar nisi mogla naći nekog domaćeg čovjeka?“

„Zar ti nisi promijenila seksualnu orijentaciju? Zar ti ne preferiraš žene? A ti si se psihološki razboljela?“

One kažu:

„To nije bitno. Jesi li ti morala dati utočište tom našem Zgubidanu?“

„Meni se on sviđa. Malo liči na Modrića.“

„Na kojeg Modrića? O čemu ti pričaš?“

„Na nogometaša Luku Modrića. Kažu da je on najpoželjniji muškarac u Japanu, mnoge djevojke u Japanu su lude za njim, pa sam i ja poželjela jednog takvog.“

„Ali naš Zgubidan ne liči na Luku Modrića.“

„Malo sliči. Imao je težak život, pa sam mu se sažalila. Ne znam je li to moralno ili nemoralno, jesam li ja kurva, ili svetica, ali meni se sviđa život s tim mojim Zgubidanom.“

A ja se sjetim jednog mog prijatelja koji je rezignirano znao zapjevati:

„ Na pola puta mi smo stali, sreće nismo mi imali,

bogatašu su te dali, rastala se jednog dana,

ispod grana jorgovana, ljepotica od sirotana.“

A ja ne znam vole li žene više novac ili partnera sa normalnom ili abnormalnom veličinom spolnog organa. Naime, sve žene kažu da veličina nije bitna, bitna je tehnika, ali ipak za njihove prilike ja imam malo veći spolni organ, pa me žene bolje uvažavaju. Jer ako je prosječna japanska vagina sedam do devet centimetara dubine i ako se razvuče do deset ili dvanaest centimetara, ja sam tu na konju. No, Japanke su sramežljive što se toga tiče. Malo sam to istraživao, i otkrio da one imaju česte seksualne smetnje i osjećaj srama i krivnje. Uopće seks ne doživljavaju kao osnovnu ljudsku potrebu, kao potrebu za hranom. Ako ima seksa to je dobro, a ako ga nema i to je dobro. Samo ja ne znam što je u tome dobro, jer Akiko je postala otvorena i intimna sa mnom, raspoloženija je i nema kardioloških bolesti.

To je valjda stoga što mi je otkrila svoju veliku tajnu. Naime, Ichiko se boji vaginalne atrofije, ma što to bilo ima što to značilo. Ja se bojim raka testisa i raka prostate, a ona se boji vaginalne atrofije. Pa da ona preduhitri tu bolest, pa da usliši liječnički dobronamjerni savjet, odlučila se ona seksati, što češće, pa i nekoliko puta. Pa joj ja moram trljati dražicu, ženski centar zadovoljstva, pa joj ja moram naći g – točku i moram ih ja dobro stimulirati. I kad joj napokon stavim penis u vaginu, ne smijem ga izgubiti. Jer i to se događa. Naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman je napisao „Bespuća povijesne zbiljnosti“, ma što to bilo i mašto to značilo, a ja se ne smijem izgubiti u bespućima vagine i u traženje g – točke. Jer kažu da je to najgore što vam se može dogoditi prilikom seksa. To vam vaša žena nikada neće oprostiti. No, u slučaju Ichiko, niti je moj penis premali, a niti je njena vagina preširoka i preduboka. Jer ne treba meni GPS da bih pronašao Ichikinu g – točku.

Stoga ni ja nisam htio biti sirotan i Zgubidn. Shvatio sam da se sviđam Akiko, a sada da li sličim Modriću, o tome ja ne odlučujem. Da li sam ja sirotan i Zgubidan, nisam ni o tome htio raspravljati. Nekad sam učio psihologiju, a jesam li je naučio, ni to ne znam. Ali znam ako se nekome sviđam, znam to iz smjera Akikinih stopala. Naime, njena stopala su uvijek okrenuta prema meni, ona kao da mene priželjkuje. Njeno tijelo je uvijek znatiželjno prema meni, ono mi šalje verbalne i neverbalne seksualne signale i ona uvijek obraća pažnju što ja govorim. Ona nagine glavu prema meni, smije se, njene ruke su znojne i vlažne i kao da govore i dolje sam vlažna. Također joj se događaju greške u govoru i želi sjediti u mojoj blizini. Pokazuje zube dok se smije i zadovoljno oblizuje usne. I ne zna se je li to što pokazuje svjesno, podsvjesno ili nesvjesno. A ja volim njene osobine i karakteristike: volim njen osmijeh, njen smisao za humor, njenu pamet i njeno pristojno ponašanje.

Takvo je moje poimanje i nisu mi jasni Japanci koji nisu zaveli te žene, pa su ih prepustili starenju i propadanju. Nije mi jasno da su one tužne i osamljene, a po meni su one atraktivne, da ne mogu biti

atraktivnije. Možda su pomalo lude, ali takve su žene. Zar nisu one pale s Marsa, a mi sa Venere? Uz to, mene privlači njihovo kruškoliko tijelo, zavodljiv pogled, mala guza, i usne. Nekad sam volio punije djevojke, s velikim stražnjicama, a sada volim japanske žene s malim grudima i malim guzama. Jer meni su dovoljne obline tih japanskih žena. Jer one imaju sve po idealu današnje američke ljepote i erotičnosti: imaju krupne oči, visok nos i lijepo oblikovano tijelo. One su meni zavodljive i seksipilne. One mene privlače i rado vodim ljubav s njima.

POGLAVLJE 11

Nakon tog mog novog života s Akiko, pokušao sam uskladiti njen i moj libido, njene i moje nagone. To nam nalaže naša biologija, naš biološki sat i naš cirkadijalni sustav. Dobro je da Japanke nemaju jake mirise, parfeme ili dezoderanse. pa ja ne osjećam glavobolju u druženju s njom. Pa ja nemam netoleranciju na njihove mirise, nemam poremećaj u sinusima, nemam ni upalu sinusa. Ili je to posljedica što mi je zakržljao Jakobsonov ili vomerozalni organ. Pa pokušavam podići energiju, samo ne znam kako. Pa jedem kao Japanac, kakam kao Japanac, obavljam tjelesne aktivnosti i vježbam i spavam barem osam sati. Bavim se i Zapadnom i Istočnom civilizacijom, raznim pustolovinama i spektaklima. Jedino što još ne znam da li da pijem kavu s ili kavu bez šećera. Jer znate moj davnašnji problem s gorkim mlijekom i gorkom hranom. Jer znate da su ljudi koji konzumiraju kavu bez šećera skloni makijavelizmu, psihopatiji, sadizmu i narcizmu, da takvi ljudi uživaju u tuđoj boli i da su skloniji sebičnosti i taštini. Tješim se time da mi je to moja majka priuštila, pa se ne osvrćem na posljedice toga svega. Ja želim doznati Akikine fantazije, pa radim na tome. Samo ona je zatvorena, da ne može biti zatvoreniija. Teško je doznati njene tabue i predrasude.

Pitam je:

„I žene imaju seksualne fantazije i žene su seksualna bića? To sam pročitao u nekadašnjem našem časopisu „Eva i Adam“, ili u Pleyboyu ili od Nancy Friday u njenom „Tajnom vrtu“.

„Ne znam o čemu govoriš.“ – kaže mi Akiko.

„Doživljavaš li ti val, vulkan ili lavinu kada osjetiš to svoje sladostrašće? Želim to znati zbog tvojeg psihičkog zdravlja.“

„Ne brini ti zbog mene, sa mnom je sve u redu, brini ti o sebi.“

I to sve što mi je Aloko rekla. A ja želim doznati doživljava li ona val zadovoljstva, eksploziju i vulkan ili lavinu zadovoljstva. Doživljava li ona napetost u zdjelici ili ne doživljava? Doživljava li ona 10 poznatih sladostrašća ili ne doživljava? Oživljava li ona klitoralno, vaginalno, miješano, cervikalno ili višestruko sladostrašće?

A ja nikako da saznam što je skriveno u Akikinoj podsvijesti, osjeća li ona strah od intime ili je ona samo romantična duša. Ona se ponaša moralno i čedno i ne prepušta se niskim strastima ili se prepušta, ali ja to ne znam. Jeli ona tradicionalist, koji se stidi svoje seksualnosti. Ona nikako da otpusti svoje kočnice, nikako da progovori o našem seksu, a ja sam tu bespomoćan i ne mogu biti liječnik seksologije. A je li to zbog odgoja, zbog religije, ne znam i neću više čačkati po tome. Ja sam samo htio pomoći, ali nisam uspio. Jer za Akiko ne znam što štuje: budizam, konfucijanizam, šintoizma, taoizam ili je ateist? Meni je donekle poznat budizam, a šintoizam, konfucijanizam i taoizam su mi potpuno nepoznati. No, zato me ništa ne sprječava da se bavim svojim svakidašnjim seksom, harmonijom yina i yanga, esencijalnom energijom, seksualnom energijom, životnom energijom i energijom duše i Akikom. Bavit ću se unaprjeđenjem seksa, živjet ću u harmoniji s prirodom i slijedit ću vlastiti put. Uz sve to, baš me brige za religije Japana. Uz sve to, bavit ću se i tantrom, jer ona baš ne potječe iz Japana, nego iz Indije. Stoga ja želim da Akiko govori pozitivno o seksu i da je seksualno radoznala. Da je stalno u potrazi za svojim seksualnim bićem, za svojim seksualnim potrebama i za svojim seksualnim užitijem. Trebam naučiti Akiko da je primjereno govoriti o seksu, o seksualnim potrebama i o seksualnom užitiju. Pa kada mi ona dođe, ja odmah krećem s misionarskim položajem, to je klasika, to mi daje sigurnost, a htio bih da se ona popne na mene. Jer tada bih joj mogao aktivirati dražicu i g – točku, jer tada bih mogao preći na pozu žlice i na doggy style. Stoga je pitam:

„Znaš li ti za seksualnu komunikaciju? Moraš mi reći što ti najviše odgovara, da bih se ja mogao ravnati po tome.“

„Sve mi odgovara. Ne brini za mene.“

A meni je jasno da će to biti teški put oslobađanja je od osjećaja krivnje i srama. Da će to biti teški put nečijeg razotkrivanja, da Akiko neće otkriti što želi. Da možda nikad neću otkriti njene seksualne barijere i blokade. Pa joj odmah puštam „50 nijansi sive“ i kažem; „Glavna junakinja ima seksualne fantazije, imaš li ih i ti? Da li te ja dovoljno palim? Da li te ja dovoljno psihološki i hormonalno uzbuđujem? Da li uz mene otklanjaš svoju kulturu, običaje i religiju? Jesmo li mi seksualno kompatibilni? Je li to što joj se tresu noge nakon seksa dovoljan znak da uživa sa mnom?“

Jer ona ne želi priznati da ima prljave maštarije, jer ona se srami sebe i svoje seksualnosti. Ona neće priznati da je seks lijek za nju, da putem njega ona stvara imunitet, da putem njega ona održava zdravlje. Pa mi ona predlaže seksualnu meditaciju. Pa mi ona govori da time ona smanjuje stres, bolove i anksioznost. A ja od svega toga gledam u njenu guzu i u njene grudi, uzbudim se i onda poželim seks.

I kada odigram tu igricu s njom ona doživi drhtanje njenih nogu. Nema ni vlaka smrti, ni snifanje gljiva, moja Akiko doživi spontano sladostrašće s drhtanjem nogu. To su njene nuspojave nakon seksa. Zatim se malo smiri, zijevne nekoliko puta i odjuri dalje. Onda pere posuđe, rublje ili pere prozore. A ja bih gledao njeno tijelo, njene bokove i njenu kosu. Jer kažu da je to gledanje ženske guze i ženskih grudi primalna muška djelatnost, time muškarci otkrivaju je li žena plodna ili nije. Još ako žena dozvoli da ju se zgrabi za guzu, da ju se uštupi i pljesne, kud ćeš više, žena je zdrava da zdravija ne može biti. A po meni Ichiko je i više nego zdrava i plodna, valjda neće ostati trudna, pa ću ja pod stare dane mijenjati pelene. Stoga se ja pitam kakvu guzu ima Ichiko? Kockastu, V oblik, A oblik, okruglu ili obrnuto srce? A Ichiko baš ne voli kada se ja oduševljam njenom guzom. Ona voli biti uzbuđena, voli i stenjati, ali ne voli pokazivati svoju guzu. Pitam se: pa kako da se ja onda uzbudim? Jer ona ne voli,

odnosno mrzi grljenje i dodirivanje. To joj je naučeni obrazac ponašanja. No unatoč svemu mi smo se budili ranije, poseksali i Akiko je takva išla na posao. Poslije posla smo nešto i nekad pokušavali, ali glavni seks se odvijao prije spavanja.

Jer imali smo mi seksualnu želju i libido. Posljedica toga svega je da sam ja doživio spisateljsku blokadu. Jednostavno ništa nisam uspijevao napisati, nisam imao inspiraciju. Nikakve ideje mi nisu padale na pamet. Valjda je to bilo zbog toga što sam bio zadovoljan životom, što sam izišao iz životnog nezadovoljstva, iz životnih neuspjeha i iz životne depresije. Što me nitko nije gnjavio i što sam se smirio. Htio sam sa sebe saprati Haninu izjavu da sam mužikaš Jožica, još zvan, Zgubidan i da kradem Bogu dane. A Akiko je u meni probudila strast, libido, testostosterone i spermatozoide. Volio sam i bio sam voljen. Imam s kim dijeliti svoje slobodne trenutke i to mi mnogo znači. Zapravo, čim otvorim oči, osjećam njen miris, dam joj pokoji kompliment, počnem predigru i hvatam je za guzu, a ona ne odlazi na posao dok ne dobije svoju partiju seksa. Nama je naša veza 80 % seks, a 20 % komunikacija, jer između nas baš nema dubokoumnih razgovora. Sve se svodi na hopa – cupa, nas dva skupa.

Pa sam ja kupio set „50 nijansi sivih“: ulje za masažu, mirisnu svijeću, povez za oči, masažer i perušku. Jer ja moram brinuti o karcinomu prostate i karcinomu testisa. Dobro je to što Akiko ne vodi brigu za moj preljubnički skandal, što ju ne zanimaju moje sramotne fotografije, to je za nju prošlost i što se o tome ima razgovarati. A ja volim gledati televiziju i na toj japanskoj televiziji sam doznao da pretjerano gledanje televizije ubija spermatozoide i testostosterone. Odmah sam otišao u ljekarnu gdje sam si kupio testosteroni gel, jer sam čuo da on poboljšava seksualnu moć, a ja moram uvijek spreman. Uz to moram se i baviti sportom. Stoga, sam ja išao tražiti Kodokan – hram juda. Htio sam upisati tečaj juda, ali ništa od toga, to nije za stranca, pogotovo ne onog u godinama. Slično ili isto je bilo s karateom i kendom. Japanci to drže za sebe i

ne prihvaćaju strance. A ja sam htio jačati besmrtni duh samuraja u sebi ili oko sebe. Htio sam se pridržavati japanskog morala zvanog Bušido. Ali ništa od toga, nitko me nije htio učiti umjetnosti mačevanja i karatea. Pitaju me jesam li spreman na mukotrpan trening i čeličenje, a ja ne znam što bih im odgovorio. Onda sam zaključio da jednostavno nije to išlo. Pa su me prihvatili autori haiku poezije, ali ja njih nisam prihvatio.

Išao sam dalje po japanskim ulicama i doznao sam da je danas dan sakea, tradicionalnih japanskih pića. Gledao sam štandove, a onda mi je pristupio jedan Japanac i nestrpljivo rekao: „Dođite na naš štand i kušajte razne vrste našeg sakea i shochua!“ „Neću li se od toga napiti? Nisam naučio na oštra pića!“

„Nećete se napiti. Mi za sake kažemo da je to naše japansko, rižino vino, a ono je ipak bliže pivu. Probajte ovih pet vrsta sakea i shochua!“ Pa sam ja tako probao pet vrsta sakea i jednu vrstu shochua i naravno od toliko alkohola sam se napio. Nije mi bilo dobro, pa sam otišao do jedne klupe i zaspao. Sanjao sam opet neki čudan san, ali ga se djelomično sjećam.

Naime, kada nešto ružno sanjam, sanjam grozote iz Srednjeg vijeka. Sanjam sveopće praznovjerje i netoleranciju u skladu s priručnikom Malleus Malleficarum ili Maljem za vještice. Pa ja tako, onda ne sanjam nekakvu princezu, nego sanjam da me je netko proglasio vješcem ili čarobnjakom. A ja jedan nisam čitao i gledao filmove o Harry Poteru, pa se ne znam od toga obraniti. I tako, prvo me netko šalje na prepoznavanje, pa u meni utvrđuju moju navodnu žensku stranu, pa utvrđuju da surađujem sa Sotonom, pa utvrđuju da sam siromašan, da sam jednom pomogao ženi pri porodu. Pa me skidaju i utvrđuju madeže po tijelu, pa me vješaju i puštaju u rijeku, a ja plivam i plutam, pa utvrđuju da imam izvanbračnu partnericu. I već netko priprema lomaču za mene i već netko pali i potpiruje žrtvenik. Umjesto da me bace divljim životinjama, mene ti ljudi bacaju na žrtvenik. To su izgleda ti naši okrutni i stravični običaji iz prošlosti, a

izgleda da su i ovdašnji običaji. Kažu da su Perzijanci osuđeni na smrt šopali s medom, a onda bi ih ostavili na milost ili nemilost kukaca. Žene bi stavljali na lomaču i vatru.

Iz tog mog sna budi me japanski policajac i kaže:

„Oдите u hotel spavati!“

„Ne živim u hotelu.“

„Dajte mi vaše dokumente.“

Ja krećem u džep s dokumentima i ništa ne nalazim. Sjetim se tada da sam putovnicu ostavio i zaboravio kod Hana, a onda se naglo dajem u bijeg. Došao sam kući umoran, iscrpljen i pijan, Prethodno sam nabasao na neke japanske žene, mislio sam da one slave Međunarodni dan orgazma, jer su se ponašale slobodno i raskalašeno. No, bio je dan Neoženjenih muškaraca i Dan Slobodnih žena. Ustvari, tu se radi o usamljenim i neodlučnim ženama i muškarcima. Ali, unatoč svemu ti ljudi se druže i upoznaju i kažu:

„Što bude, bit će. Riješit ćemo osobne prepreke. Što Bog da i sreća junačka.“

A neki od njih se ustrašeno kreću kao zombiji i radije neće spavati s ženama. I kažu da jedva 10 ili 15 % sudionika nađe sebi partnera ili partnericu, ali ljudi ne posustaju i idu iz susreta u susret. Bitno je u nešto vjerovati i odagnati od sebe nepodnošljivu stvarnost. Jedna žena me je upitala:

„Znate li gdje ste došli?“

„U raj ili u pakao?“

„Među neoženjene i slobodne.“

Ja sam šutio, a ona kaže:

„Znate li vi gdje je klitoris i g – točka?“

Rekao sam da znam, a ona me pita:

„Jeste li neoženjeni?“

„Jesam.“

„Onda nam se pridružite. Prije toga nam recite: odakle ste?“

Pa ja tako kažem da sam iz Hrvatske.

„Jako ličite na Luku Modrića. Znate li da se japanskim ženama jako sviđa Luka Modrić?“

Pa sam to ja htio iskoristiti, a da li baš sličim Luki Modriću, baš i ne sličim. Pa sam ja onako umoran, išao kod te žene, no nisam se žalio jer se i moja dama nije žalila, i obavio sam to što se sa ženama obavlja. Bila je ona moja srodna duša u određenom trenutku. Pa me ona pita:

„Hoćeš li me ženit?“

„Nije li malo prerano i prebrzo za ženidbu?“

Valjda je to i ona shvatila, pa smo razmijenili brojeve mobitela, pa smo se razišli jer se njoj nekuda žurilo, a shvatila je ili nije da joj ja nisam srodna duša, da se nije opustila sa mnom, da je i dalje šizofrena i histerična i da je ili nije doživjela sladostrašće. A ja joj nisam ispričao da sam iz Slavonije, da je dio moje tradicije Bećarac. Da je to dio našeg patrijarhalnog odgoja, naše mizoginije i nasilja. Ali ja nisam takav, ja ne pjevam:

*„Nema žene bolje od krmače,
moš' je klati, a moš' je i jebati.“*

Ili ne pjevam:

*„Moja mala, ti u plavoj bluzi,
skini gaće pa mi se naguzi.
Što j' u pjesmi to se pjevat smije,
lud bi bio 'ko bi zamjerio.“*

Ali da me je briga za kršćanski brak, briga me. Ne želim ja ni duplo mlađu ženu. Meni odgovara život kakav vodim. Pa sam se malo odmorio i kad je Akiko došla s posla, kažem joj da ću morati ići ili u naše veleposlanstvo ili kod Hane po putovnicu. Da me je zaustavila policija i da sam im morao pokazati svoje dokumente.

„Pa nisi imao nikakve dokumente.“

„Nisam. Nekako sam se izvukao. Zato bih išao po nove dokumente u veleposlanstvo ili po stare kod Hane. Ne znam što mi je teže.“

„Ti odluči. Ne možeš po Japanu hodati bez svojih dokumenata. Nego, voliš li ti još Hanu?“

„Ne volim.“

„Onda idi k Hani.“

Akiko me pita:

„Hoćemo li ići na „Noć vještica“?“

„Pa zar i vi to slavite?“

„Nego što.“

„Pa kako vi to slavite?“

„Obučemo se u vješticu, duha, vampira ili zombija. Ti se možeš obući u malog čarobnjaka Harry Pottera. Idemo ti kupiti masku!“

„Ali što vi imate s čarobnjacima, vješticama, duhovima i vampirima? Vi ne znate za Sotonu i ne štujete ga.“

„Imamo i mi svoja natprirodna bića, vjerujemo i mi u tu magiju i mi smo se tome priključili.“

„Moramo onda prvo kupiti bundevu, moramo izrezati oči, nos i usta i u nju staviti svijeću. Moramo se pripremiti za Noć vještica.“

Pa smo otišli kupiti bundevu, pa smo onda otišli kupiti masku za mene, jer Akiko je imala masku od prošle godine, crni plašt sa šiljatim šeširom, a ja sam još dodao i metlu. Ona je vikala: „Smlafit dijete, skkuhati kosti, zgnječiti prste, samljeti, zdrrobiti, prebiti dijete, rassčetvorittti ih.“ Htjeli smo zastrašiti sve oko sebe. Htjeli smo zapaliti krijes i pojesti vještici, voćni kolač, još zvanu barmbrack.

Akiko kaže:

„Idemo kupiti vještici jabuke!“

„To su začinjene, otrovne jabuke. Neću kupovati otrovne jabuke.“

„Nisu one otrovne, samo su začinjene. One su ukusne i donose sreću u ljubavnom životu. One daju ljubavnu snagu i moć.“

Sve to daje nekakvu obiteljsku sliku. Pa sam ja s Akiko išao k fotografu da ovjekovječim tu sliku s vješticom jabukom. Briga mene za nekakvu vješticu jabuku, bitna mi je prisnost i intimnost s Akiko i želim to ovjekovječiti i obilježivati s Akiko. Jer to je nekakva tradicija, nešto što vrijedi zabilježiti i pamtiti. Jer da nemam Akiko, morao bih si nabaviti lutku za seks. Ma koliko bi mi to bilo odbojno, valjda bih

se na to navikao. Jer kažu da su navike nešto ponavljajuće. Inače, štetne navike su pušenje, alkoholizam i kockanje, a ja mislim da nitko neće reći da je moja štetna navika korištenje tih lutki za seks. Jer te lutke ne pričaju, ne prigovaraju, ne ljute se, ne traže novce i ne svađaju se, a služe svojoj svrsi. Još jedna od prednosti tih lutaka je što ne moraš trpjeti nerazumljive, šizofrene i histerične žene.

POGLAVLJE 12

Ja moram nabaviti svoje dokumente, pa sam zbog toga išao u naše veleposlanstvo. Jer ne može se u Japanu živjeti bez dokumenata, bez putovnice. To je ilegalan život. A tamo na veleposlanstvu je pisalo:

„Danas ne radimo.“

Pitao sam se zašto danas ne rade, pa danas je normalan, radni dan. Pokušao sam ući u veleposlanstvo, jer je ta poruka izbljedadela, ali vrata su bila zaključana. Shvatio sam da tu žive naši paraziti koji ništa ne rade. Tko je čuo da naše veleposlanstvo u Japanu nešto radi, u zemlji kao što je Japan? Nitko to nije čuo. Oni pristojno žive, a ništa ne rade. Ne pružaju podršku ni nama, ni našem gospodarstvu, a ni našoj HDZ ideologiji. Jer pitao sam nekog Japanca za bilo što o nama, a on mi je govorio o Luki Modriću. Pitam ga što zna o njemu, a on kaže:

„Moja ga žena obožava i stalno mi predbacuje što se ne ugledam na Luku Modrića. A ja ni ne znam u čemu je on bitan?“

„On igra nogomet i dobro zarađuje na tome.“

„To je totalno nebitno za moj život.“

„Ako će vas to utješiti, Luka Modrić je nebitan i za moj život. Jedino što ga Japanke vole i govore mi da ličim na Luku Modrića.“

„Vi uopće ne ličite na Luku Modrića.“

„To i ja kažem vašim zemljakinjama, ali one to ne priznaju. I moja djevojka kaže da ličim na Luku Modrića, da ju zbog toga privlačim i uzbuđujem.“

„Vi to iskorištavate?“

„Naravno da to iskorištavam.“

„Ali Luka Modrić nije nekakav atleta? On liči na običnog čovjeka slabije muskulature. On liči posve obično.“

„Ali to vašim ženama ništa ne znači. One ga vole baš takvog.“

„Ja ih ne razumijem.“

„Ni ja ih ne razumijem. Žene su nerazumna bića. Zar ne kažu da smo mi pali s Marsa, a žene s Venere?“

„I to je što kažete.“

„Nego što.“

„A vi sada trebate vaše veleposlanstvo?“

„Trebam, ali oni ne rade. Naša diplomacija ne radi. Je li danas kod vas neki vjerski ili državni praznik?“

„Koliko znam nije.“

„Onda mora da je kod nas neki praznik. Neki Dan oslobođenja.“

„Ne znam ništa o tome. Blago njima, oni slave i naše japanske praznike i ove vaše. Oni malo – malo pa ne rade.“

„Oni uz to spajaju dane, pa ne rade tjednima.“

Pa se ja odmah sjetim Franje Gregorića koji je samo trebao nazvati gospodina Gerasimova u nekakvom ruskom ministarstvu i zaključio bi se ugovor o izvozu naših strojeva u ondašnji SSSR.

Naravno da je to bilo teško gospodinu Franji Gregoriću i posao se nije realizirao.

I kad sam ga nazvao da ga pitam zašto nije nazvao Gerasimova, on je nešto govorio, ali nije ništa rekao. To je kao da političara pitaš: je li on prdnuo, a on odgovara da se to osjeti kanalizacija. Takav je i naš premijer: ti ga pitaš jedno, a on odgovara drugo. Pa je valjda takva i naša diplomacija, ne možeš s njima na zelenu granu. Pa sam ja odustao da ih posjetim idući tjedan ili idući mjesec. Otići ću kod Hane i potražiti ću kod nje svoju putovnicu. A ja imam traumu od nje koju želim izbaciti iz sebe. Jer ona me je nedužnog optužila da sam je prevario, a u međuvremenu je promijenila spolnu orijentaciju. Ja ne znam hoću li naći u zagrljaju neke druge žene, no briga me za to. I to je ta moja tragedija, ona mi je donijela bol, tugu i kaos. Dobro da se u tom trenutku snašao i dobro da sam našao Ichiko, a sada Akiko. Dobro da sam smogao naći snagu i dobro da sam ponovo preuzeo kontrolu nad svojim životom.

Pa tako ja idem k Hani, iako je ona unajmila odvjetnika i iako mi je on prijetio. Ne znam zašto mi je prijetio, ali mi je prijetio. Jer ja sam priuštio ponižavajuću aferu njegovoj klijentici. Za mene je to trauma. Pomalo je se plašim jer ona je sada homoseksualka, deklarirana lezbijka ili lezbača. Jer ja se plašim žena poput Marije Šerifović i Ane Brnabić. One su za mene grozne žene i ja ih se bojim. Briga mene jesu li one pripadnice generacije „Z“ ili nisu? One su pripadnice LGBTIQ zajednice. One pripadaju lezbijkama, gejevima, biseksualkama, transrodnima, interseksualnim osobama i Queer osobama. Njih privlače druge žene, a one meni nisu ni malo privlačne i ne želim ja ništa imati s njima. Jer ja sam normalan muškarac, s normalnim seksualnim potrebama. Jer u Bibliji piše:

„I vi bijaste mrtvi zbog prijestupa i grijeha u kojima ste nekoć živjeli po Eonu ovog svijeta, po Knezu vlasti zraka, po tome duhu koji sada djeluje u sinovima neposlušnima.“

Ma što to značilo i ma što to bilo, a po nekima to znači da se ni Bog ne slaže s tom promjenom Hanine spolne orijentacije.

Da i Bog želi iscijeliti Hanu od homoseksualnosti. Pa bih ja ili netko drugi trebao organizirati egzorcizam. Pa bih ja trebao zvati australskog svećenika Johna Corrigana da organizira egzorcizam. Naravno da bi se sa tim trebala složiti i Hana, ali ja prije trebam kod nje podići svoju putovnicu. A ona me može napasti s tim svojim demonskim glasom, krvavim očima, može levitirati i može ili ne može biti opsjednuta tom svojom novom seksualnom orijentacijom. A od tog australskog svećenika ću tražiti da prolije svoju svetu vodu, da prospe sol i da izgovori čarobne riječi:

„Bježi od mene Sotono!“

Jer meni je dosta njenih jezivih sms poruka i njenih prijetnji da će me uništiti. Jer ja sam prihvatio da sam kriv za naš razlaz, da sam je prevario. No, ja to nisam, ali nisam htio ništa imati s njom, jer mi se učinila neubrojiva ili smanjeno ubrojiva. A ona bi me zbog te prevare htjela strpati u zatvor ili u neku psihijatrijsku ustanovu. Međutim ja nisam psihički bolestan, pa se ne dam. Najradije bih podnio zahtjev za zabranu prilaska i zabranu slanja uvredljivih i klevetničkih sms poruka, ali to ne mogu jer nisam japanski državljanin. Pa ja trpim, to što trpim. I najradije ja ne bih išao k njoj, nego sam išao u naše veleposlanstvo, no ono ne radi i ne zna se kada će proraditi. Pa sam ja prinuđen ići k Hani. Prethodno sam nazvao Ašvanjia, a on mi neljubazno kaže:

„Što ja imam s tim? Ja sam te upoznao s njom i nemam nikakve obaveze ni prema tebi, a ni prema Hani.“

„Reci joj da mi da putovnicu!“

„Što će joj tvoja putovnica?“

„Ne znam. Izvadila ju je iz moje torbe i zadržala ju je kod sebe.“

„Zašto je to učinila?“

„Ne znam. Ona je neubrojiva ili smanjeno ubrojiva.“

„Zašto ne odeš u naše veleposlanstvo?“

„Kod njih izbljedjelo piše: „Danas ne radimo.“ A ne piše kada će ponovo raditi. Oni se uopće ne ponašaju japnski, nego hrvatski.“

„Nazvat ću Hanu, ali ništa ne garantiram.“

A ja se bojim da me Hana neće prikazati da sam narkoman, zlostavljač, siledžija i silovatelj. Ona je za mene stara u mrtva, ona je za mene pase ili prošlost. Sve mi se to gadi, mogu reći da je Hana psihopatkinja, ali morat ću suzbiti tu svoju gadljivost prema njoj i prema njenim djelima. Morat ću slušati o tom mom navodnom preljubu, morat ću još jednom slušati laži o preljubu. Morat ću slušati laži o tome da sam počeo vježbati, da sam počeo obilaziti teretane, da sam češće mijenjao donje rublje, da sam konstantno na mobitelu i da konstantno razgovaram s tom svojom ljubavnicom. Da sam je prvo šokirao, a onda slomio. I sada ona upotrebljava duhove i demone kako bi ona razotkrila moju prevaru. Pa je ona neubrojiva ili djelomično ubrojiva i govori:

„Zaklat ću te, bit će krvi i mesa, ubit ću te.“

Valjda zato mi se ne ide do Hane. Ona navodno ima slomljeno srce, emocionalno je povrijeđena, ima ljubavne rane i iz svega toga se izrodila promjena njene spolne orijentacije, ona od tog dana kada je saznala za moju nevjeru, voli i simpatizira žene. One joj više odgovaraju, jer one su susretljive i osjećajne, a mi muški smo muške svinje. Svatko se sa svojom tugom i svojim ljubavnim bolovima bori na svoj način. A ja se pitam ili se ne pitam koliko dugo će to trajati,

koliko dugo će Hana imati slomljeno srce. Jer i mene žene znaju razočarati, ali ja se podignem na svoje noge, oporavim se i nastavljam dalje. Za mene je u najboljem redu što je Hana promijenila svoju seksualnu orijentaciju, ako nešto nije išlo, onda nije išlo. Bolje je onda nešto promijeniti u životu, nego patiti i ništa ne mijenjati.

Jer nisu stigli rezultati psihijatrijskog vještačenja, jer ja još uvijek ne znam je li ona duševno bolesna ili nije? Je li ona svjesna vlastitog postupanja i vladanja svojom voljom? Je li ona pod utjecajem lijekova ili nije? Treba li joj se zabraniti približavanje ili ne treba? A ja znam da je ona neraspoločena i ljuta, da će ona prosipati svoju mržnju prema muškarcima. Znam da će mi ona govoriti:

„Odvratna muška svinjo. Krmak jedan. Pljunuo si mi u lice. Kretenu jedan. Licemjeru jedan. Ti si bolestan, idi se liječi. Šokirao si me. Nećeš se ti nedolično ponašati prema meni. Slomio si mi srce. Nećeš ti mene više varati. Ti si bezosjećajan, bezobziran i bahat. Iskoristio si me i nikad me nisi poštivao ni kao ženu, a ni kao partnericu.“

Možda su mi često govorili: budi muško, pa mi se to urezalo u pamćenje. Možda znam da nisam baš divan, ali nisam ni muška svinja. Jer nije bilo preljuba, ne postoje nikakvi dokazi za to. To nisam zaslužio da mi se kaže. Ali ne želim se ja više svađati. Hana nije moja božanska kraljica, sada je to Akiko. Ne želim ja svoje uništenje, ne želim ja da ta žena iscrpljuje moju snagu.

Stoga, ja joj neću reći da je flundra, krava, drolja ili kurva. Da se ona kurva s nekom ženom. Ja nisam tako vulgaran i grub. Pa ja Hani kažem:

„Briga mene što ti misliš. Ne želim slušati tvoja baljezganja. Došao sam po svoju putovnicu i svoje cd - e. Bez putovnice ne mogu otputovati iz Japana, a cd - e nemam namjeru ponovo presnimavati. Nedavno me zaustavila policija, pa nisam ništa imao za

identifikaciju. Zbog toga sam došao, za ostalo me baš briga.“ Hana mi otvara rata, pušta me unutra, ja ulazim u njen stan i tražim putovnicu. Ne nalazim je, pa kažem:

„Nema putovnice na mjestu gdje sam je ostavio.“

Ona nekud odlazi i donosi mi putovnicu. Dok sam je čekao pronašao sam svoje CD – e, pa sam ih uzeo. Opraštam se od Hane i poželim joj bolji život bez mene. Ona mi ništa nije poželjela. Od tog dana imam autorsku blokadu, moj mozak je valjda prebacio kontrolu sa moždane kore na limbički sustav, pa se ja osjećam uškopljen. U tom trenutku se ne osjećam potpuno svoj, van kontrole sam i ne odgovaram za svoje postupke.

Ali bitno je da sam došao do svoje putovnice. Briga mene što Hana kaže:

„Lezbijka sam i ne stidim se toga. Izašla sam iz ormara, takva sam i neću se mijenjati. Baš me briga kako će na to reagirati Ašvanji i moja sestra. Ja svoju ljubav prema ženama neću kriti.“ A mene baš briga za te njene izjave, glavno je da sam ja došao do moje putovnice i do mojih dokumenata. Ja ne znam kako bi ona mogla zloupotrijebiti te moje dokumente, ali više neću brinuti o tome. I ne moram prijavljivati nestanak dokumenata, ne moram evidentirati status nevažeće putovnice, ne moram više ići u naše veleposlanstvo i brinuti kada će ga netko otvoriti. Ne moram brinuti hoće li me tko kazniti što mi je nestala putovnica i ne moram više brinuti hoću li i neću imati što pokazati japanskim policajcima.

Takav sam, takvog me je majka rodila i nadam se da ću takav i ostati. Briga me za Hanine psovke i galamu, ja sam došao do svoje putovnice, dakle nije sve izmaklo kontroli. A da li je to sve Hanino pretjerivanje, to je pretjerivanje. Briga mene kada je ona rođena, briga mene za njene karakterne osobine, emocije i ambicije. Briga mene za njeno tijelo, um i dušu. Briga mene za njenu astrologiju,

briga mene njenu zvijezdu. Ne želim je tražiti i nalaziti. Ja ću i dalje sebe istraživati i Akiko, moju novu ljubav. Ne želim misliti da je ovo moj kraj ili moja smrt.

POGLAVLJE 13

Imam potrebu da posložim svoj život, da mu dam neki smisao ili da posložim život u Japanu i dam mu neki smisao. Želim postati aktivni sudionik svog života, a ne pasivni promatrač. Pa ću tako raditi na ljubavi, pa ću štedjeti novac i održavati svoje zdravlje. Jer s tajfunom sam pogriješio, s Ichiko sam pogriješio, s gejšama sam pogriješio, ne želim ja tražiti baishun fu ili prostitutke, ali što me još čeka, to ne znam. Stoga, ne želim ja više biti niti u emocionalnoj, niti u egzistencijalnoj, a niti u mojoj staračkoj krizi. Jer odavno sam ja izišao iz krize mojih srednjih godina, jer odavno sam ja izišao iz svog ludila. Jer odavno je Saturn obišao sve moje znakove. A ja želim povratiti kontrolu nad mojim životom, želim sastaviti moj život koji je rastavljen na mnoštvo dijelova, želim postati bolja osoba. Ne želim se osjećati kao nesretnik i sirotan. Istina je da Akiko i nije pretjerano zahtjevna, da je ona u redu, ali ne znam do kada će to trajati. Stoga se ja bavim samim sobom, pogotovo što ništa ne radim u Japanu.

Pripremim hranu za Akiko, platim račune, prošećem po gradu, odemo se odmarati, a tom prilikom vodimo ljubav ili je ne vodimo. I to su sve moje aktivnosti, a ja imam potrebu naći smisao u općem besmislu. Imam potrebu ići k Ašvanjiju i pričati s njim o Hani. On mi nije jasan, zar on ne osjeća nikakvu nostalgiju za svojim domom u Hrvatskoj? Zar on ne osjeća potrebu za svojim prijateljima? Je li se on razočarao domovinom više od mene? On je uvijek neraspoložen, on sve čini preko svoje volje, on je uvijek umoran, njemu je svega dosta, preko glave. On nije za neke nove životne izazove. Ne znam da li mu je život toliko naudio da je na sve oguglao. Kad bih mu rekao da želim biti Terminator i da sam u potrazi za Godzilom, on bi mi rekao:

„Zar si ti poludio, zar ti i to treba, zar ne možeš mirno živjeti?“

„Čuo sam za proročke izjave Svetog Antuna Pustinjaka da će doći vrijeme kad će svi ljudi poludjeti.“

„Pusti ti Antuna Pustinjaka na miru, brini ti za sebe.“

„Zar nije i Hana poludjela?“

„Je i tu si i ti kriv.“

„Zašto sam ja kriv?“

„Prevario si je, pa je ona poludjela.“

„Nisam je prevario, nije bilo seksa između mene i te djevojke u crvenoj haljini. Nije bilo ničega.“

„Ona tako ne misli.“

„I odmah, bez pitanja, je morala promijeniti seksualnu orijentaciju?“

„Takva joj je sudbina.“

A ja se bavim time kako ne poludjeti. Kako ne doživjeti mentalni ili nervni slom. Jer negdje sam pročitao da su konačno ulovili mitsku zvijer Chupacabru ili kozjeg vampira, ma što to bilo i ma što to značilo. Pitam jednog Japanca u vezi toga, a on mi ljutito odgovara:

„Mi nemamo ništa s tim, Chupacabra živi u okolini Portorika i Meksika. Od nje ljudi dobivaju glavobolje i mučnine.“

„Vi imate Gojiru?“

„Mi imamo samo Gojiru.“

Odlazim od tog čovjeka i tražim Godzilu.

Pa izbjegavam sukobe s bilo kime, pa dugo šćem, pa ne gledam nasilne filmove, pa ne slušam loše vijesti, pa meditiram. I ne želim sve prodati što imam, i ne želim to podijeliti sa siromasima, jer uskoro bih mogao to i sam postati. Ne znam jesam li imao sretno ili nesretno djetinjstvo. Meni se čini sretnim, ali bi netko mogao reći da je bilo nesretno. Kao što bi netko mogao reći da se ja ne snalazim tu u Japanu, a ja mislim da se snalazim. Za mene je bitno da ne osjećam odbojnost prema ljudima i ženama, da sam se riješio onog što me je opterećivalo, da ne trpim histerične žene, da sam svoj i da sam na svom mjestu. Bitno je da ne stojim na mjestu i da imam goriva i energije za daljnji život. I unatoč nekakvom nedefiniranom razočaranju, briga me za moral i moralnu krizu. Imam ja mračnih osobina i trenutaka, ali ih pokušavam prevladati.

Osjećam se kao Don Quijote, pa tražim vjetrenjače na koje ću jurišati. Uz to uvažavam i mišljenje Baba Vange da vanzemaljci postoje. A da sam posjetio Škotsku, sigurno bih posjetio Loch Ness i potražio Nessie. Jer kažu da je Nessie plesiosaur ili slatkovodni dinosaur. Ili bih kod nas potražio stravičnog Kemzija, koji živi u Dunavu koji davi sve što stigne. Barem tako ribari pričaju u Smederevu i okolici ili su to ribičke priče. Netko kaže da nam je taj mit o vodenim duhovima, relikat još iz turskih vremena, jer kaže se: „Kemzi vreba priliku nekoga udaviti, namamiti i odvući u dubine. On repom zaplete žrtvu, kojoj poslije nema spasa. Kemzi je olićenje zla. Kemzi je dunavska neman, Kemzi je dunavski dinosaur.“

A ja sada imam druge probleme. Radije bih da naletim na japanskog zmaja, nego na Kemzija. Pa se ja tako bavim Jurskim parkom, jer i tamo postoje dinosauri, raptori i gigantosauri. Jer ja bih htio postati Terminator.

Jer nas zanima iskonsko zlo, jer nas zanimaju pređašnji gmazovi. Jer nas zanima nešto nepoznato. Jer poznato nam je monotono i dosadno. Jer mi želimo dinosaure u svojoj blizini, jer mi ih želimo klonirati, mi želimo pronaći komarca u jantaru, želimo krv koju je on

posisao iz dinosaura, jer i mi želimo klonirati dinosaure. Stoga, odlazim u grad i vidim ljude u strahu. Pitam ih gdje su huligani koji ih plaše, a oni odgovaraju da se oni ne plaše huligana, nego tajfuna. Kažem im da je tajfun prošao, a oni govore da će se iznenadno vratiti. Za mene to nije katastrofa, nego bi bila katastrofa kada bi pao asteroid i izbrisao dinosaure. I ja ne zazivam apokalipsu i izumiranje vrsta, ali zazivam sresti Godzilu. S njime bih se borio i s njime bih povratio snagu. Pa tako, nakon dugog lutanja, pitam jedno Japanca:

„Gdje je Godjira? Želim se boriti protiv njega.“

„Godjira, kralj čudovišta, je fikcija ili nešto virtualno. Mi preferiramo zmajeve, a ne ogromne guštere. Mi nismo toliko radioaktivni da bi stvorili Godjiru. Mi imamo svoju japansku mitologiju, mi obožavamo božanstva vezana uz prirodu. Zovemo ih kamiji, ili duhovi prirode.“

„Pustimo sada to. Kamo da idem kako bih pronašao Godjiru?“

„Idite do mora, ako gdje on boravi, boravi na moru. Samo, morate obratiti pažnju na japanske ame.“

„Što je sada pak to?“

„To su japanski ronjoci, sakupljači bisera, školjki, jastoga, hobotnica, morskih ježeva i kamenica.“

Među njima ima i opasnih, morskih sirena, pa vas one mogu ozlijediti ili odvući na dno.“

„Pazit ću na sebe. Nego recite mi o Godjiri? On živi na moru?“

„Tamo on živi.“

„Tamo on vodi ljubav?“

„On ne vodi ljubav. Vladaju dvije teorije: jedna kaže da je on jednospolac, a druga teorija kaže da mužjak Godžire ima penis dugačak četiri metra.“

„Kako vi Japanci reagirate na to?“

„Na što?“

„Na penis od četiri metra. Kažu da su važi penisi dužine do 10 centimetara.“

„Zato smo mi tehničari i majstori u privatnom životu, ali i u seksu.“

„Svaka čast.“

„A kako to radi Godžira?“

„Navodno, on to radi u dubokoj vodi u psečjem položaju.“

„Samo tako? Nije li to dosadno?“

„On to radi jedanput ili dva put godišnje.“

„Blago njemu. Ja to moram raditi jedanput ili dva put na dan. Nekad mi je to užitak, a više puta to nije.“

„Vi ste stvarno spolno aktivni.“

„Moram to biti jer se bojim karcinoma prostate i karcinoma testisa.“

„Hoćete reći da učestalim seksom se sprječavaju ti karcinomi?“

„Nego što. Samo nekad imam nuspojave. Sve me to boli, nekad mi oružje natiče, a nekad mi je koža iritirana.“

„Pa to nije normalno. Što vaša partnerica kaže? Jeste li vi seksualno usklađeni ili niste? Kaže li vam vaša partnerica: Ne večeras, dragi, nisam raspoložena.“

„Za sad mi to nije rekla.“

Japanac se zamisli, pa još jednom pita:

„Zašto to morate raditi jedanput ili dva put dnevno?“

„Takve su mi partnerice. Moram se pred njima dokazati.“

„Nije valjda da su vam partnerice naše žene?“

„Nego što, nego da su u pitanju vaše žene.“

„Ne bih vam bio u koži. Starog čovjeka tjerati da se toliko seksa.“

„Ne žalim se ja. To me podmlađuje, nego recite mi još nešto o Gojiri.“

„Kada ga vidiš, nema natrag, morat ćeš se s njime obračunati. On je još mali, ali postoji.“

„To i hoću. Borit ću se s njim.“

I pokazujem palicu za bejzbol. Japanac se na to smije, a ja mu govorim da sam se s time obračunao s makakijima. On mi kaže:

„Morate nabaviti moćnije oružje. Pa Godjira je tisuću puta veći od vas. Morate biti kao King Kong.“

„Zar nije snimljen film Godzila protiv King Konga?“

„Jeste, to vam i kažem. King Kong je odgovarajući protivnik za Godzilu.“

„Ali netko se mora suprotstaviti tom gigantskom radioaktivnom i morskom čudovištu, on uništava sve pred sobom.“

„Godzila i King Kong su Istočno i Zapadno čudovište, oni se moraju boriti i u toj borbi pobjeđuje Godzila i postaje počasni građanin Tokija i ambasador za turizam.“

„Kažu da u Africi, u jezeru Tanjganjika, postoji i hara krokodil – monstrum i ljudožder koji je pojeo više od 300 ljudi. On je strah i trepet ondašnjih stanovnika. Tri puta je veći od ostalih krokodila, ali ako ga se ubije, izumrijet će njegova vrsta.“

„Zato ga ne treba ubijati.“

Otišao sam od Japanca, pa sam Godzilu tražio na moru, pa ga nisam našao, pa sam od toga odustao. Koga god sam pitao o tom ozračenom i mutiranom čudovištu, koji uništava Tokijski toranj i zgradu parlamenta, nitko mi nije znao ništa odgovoriti. Vidio sam da se promovira knjiga Ben Millera: „Noć kad sam upoznao Djeda Božićnjaka“. Pitao sam se: kako netko upoznaje Djeda Božićnjaka, kako netko susreće Moby Dicka, a ja ne mogu sresti Godzilu ili Gojiru? A čuo sam da se Japanci bave prijetnjama od Sjeverne Koreje i Kine. Brige njih za Godzilu. Imaju oni svoje prioritete, kao što i ja imam svoje. Naime, mene muče moji snovi. Nikako da ih sredim. A ne bih to trebao ignorirati jer kažu da su snovi predstavljaju epizode naših života i stečenih iskustava. I da trebamo razmisliti što nam poručuje podsvijest. Jer ako nas nešto proganja, ako letimo, ako sanjamo smrt, ako sanjamo financijske probleme, golotinju ili preljub, moramo se zabrinuti. Jer sve to može dovesti do noćnih mora, do nekakvog poremećaja i do nekakve bolesti. Pa da se ja ne bih s time bavio, Bavim se profesorom Fukuyamom i njegovom knjigom: „Kraj povijesti“, bavim se našim uklapanjem u

svemir i astrofizikom. Bavim se i wabi – sabijem japanskim konceptom sreće i ljepote života. Pokušavam se koncentrirati na bitno, ne želim ja živjeti po navici i rutini.

Pa razmišljam o svojoj partnerici i da li s njom dovoljno često vodim ljubav. Pa zaključujem da nije sve u seksu, da to i nije toliko važno. Ali ako postoji iskra i energija između nas, to bolje. I ne želim se ja uspoređivati s drugima. Briga mene za druge. Ne vodim ja brigu o njima, pa ne bi ni oni trebali o meni. Ja sam usmjeren na sebe, nisam ljubomoran ni na koga. A ako ne bude išlo s Akiko, u seks shopu sam vidio japansku lutku za seks. I nisu tako skupe od tisuću do 5 tisuća dolara. I mogu reći da to nije obična guma, to je fleksibilni silikon, na dodir su te lutke poput prave kože. Toliko su te žene realistične, zovu ih savršene ljubavnice, pa mogu zamijeniti stvarne žene. Imaju i fleksibilne zglobove, pa ih se može namjestiti u pozu koja se želi i koja odgovara za svaku situaciju.

POGLAVLJE 14

Još sam pod utjecajem klimatskih promjena i tog tajfuna što je vladao Japanom. Još sam pod utjecajem ekstremnih vrućina i hladnoća, još sam pod utjecajem ekstremnih neprilika koje su vladale Japanom. Stoga nije čudo što su neki ljudi poludjeli i što je Ichiko doživjela hormonalnu neravnotežu i menopauzu. I pitam se kakva nam je budućnost, kada nam je prošlost i sadašnjost tako crna? I pitam se kada će se otopiti led na Grenlandu? I dok sam tako razmišljao, sjetio sam se mog nedavno preminulog prijatelja Bambija i kako sam s njim, dok je bio živ, putovao po Istočnoj Europi. Da sam mu rekao da idem u Japan, ne znam bi li on išao sa mnom? Jer Japan je daleko i potrebno je izdvojiti velike novce da ga se posjeti. No, nisam ja nikome dao obećanje da ću ići u Japan. To se tako poklopilo, do toga je došlo silom prilika. Naime, valjda sam bio zagorio, pa sam vodio ljubav s ludom Micom, a kada ona nije doživjela višestruka sladostrašća, morao sam od nje bježati glavom bez obzira.

Jer me je Mica tužila da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna, a ja to ne želim platiti. Pa sam hitno morao otkazati, pa sam se hitno morao skloniti u Japan. Zlu trebalo ili zlu ne trebalo. No vratimo se mi Bambiju. Ja znam da se prikladno nisam oprostio od njega, stoga ni ne znam kada se dogodio naš posljednji susret na Zemlji. A sve se to dogodilo jer nisam ni znao da je on smrtno bolestan. Stoga, ni ne znam je li primio posljednju pomast ili nije? Stoga ne znam je li primio božji blagoslov. A da se volio družiti sa mnom, volio je. A da se ja nisam s njim oprostio, nisam. Nisam mu rekao:

„Počivaj u miru. Družio se s anđelima, a ne sa vragom.“

Ja znam da bi me Bambi pitao:

„Pa gdje ćeš baš u Japan? Ti uvijek biraš neka čudna mjesta za život.“

„Tamo je moj prijatelj Ašvanji, on ima slobodnu šogoricu.“

„Ima li ona slobodnu koju prijateljicu?“

„Naravno da ima. Jednu prijateljicu sam namještao Peri, ali on nije došao sa mnom.“ „Bi li ona htjela mene?“

„Bi, ali ti si mrtav, a ja više nisam s Hanom.“

„Nego s kim?“

„Bio sam s Ichiko, a sada sam s Akiko.“

„Tko su ti sad te žene?“

„Ichiko sam namještao Peri, ali on nije htio doći u Japan.“

„I što se dogodilo između tebe i te Ichiko?“

„Dogodio se tajfun, pa je kod nje izazvao menopauzu i ludilo.“

„Ti to nisi mogao izdržati?“

„Nisam.“

„Samo pitam. Nisi mogao ići u Botsvanu kod Coce?“

„Ne idem kod Coce, jer imam loša iskustva s Afrikankama.“

Uz put ću mu morati reći, ono što svima pričam:

„Japanke su uže i pliće. Njihove vagine su 6 do 8 centimetara dubine. Moje oružje se smanjilo, pa mi to odgovara.“

„Onda idem i ja s tobom.“

„Ali ti si mrtav?“

„Moj duh će ići s tobom i pratit će te cijelim putem. Kad smo zajedno tražili naše djedove, pokušat ćemo usrećiti i te uske i plitke Japanke.“

Pa tako ja idem u Japan s Bambijevim duhom. Istina je da bi on radije išao u Pariz ili London, ali što se njega tiče i Tokio je dobro mjesto za njega. Pogotovo što on misli da sam ja dobro društvo za njega. I da će sa mnom tražiti svoju drugu obalu, oazu mira i izgubljeni raj. Jer ja tražim ono što me čini sretnim, a ni ne znam što je to: obitelj, seks ili zdravlje. Imam nejasnu čežnju za izgubljenim rajem, ali ga ne nalazim jer to je nešto nestvarno i arhetipsko. Pa želim postići pozitivno stanje uma, pa želim otkloniti negativnosti i toksičnost, pa se želim uravnotežiti, pa želim promijeniti okolinu i naći okolinu gdje ću biti radostan i sretan.

Jer da sam ostao ovdje u Hrvatskoj, zaglavio bih u Micinoj nemoralnoj zamci, a ja tražim normalnu i moralnu osobu, sa normalnim financijskim, emocionalnim i seksualnim potrebama. Nisam ja baš neki muškarac iz snova, ali nisam ni za baciti. Palim se ja na svaku ženstvenost, šarm, lijepo tijelo i osmijeh. Ne podnosim ja neuspjeh, usamljenost i pretjerano seksualne žene. Želim obične, zdrave i raspoložene žene.

Inače, ja mislim da nas je sreća pomazila protiv Belgije, a da su Španjolci pustili Japancima. Ali što znače moje riječi, ja sam i tako vuk samotnjak. Nisam ja baš netko društven. Ali rado ću sa svojom damom pogledati međusobni nogometni susret između Hrvatske i Japana. Rado ću pogledati taj susret jer me privlači miris moje

dame. I ne znam hoću li taj susret odgledati do kraja, jer mi ona nadražuje sva osjetila. Pa ako to bude nekakav dosadan susret, kakav znaju odigrati naši reprezentativci, mi ćemo ga prekinuti i poseksat ćemo se. Negdje ćemo već doznati krajnji rezultat. Briga mene što se Japanci, ali i Japanke dive Modriću. Briga mene što oni izgledaju kao momčad i funkcioniraju kao kolektiv. I kad smo se mi poseksali, utakmica je završila, pa smo doznali da su se pucali jedanaesterci i da je Hrvatska pobijedila. Akiko je bila zadovoljna, a i ja sam bio zadovoljan jer više nisam mislio na Micu i njenu odštetu za silovanje, duševne patnje i povredu časti.

Jer nekako bi se ona izborila kod našeg koruptivnog sudstva da joj platim da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. A ovdje u Japanu mi je sve normalnije i perspektivnije i nitko me ne maltretira i nitko me ne proganja. Odabrao sam ono što želim i što mi se sviđa. I znam da sam odabrao ono dobro za mene. Čak sam promijenio i svoje navike. Pa tako trošim novce na ono što me veseli i ne trošim novce uludo ili suludo. Uz sve to, uzeo sam i neke knjige za čitanje. Kažu da te knjige daju drugačiji pogled na svijet. Da one daju savjete kako stvoriti red u kaosu, da one pomažu pronaći smisao života, da one pomažu kako pronaći snagu za daljnji život, ali ja nikako ne pronalazim red u kaosu i ne pronalazim smisao života.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

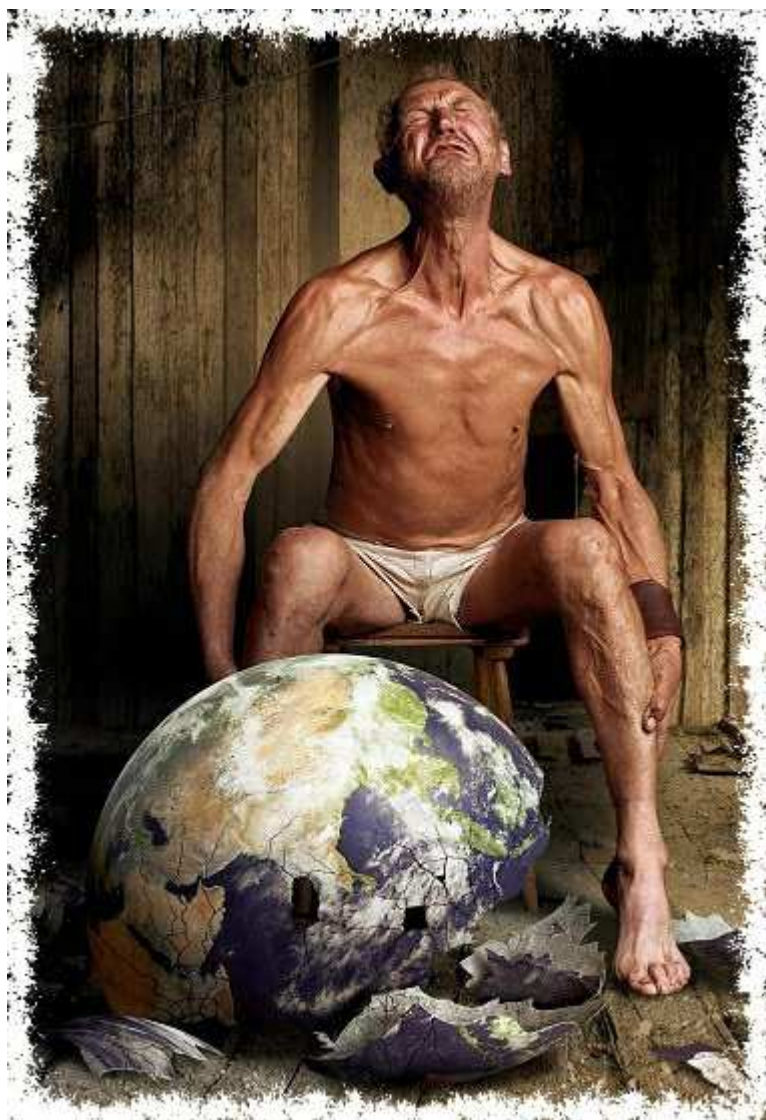
2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina - „Vodič za tantru"; „Mica Trofrtaljka"; „Nogometni menadžer"; „Cajka"; „Bliski susret s talibanom".

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„BLISKI SUSRET S TALIBANOM"	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	39
POGLAVLJE 4	39
POGLAVLJE 5	53
POGLAVLJE 6	67
POGLAVLJE 7	75
POGLAVLJE 8	87
„MOJ ŽIVOT U JAPANU"	93
POGLAVLJE 1	93
POGLAVLJE 2	105
POGLAVLJE 3	119
POGLAVLJE 4	131
POGLAVLJE 5	139
POGLAVLJE 6	145
POGLAVLJE 7	153
POGLAVLJE 8	163
POGLAVLJE 9	175
POGLAVLJE 10	183
POGLAVLJE 11	195
POGLAVLJE 12	207
POGLAVLJE 13	217
POGLAVLJE 14	227
BILJEŠKA O PISCU	232
SADRŽAJ	234

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

BLISKI SUSRET S TALIBANOM

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

BLISKI SUSRET S TALIBANOM

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-264-207-5

www.digitalne-knjige.com